

Förvriden
Frida Edman december 2009

Vi narrades och lurades, vi lekte med era liv.

Förvriden

Prolog

”Får jag ditt liv.” Rösten som talar är inte frågande, inte vänlig, inte inställsam, det är en uppmaning, en medveten handling, en desperation. Handen håller hårt i hennes arm, handen som inte ser ut som en hand, handen som är svart med grön mossa som växer i klasar. Han har förändrats och hon har inte hunnit med. Nej, vill hon säga, nej, jag vet inte vad du menar, jag är så liten och jag förstår inte. Flickan lever i en tid då det moderna livet inte existerar, innan allt som kom att förändra världen finns till. I den här tiden är mörkret mörker och reglerna annorlunda.

Skogen är större än nu, naturen härskar mer än människan, det ursprungliga finns kvar, träden lever i symbios med människorna, det finns fler väsen i skogen, fler bäckar, fler granar, fler stigar. Människans värld har inte vaknat ännu. Solen värmer på ett annat sätt, luften är klarare.

Flickan har rött, långt hår som svävar kring hennes huvud och ögonen bär skogens färg. Hennes hy är ovanligt vit och genomskinlig, läpparna är bleka. Hon vet sin skog, hon är uppvuxen här men hon har aldrig sett någon som han och det främmande gör henne rädd. Hon vet ännu inte vem hon ska bli, vad hon ska bli. Hon vet inte hur länge hon ska leva, hon känner inte sin framtids dagar.

Flickan vänder blicken mot den svarte och känner hur greppet om armen hårdnar. Hon kan inte skrika, hon är inte tillräckligt orädd, så hon fryser fast, stelnar och slutar andas. Det är då han slår till.

1. Moa

Mamma säger att jag inte får vara ute i skogen för mycket och att jag inte får gå för långt. Då kan det bli som i Hans och Greta, säger mamma, att jag försvinner och hamnar hos någon otäck häxa som tar fast mig och bränner mig levande i ugnen. Jag vet att mamma säger så där bara för att jag ska bli rädd och inte våga mig ut i skogen, men det finns inget som skrämmer mig därute. Jag är inte rädd för någonting, jag vet att jag är stark och smart fast jag är så liten och jag vet att jag skulle klara mig vad som än hände. Jag vet att sagorna bara är sagor och det som inte är sagor kan jag enkelt klara av, för jag vet hur spelreglerna går till och jag vet vad som gömmer sig bakom granarna. Mamma och pappa förstår det inte, för hur skulle de kunna göra det? De kan inte skogen så som jag kan den. Jag bor nära skogen, jag och mina föräldrar bor i ett hus som luktar kylskåp och har gula och bruna väggar och golv. Pappa säger att de ska *renovera*, det pratar han om jämt, de ska *renovera sedan* och då ska allt bli jättefint. Jag ska få rosa väggar istället för gröna och jag ska få mitt rum i ordning först. Det säger pappa några gånger om året men jag vet inte riktigt hur eller när det egentligen ska hända. De har aldrig renoverat någonting förut för det är slitet på trösklarna och i hörnen har det fastnat lort. Jag vill bo i ett fint hus men jag vet att det kanske handlar om att vi har för lite pengar, att pengarna måste gå till det som gör att vi lever, som mat till exempel. Mamma säger att på hennes jobb finns det människor som är så smala för att de inte vill äta, inte på hennes avdelning som tur är, men på ett annat gömt ställe på sjukhuset sitter det smala flickor som inte vill ha mat och som kan dö till och med. Jag har svårt att förstå det där, varför vill de inte äta? När mamma förklarar förstår jag ändå inte. Så jag brukar säga att det är viktigare att vi får mat än att det är fint i vårt hus. Om jag måste välja. Då brukar mamma skratta på ett snällt sätt och krama mig.

”Tror du inte att jag skulle klara mig utan mat?” frågade jag mamma en gång, för jag hade tänkt mycket på det där och det kändes som att jag var annorlunda, att jag *är* annorlunda, att jag kanske inte *måste* ha mat.

”Nej, Moa, det skulle du inte, du måste ha mat så att kroppen ska kunna fungera”, sa mamma men jag tror henne inte riktigt. Det är som att det känns i magen att jag är annorlunda än alla andra.

När jag är ute i skogen blir jag vanlig. Det är därför jag trivs så bra där. Mamma förbjuder mig att vara ute i skogen för länge, men jag lyssnar inte på det utan är ute så länge jag vill. Mamma vet inte vad hon ska göra åt det, hon ger mig inga straff och när hon säger att hon är arg låter hon inte arg och när hon säger att jag inte får låter det inte som att hon menar det på riktigt.

Pappa säger ingenting, han är tyst och ser ofta ganska borta ut med blicken. Ibland undrar jag var pappas tankar är, kanske har han samma förmåga som jag att gå in i en annan värld där allting är mycket mer intressant än verkligheten.

Pappa är mystisk på något sätt, han är hemlig och lite magisk. På kvällarna sitter han uppe själv och lyssnar på musik i hörlurar, jag brukar smyga mig upp och betrakta honom och han ler underligt när han har lurarna på sig. Som om det satt någon och berättade saker för honom, hemliga saker, spännande historier som han inte kan sluta lyssna på, historier om världar som inte finns, påhittade världar, påhittade figurer.

Jag undrar ofta vad han lyssnar på och vad som är så speciellt med musiken. Hans musik är hemlig och dold för mig och för mamma och jag vill veta varför.

Ibland är pappa borta på kvällarna och det har något att göra med hans musik. Då vill mamma att hon och jag ska titta på TV tillsammans och ha myskväll. En gång frågade jag mamma var pappa var och vad han gjorde, men hon sa bara att han lyssnade på musik och sedan var det slutpratad om det. När jag blir stor ska jag också ha en hemlighet som ingen ska få reda på, en hemlighet som bara är min. Jag tänker att det kanske är svårare att ha hemligheter då, för när man är vuxen är man nog inte lika bra på att hålla saker för sig själv.

Varje gång jag är ute i skogen ber jag till Guden att det ska hända något spännande när jag är där. Jag är liten, men jag känner att jag kan göra nytta därute och jag vet att det finns de som behöver min hjälp. Jag har sett dem i mina drömmar. Där pratar de om Längtanslandet och att jag ska komma och hjälpa dem stilla deras längtan.

När jag sover kan jag se dem och när jag är mittemellan kan jag ana deras konturer. De ropar på mig även när jag är vaken. Ropen kommer från skogen bakom vårt hus. Det ropas och väsnas mer och mer för varje dag och när jag kisar syns de som allra bäst, men så fort jag öppnar ögonen försvinner de. Jag har önskat mig en kamera i födelsedagspresent så att jag kan ta kort på dem och visa dem för andra, men jag är inte säker på att det går. Dessutom tror jag inte mamma och pappa har råd med en kamera.

Vi bor nära skogen, det har mamma och pappa valt.

Vi bor nära skogen, den har valt mig.

Jag vaknar av en välbekant melodi och prassel. Det luktar ljus och värme och när jag öppnar mina ögon ser jag mamma och pappa i trådiga morgonrockar och tillskrynklade ansikten. De sjunger för mig och en glädje spritter genom min kropp.

”Ja må du leva, ja må du leva, ja må du leva uti hundra år! Javisst ska du leva, javisst ska du leva, javisst ska du leva uti hundra år!” Pappas röst är vacker, han har en djup, mörk röst som träffar rätt på tonerna. Mammans är sprödare och lite falsk. De står på varsin sida om min säng och tittar på mig och inte på varandra. Så har det varit så länge jag kan minnas. Så fort vi är alla tre i samma rum är det mig de tittar på, mig de pratar med. Jag undrar ibland vad de pratar om när de är själva och det gör mig orolig.

”Grattis min sköna ros!” säger mamma och dimper ner på sängen med en stor frukostbricka. Pappa ser hemlighetsfull ut och håller något bakom ryggen.

”Gissa vad det är!”

”En... cykel? Nej, jag bara skojade”, säger jag snabbt, ”jag vet att vi inte har råd.” Pappa ser lättad ut och räcker fram ett blått, glänsande paket med guldsnören på. Det är så vackert och jag tänker att det skulle passa i Längtanslandet.

”Öppna nu!” säger mamma ivrigt, som om hon inte vet vad det är i.

”Öppna det inte än, ta med det hit!” Rösten jag hör kommer varken från mamma eller pappa, rösten kommer där utifrån, den kommer från den tidiga morgonen och sveper in i rummet, förbi mina föräldrars öron och in i mina. Rösten kommer från en av *dem*. Det är en svag röst, som om den kommer långt bortifrån och jag tror inte att mamma och pappa kan uppfatta den. Orden gör mig förväntansfull, jag vet att det kan hända något stort om jag tar med paketet dit.

”Jag öppnar det senare”, säger jag och vill inte titta på mamma eller pappa och möta deras besvikna ögon.

”Men Moa, är du inte nyfiken?” Mammans röst låter besviken och förvånad.

”Jo, men jag vill att det ska vara spännande ett tag till, jag öppnar den senare.” Jag kikar upp för att se om de tänker protestera, men de ser bara förvånad på mig och så säger pappa:

”Du är knasig du Moa, men du gör som du vill, det är ditt paket”. Han ler och jag andas ut.

Presenten känns tung i mina händer, jag väger den, flyttar den från ena handen till den andra, känner in papperets blanka yta och snöret som krullar sig. Guldsnöre, jag undrar om det är riktigt guld. I så fall ska det ha en stämpel på sig. Jag undersöker snöret, drar i det så att det blir rakt, men jag ser ingen stämpel, kanske är det svårt att stämpla ett snöre.

Sedan äter vi tårta, gräddtårta med geléhallon och banan. Grädden smakar så gott mot min tunga, fluffig och söt. Mamma äter ingen tårta alls, hon äter nästan ingenting nu för tiden, bara grön mat. Jag förstår inte varför, jag vill inte att hon ska bli som en av de där flickorna på hennes jobb som aldrig äter. Men mamma säger att hon har det under kontroll.

Mamma och pappa går ner för att göra sig i ordning. Jag har sommarlov men mamma och pappa ska jobba. Jennifer ska vara barnvakt åt mig idag. Jag tycker om Jennifer, hon är häftig. Hon har stort, svart långt hår och hon är en av dem som förstår mig.

Jennifer brukar berätta läskiga sagor för mig och det gillar jag, om mamma hörde dem skulle hon säkert tycka att de var för otäcka, så jag brukar säga åt Jennifer att viska så att inte huset ska höra och skvallra för mamma.

Jag tror att det finns någonting i huset, ibland tror jag att det är Gudinnan, ibland att det är någon annan, någon osynlig som sitter i väggarna. Jag brukar knacka på väggarna för att överraska dem som bor där, och se om jag får något svar, men de har varit tysta än så länge, kanske vill de inte att jag ska veta att de finns där.

Jag ryser skönt när Jennifer berättar om de döda barnen, mylingarna, som bor i hus, under golvet, under trappor, i gamla ladugårdar. De som har gömts undan någonstans, de som ingen ville ha. Jennifers röst blir lite mörkare när hon berättar om hur de ger sig till känna, de mumlar och skriker om nätterna och skrämmer människorna som bor där. Jag tänker att det nog är de som bor i våra väggar, även om de aldrig låter, men jag känner att det finns något där och en dag ska jag ta reda på vilka de är.

Men när det är som mest spännande och läskigt säger Jennifer att de inte finns längre, att det var länge sedan de fanns, för det är ingen som behöver gömma undan sina barn nu för tiden, det finns inga oäktingar. Jag förstår inte ordet, så hon förklarar vad det betyder, men jag har ändå svårt att förstå. Oäkta barn, är de inte riktiga barn? Vad är de i så fall?

Sedan brukar hon berätta om de konstiga, vanskapta barnen, bortbytingarna som inte heller finns längre, nu kallas de förståndshandikappade, men förr i tiden, då trodde man att de var bortbytta av trollen, att trollen tagit deras riktiga barn och lämnat en trollunge istället.

”Var det så? Att trollen tog de riktiga barnen?” vill jag veta.

”Nej, så klart att det inte var, det finns inga troll. Man sa så bara för att man inte kunde acceptera att det var något fel på ens barn, man skämdes för dem och ville ha någon att skylla på. Så var det förr i tiden, man skyllde på andra varelser, för man ville inte ta ansvar själv. Och så gömde man undan barnen, på vinden eller i källaren.”

”Vad hemskt!”

”Ja, människor kan vara riktigt hemska.”

”Värre än trollen.”

”Ja, om de nu hade funnits.”

Jag brukar titta på Jennifers hår när hon pratar, det är så stort och det ser ut som att det skulle kunna få plats en massa saker i det, och jag vill gömma hemligheter därinne, jag vill viska saker till håret som ska fastna på hårstråna och följa med henne där hon går och lossna och trilla ner någonstans där det växer upp som en liten blomma som fortsätter viska det jag viskat. Jag vet inte vad hon gör med det, det ser inte ut som riktigt hår, det är som tjocka klumpar som svävar på hennes huvud.

”Hur får du ditt hår sådär stort?” frågade jag henne en gång och hon skrattade och sa att hon tuperade och sprejade det en massa och jag sa att jag ville ha likadant hår, men då lyfte hon lite på mina hårstrån och sa att det var så fint som det var.

”Vad brukar du och dina kompisar göra när ni leker?” frågar jag Jennifer när hon har kommit. Jag har en känsla av att de inte riktigt gör samma saker som jag och mina kompisar, men jag tror inte heller att hon har samma intressen som mamma och pappa.

”Vi leker inte, vi *umgås*.”

”Vad betyder det?”

”Att vi pratar, gör saker tillsammans, som att gå på bio, festa, träna, kolla på TV och sånt.”

”Leker ni aldrig lekar?”

”Nej, det är för barnsligt”, Jennifer skrattar och jag blir sur.

”Varför då? Tycker du att jag är barnslig?”

”Men du är ju ett barn, du *ska* ju leka, det ska man göra när man är barn. Men om jag skulle leka med dockor när jag är 17 år så skulle jag vara barnslig”. Jag tänker på det hon säger och jag vill inte, jag vill vara stor som hon.

”Men i så fall vill inte jag heller leka”, säger jag surt.

Vi sitter på mitt rum och skogen viskar därutanför. Fönstret står öppet och då tar sig rösterna in.

”Du kan bli lika gammal som Jennifer”, hör jag någon säga, det är inte Jennifer som pratar, men jag tror jag vet vem det är, det är samma person som vill ha mitt paket. Det är en överklig röst, som om jag är med i en film och rösten svävar ovanför filmen. Jag undrar om Jennifer också har hört den.

”Hörde du?” säger jag till Jennifer för säkerhets skull.

”Vadå, att du inte vill leka?” Tyst tittar jag på henne, men hon verkar inte ha hört samma sak som jag, kanske är hon inte med i samma film. Jag vill berätta om rösten, om paketet, om Längtanslandet men inte än, jag ska hålla det hemligt ett tag till, för när jag har berättat kommer det inte att vara lika spännande längre.

”Ja, just det. Jag ska sluta leka, jag ska börja *umgås* med mina kompisar, som du gör.”

”Men Moa, det är inget fel med att leka, inte om man är tio år.”

”Jo!”, säger jag och så vill jag inte prata om det mer.

Mamma knackar på min dörr. Hon tittar in på oss, och hennes ögon är lite stressade.

”Nu åker jag också till jobbet Moa, var snäll mot Jennifer nu! Och grattis igen, gumman. Jag älskar dig!”

”Ja, ja, hej då mamma!” svarar jag och jag märker att Jennifer tittar frågande på mig.

”Fyller du år idag?”

”Japp!”

”Grattis! Jag borde ju ge dig en present. Men jag lovar att jag ska ge dig något till nästa gång jag är barnvakt.” Orden låter spännande, jag undrar vad jag kommer att få.

Vi hör hur mamma kör iväg med bilen och det är nu det spännande börjar.

”Vad vill du göra först?”

”Oboy, jag vill köra Oboyleken!”

”Okej, men jag kommer att vinna!”

”Nehej, det kommer du inte alls!”

”Joho!”

”Men jag kommer först ner för trappan!”

Snubblande springer jag ner så fort jag kan, så fort det går utan att ramla. Jag hör Jennifers tyngre steg bakom mig, men jag är först, hon hinner inte ifatt.

”Haha! Jag vann!” säger jag triumferande och Jennifer putar låtsasurt med läppen. Sedan plockar vi fram det vi behöver på köksbordet. Oboypaket, mjölkpaket, två glas och två skedar.

Tävlingen går ut på att ha så mycket pulver och så lite mjölk som möjligt, och se vem som klarar av att äta det utan att tycka att det är äckligt. Om någon börjar göra äckliga miner eller tveka så har den förlorat.

Medan vi håller upp i glasen så funderar jag på Längtanslandet och jag vill fråga Jennifer om det.

”Tänk om det finns andra världar, som... som i den Oändliga historien, där den där killen försvinner in i boken och hamnar i en helt annan värld.”

”Det gör det, jag har sett dem när jag var liten. Men de är farliga, så jag håller mig borta därifrån, det är farligt att skriva avtal med dem.”

”Vad betyder det?”

”Att skriva avtal?”

”Ja?”

”Att man kommer överens om någonting som båda tjänar på. Till exempel skulle jag kunna skriva ett avtal med din mamma om att jag är barnvakt. Jag tjänar pengar och hon får hjälp. I avtalet kan vi skriva till exempel att jag måste se till dig hela tiden, eller att jag tjänar femtio kronor i timmen. Om båda vi skriver under det kan ingen komma och säga något annat senare. Förstår du?”

”Ja, jag tror det. Har ni skrivit något avtal om mig?”

”Nej, det har vi inte gjort. Men i alla fall, skriver man ett avtal med *dem* så håller de inte det i alla fall eller så händer det något hemskt. Och även om man har bestämt saker innan så ljuger de. Därför ska man hålla sig borta från dem.”

Jag tänker på det Jennifer har sagt men jag tror inte riktigt på henne, jag tror inte att det är så farligt som hon säger.

”Vilka är *de där* då? De som du såg?”

”Jag vill inte prata om det. Det hände något när jag var liten, men jag kommer inte riktigt ihåg vad, sedan dess har jag försökt att inte tänka på dem.” Jennifers ord skrämmer mig inte, de gör mig bara mer nyfiken.

”Men om du inte kommer ihåg vad som hände så kan det väl inte vara så farligt.” Jennifer tittar på mig med en konstig blick, som om något gömmer sig och inte vill komma fram i hennes ögon. Sedan säger hon:

”Vi ska inte prata om dem mer.”

2. Donnie

Jag heter Donnie. Född av en jungfru, i jungfruns tecken. Det är snart min födelsedag men jag slutade fira den för fem år sedan. Det var något som hände på min tolfte födelsedag när jag blev man. Något dunkelt, som mina tankar inte vill berätta för mig. Det var något som hände som jag inte känner till. Det var då jag slutade räkna.

När jag vaknar den här första lördagen i augusti vet jag inte att det är sista gången jag träffar morsan. Jag vet det inte, eftersom mina tankar inte vet det, därför att min hjärna inte kan förutspå framtiden. Det jag vet om mig själv och min värld är begränsat. Det ryms inom en glaskupa och skvalpar runt där som vilset vatten, instängt och förstelnat. Jag kan inte förfasas, inte längta, inte planera eller förändra det som ska ske och kanske är det tur att jag inte vet.

Min morsa vet det inte heller, om hon visste det skulle hon inte vara så lugn som hon är den här morgonen. Om hon visste vad som skulle hända skulle hon stänga in sig på toan och grina. Så gör hon alltid när det är något hon inte kan hantera, när något gör så ont att hon inte vet vart hon ska vända sig. Då vänder hon sig inåt och vill vara ifred, gömma sig från världen.

Min morsa är bara femton år äldre än jag. Min morsa är en ung morsa som vill bli kallad ”morsan”, eftersom hon tycker det låter mest ungdomligt. Hon är speciell och jag beundrar henne, även om jag sällan säger det. Hon födde mig som 15-åring, bara det är svårt för mig att förstå. Hon är stark, hon går sina egna vägar, men det finns stunder då hennes styrka försvinner och byts ut mot något kraftlöst och svagt. Då finns det ingen som kan bära henne, då kan hon inte bära sig själv. Vi har ett särskilt band och det som händer mig kommer också att hända henne, fast på ett annat sätt, men det är det ingen av oss som ännu vet.

Jag går ut i det lilla 70-talsköket med mossgrönt kakel och en orange diskbänk i plast. Det ser för jävligt ut, det har jag sagt flera gånger, men morsan gillar det, säger att det är kult. Jag förstår inte vad hon menar. Jag vill ha rena ytor, jordnära färger, inget plotter och jag vill att vi ska fixa till köket men hon vill bevara känslan av det nostalgiska säger hon, hon är nostalgisk kring 70-talet trots att hon knappt var född då.

Hon har bryggt kaffe, men tagit bort kannan för tidigt, så det har droppat av den mörka drycken på plattan till kaffebryggaren, vilket gör att det luktar lite bränt. Solen skiner in genom de storblommiga gardinerna, ljuset är bländande och avslöjar dammkornen som svävar i luften.

”Du är uppe tidigt idag?” Morsan ser på mig med sina bruna ögon, hon har sin blåa kimono som vanligt och knaprar på en knäckemacka. Det knastrar och faller smulor ner på bordet.

”Jo, jag kunde inte sova längre, vet inte varför, det är som om jag är rastlös i kroppen.”

”Kär?” Hon flinar mot mig så jag ser brödsmulorna i hennes mun.

”Nej, det var länge sedan, det är något annat.” Det blir tyst och jag lyssnar på den, tystnaden. Den är bekväm, stor och rymlig, jag kan andas och får plats i dess innanmäte. Jag säger att det var länge sedan, men inom mig vet jag att det aldrig har hänt, ingen brud har hittills fått mig att tänka sådana tankar, men jag orkar inte förklara det för morsan även om jag tror att hon skulle förstå mig.

Min morsa tar en ny smörgås, brer långsamt smör på den och jag ser att hennes händer har mångfärgade fläckar från akrylfärgen, det är ett mönster av blått i olika nyanser, grönt och rött. Jag har sett skisserna till hennes nya målning, den är nonfigurativ som vanligt och jag brukar roa mig med att hitta någonting jag kan känna igen, en människa, ett djur, vad som helst som kan förklara vad hon tänker på och vad som döljer sig i hennes ledsna tankar. Ibland ser jag skymten av någonting, men det är ogripbart, bortom min förmåga att se.

”Har du målat?” frågar jag, fast jag vet svaret.

”Ja, jag gick upp tidigt idag, det var något jag drömde, en mardröm som gjorde att jag inte vågade somna om. Så jag gick upp och målade, försökte måla bort drömmen.”

”Funkade det?”

”Ja, jag minns inte längre vad drömmen handlade om. Har väl sett för många skräckfilmer.” Hon ler åt det komiska i det hela, men jag ser att det finns en oro i henne någonstans.

Den här morgonen är den sista morgonen jag kommer att se min morsa, kanske är det därför jag betraktar henne så ingående, lika ingående som jag brukar betrakta hennes tavlor.

”Jag ska på fest ikväll, så jag kommer nog hem sent inatt.”

”Kul! Vem är det som har fest?”

”Vi ska vara vid Adams och Thereses stuga, det blir ett bra gäng, Nisse, Thomas, Jennifer, Henrik, ja du vet... och så lite andra brudar.”

”Förstås!” morsan ler, lite förvåntansfullt å mina vägnar. Jag låtsas inte se. Istället frågar jag:

”Vad ska du göra?”

”Jag ska också ut. Med Nilla och dem, det ska faktiskt bli riktigt roligt, det var ett tag sedan jag var ute nu.” Det finns ett stråk av stolthet i hennes röst, en stolthet över att hon också är ung fast hon har en nästan vuxen son, att hon ska ut och roa sig precis som jag. ”Det är något som inte stämmer med Nilla, förut ville hon ut varje helg, både fredag och lördag men den senaste tiden har det inte alls blivit ofta. Hon hör inte av sig så mycket heller, vet inte om hon tröttnat på mig.”

”Hon kanske haft annat för sig”, säger jag ointresserat och sväljer en limpmacka.

”Jo, det är väl så.”

Den här första lördagen i augusti pratar inte morsan och jag om något viktigt, det är bara vardagssnack och inget som har någon större betydelse egentligen. Jag tänker att det kanske kommer att bli bättre när jag blir äldre.

Morsan och jag är lika, vi är gjorda efter samma mall. Min farsa har jag ingen aning om vad han är gjord av, troligen av sten eftersom han lämnade min vackra föderska efter en enda natt. Han var hennes lärare, eller egentligen var han bara lärarkandidat, en 25-årig gubbsjuk grabb som trånade efter min mamma.

Det är bara två i denna värld som vet att det var han, nämligen morsan och jag. Hon vägrade berätta för någon vem som gjort henne på smällen, hon berättade det inte ens för honom. Hon har sagt att hon ville skydda honom och att det egentligen inte spelade någon roll vem som gjort det, hon visste från första stund att hon ville ha mig och att hon inte ville att någon annan skulle lägga sig i. Det uppskattar jag med henne, att jag var så viktig, är så viktig.

Jag tar kaffekannen och håller upp i en kopp, det droppar från kannan ner på den slitna köksbänken som är full av fläckar, skrapmärken och avskavd sjuttiotalsfärg. Morsan brukar säga att hon gillar när det är lite slitet, ”då syns det att man har levt”, säger hon. Själv tror jag att det är en bortförklaring, en ursäkt för henne att slippa vara försiktig och en ursäkt för att slippa göra något åt det.

Kaffet bränner mig på tungan och lämnar en besk smak efter sig i munnen, men jag har hört att man kan lära sig att dricka kaffe och att det då är sagolikt gott. Jag går i hårdträning för att nå det där sagolika stadiet, än är jag inte där men jag tänker inte ge upp än.

Morsan har ätit färdigt och börjar plocka av från bordet. Hennes mobil ringer, en irriterande, barnslig signal och hon försvinner ut ur köket för att leta reda på den. Själv suckar jag belåtet över att få lite ensam tid, jag brer en smörgås med gammalt, brödsmuligt smör och pinar i mig kaffet. Min dag ligger framför mig och natten väntar på mig, lockar mig med tankar om snabba kyssar, skratt, och en känsla av att vara i centrum, att vara beundrad och så de där hemliga tankarna om mina drömmar, om det överkliga som jag vill ska bli verkligt, om mina flickor som jag vill möta, de där speciella flickorna som jag målar av. Längtan har kommit att bli så stark i mig och jag vet inte var den kommer ifrån, kanske från skogen för det är där min längtan börjar. En förväntningens känsla breder ut sig i hela min kropp, slår ut som en blomma och lyfter mig så att jag känner mig lätt och svävande. Morsans röst får mig dock tillbaka till vårt kök och jag hör henne tydligt när hon pratar i telefonen. Hennes röst är fnittrande, lite fånig och jag gissar ganska snabbt vem det är på andra sidan. Det finns bara en person som hon fnittrar så mycket tillsammans med.

Jag sitter där i köket, munnen knastrar och tankarna svävar, det känns nästan som om tiden står stilla, som att den väntar på något, inväntar en avgörande händelse, ett avbrott, något som rubbar planetens existens. Vad det rör sig om är svårt att sätta fingret på, jag vet inte om det är något vackert eller något ont, vem det ska drabba eller på vilket sätt, men det känns som om luften runtomkring mig har slutat andas, går på lågvarv och inväntar.

Morsans ord i rummet bredvid är borta, de hörs inte längre, de har luckrats upp och dött, hennes skratt har studsat mot väggarna, krossats och småbitarna har lösts upp och är borta. Nu är det tyst i huset, det är bara mitt tuggande som hörs och det säger mig någonting, att det är mig det ska drabba, det där som jag ännu inte vet vad det är. Ska jag känna ångest eller förväntan? Det är inget som luften kan svara på, den vet det inte heller.

Jag ska ta en springtur, det är vad jag säger till mig själv, trots att det är så varmt ute att marken glöder och blommorna svettas, trots det ska jag ge mig ut och springa av mig den känslan som drabbat mig. Jag vill känna liv i min kropp och det är en bra medicin.

Morsan står i hallen när jag ska gå och jag ser på hennes långa, glansiga hår och hennes ledsna ögon, varför, varför är hon ledsen när hon verkar så glad? Hon kliar sig på benet, hon har visst fått ett myggbett och huden är illröd och elak.

”Jag sticker ut och springer, rastlösheten vill inte försvinna.”

”Är det inte för varmt? Du kommer att svettas ihjäl.”

”Det är bättre än att sitta stilla, jag måste känna att jag lever, att tiden rör sig.” Morsan tittar undrande på mig och jag ser att hon inte förstår vad jag menar, men jag kan inte förklara det på något annat sätt.

”Drick mycket vatten, kom ihåg det! Du får inte tuppa av därute i skogen.” Jag flinar.

”Morsan, det är klart jag vet att jag ska dricka vatten, jag är väl inte tolv år heller.” Orden slår mig i magen och jag ser att de även påverkar henne. Tolv år. Som den där dagen. Den där dagen då något hände, något som är så hemskt att jag inte orkar tänka på det.

”Ta det försiktigt bara”, säger hon med ett tyngre allvar i rösten.

Springskorna är en aning slitna, jag har sprungit dem trasiga och hårda och det börjar bli på tiden att byta ut dem. Jag springer nerför gatan, förbi sura tantens hus, hon som gömmer sig bakom gardenerna och smygtittar på en, jag springer förbi anonyma grannar utan namn, de flesta är gamla och vi har inte bott här tillräckligt länge för att vara polare med dem, det enda undantaget är Miranda och Stefan, morsans vän Miranda, hon med den blonda pagen och de snälla ögonen. Morsan brukar ofta snacka om Miranda, säger att Miranda är en god människa, en sådan människa som det är bra att ha som vän. Hur de pratar om allt, skrattar åt allt. En sådan vän som alla borde ha. Jag tänker på Adam när hon säger så, åtminstone den Adam var tidigare, nu är det något som är annorlunda.

Jag springer förbi tegel, trä, gamla bilar, trädgårdsmöbler, sorg, vrede, besvikelser, konflikter, jag passerar tysta rum, skrikiga rum, väggar med hemligheter och väggar som bär på skam. Jag känner hur de sträcker sig efter mig, energier som vill ha någon utomstående att fastna på, så att de slipper vara kvar där de uppstått. Men jag springer snabbt, snabbt förbi dem, vill inte känna hur de klistrar sig fast, klibbar fast tillsammans med svetten i mina kroppsveck. Ibland tar de sig fram ändå, jag hör skrik av dödsångest ta sig ut genom väggarna från människor som valt att leva den sista tiden i sina hem och jag undrar hur jag själv skulle vilja ha det när jag blir så gammal att jag ligger för döden. Vill jag dö i mitt eget hem där allt ser ut som vanligt och där en förväntan finns att allt ska bli normalt igen, att jag ska fortsätta vakna upp i min vanliga säng och fortsätta äta frukost i mitt kök? Eller föredrar jag att tillbringa mina sista dagar på sjukhus, ett ställe där man förbereder sig inför döden och där det är mer normalt att den inträffar? Var blir ångesten som störst? Jag skakar på mig för att få bort tankarna, det är ingenting jag behöver bekymra mig om nu, jag är ung och stark och livet är så levande för mig, kraften är så stor.

När jag äntligen passerat alla hus kan jag slappna av och dra ner på takten. Värmen och solen har klämt åt kring mig och jag tänker att morsan hade rätt, det är egentligen för varmt. Men den lugnare takten och den annalkande skogens svalka gör att jag uthärdar.

Att äntra skogsmarken är som att kliva bakom en ridå. Bakom den döljer sig en annan värld, en värld jag tycker om. När jag var liten bodde jag och morsan inne i stan, men hon tog mig ofta ut i skogen för att jag skulle bli lika förälskad i den som hon var, samtidigt som hon sa att man måste ha respekt för den och inte låta sig luras av dess skönhet. För naturen är mycket mäktigare än människan, berättade hon, vi tror ofta att vi har kontroll över den och bestämmer, när det i själva verket är tvärtom. Vad vi än bygger så tar skogen över om den kan, och hon berättade om ödelagda gamla fabriker i Ryssland, där mossa börjat växa på plåttaken och träden hade sprängt igenom golv och tryckt undan byggnaderna.

”Skogen äger oss, vi äger inte skogen, hur mycket vi än tror att vi gör det”, sa hon och jag förstod att respektera den och att se mig själv som en väldigt liten varelse i allt det stora.

Nu sluter sig skogens lugn runt mig och jag kan återigen andas normalt. Jag fascineras alltid över att sommaren kan vara så varm och vintern så kall. Om några månader, kanske bara två, kommer det gröna ha blivit grått och vitt, skogens varma doft har ersatts av en mörk, isande andedräft. Det är något sorgligt över det hela, som när något underbart går mot sitt slut och det enda man vill är att stanna kvar. Jag vill bevara sommaren i min kropp, bevara värmen och det vackra, ta med mig grönskan i mitt sinne när de andra årstiderna tar vid.

Min kropp får fram över knäckta grenar och gömda insekter, jag andas nu lätt men känner hur svetten sipprar fram och det stöter i kroppen varje gång jag sätter ner fötterna.

Den här rutten har jag sprungit nästan varje dag sedan vi flyttade hit, det har blivit min egen bana och jag blir lika förvånad varje gång jag möter en annan joggare här, förvånad över att någon vistas på min väg, det är min lika mycket som mitt rum är mitt, som mitt namn är mitt. Men samtidigt, någon annan har tidigare kallat mitt rum för sitt, mitt namn för sitt.

”Du äger inte skogen, den äger dig”, hör jag morsans påminnelse. Men ändå, denna skogsstig är så gott som min, så mycket min den kan bli.

Skogen här är enorm, vi bor i Norrland och hur skulle en skog här kunna vara annat än stor? Jag har inte undersökt den tillräckligt, inte nog för att känna till alla dess stigar och minnen. Eftersom jag har ärvt respekten för den har jag hållit mig i utkanten, inom ett begränsat område, för att vara på den säkra sidan. Men jag lockas av dess storhet, den enorma yta den tar upp och dess mörka tystnad.

Det sägs att man kan se i syner när det är varmt och jag vet inte vad det är jag ser skymta bakom en sten där jag springer, men det är inget djur. Jag ser hår, långt hår, fladdra i luften bakom stenen. Jag hinner bara se en hastig skymt, men det är allt som krävs för att jag ska börja fantisera. Jag undrar om det är någon som inte vill synas, som vill väcka uppmärksamhet men inte ge sig till känna. Kanske ett par som gömmer sig för varandra, som leker en lek. Eller en flicka som är ute och plockar svamp, eller någon som bara satt sig ner för att kissa bakom stenen och trott att hon varit osynlig.

Men det var ett hår utan ansikte, utan kropp, så det är svårt att avgöra vad det är jag egentligen har sett. Något i mig kläcks när jag ser det där håret, det är som om något i mig befrias och svämmar ut, svämmar över i min kropp. Känslan går ner till underlivet och gör mig sexuellt upphetsad, fast jag inte förstår varför. Jag vänder mig om igen, springer tillbaka men nu är håret och personen det satt på borta, försvunnen.

Bilden stannar kvar hos mig en lång stund efteråt, en stor sten med långt, flygande hår som skymtar fram, flygande, fladdrande hår i en vindstilla skog.

Jag når vattnet vid slutet av min springtur. En stilla, sank sjö mitt i skogen, det är min sjö, på samma sätt som stigen är min.

Kläderna åker av och naken med mitt fortfarande bultande underliv slänger jag mig ut i det svarta vattnet, botten går inte att gå på, då sjunker man, så man får slänga sig i och simma och undvika att sätta ner fötterna. Första gången jag badade här trodde jag att jag skulle drunkna, det var som om någon sög tag i mig och drog mig neråt, en viljestark sjö som bestämt sig för att jag var ett byte. Men jag slogs mot den, besegrade dess elaka knep och förstod hur jag skulle göra för att lura den.

Temperaturen är alltid densamma, jag har inte mätt den, men jag känner igen den från gång till gång, alltid lika kall, alltid lika svart, hur sommarvädret än är. Det gör den förutsägbar, lätt att överlista.

Jag ser inte min kropp genom vattnet och den blir så lätt så jag luras nästan att tro att jag bara är ett huvud och en hals som svävar omkring på vattenytan och lever där, bor där i sjön som ett märkligt litet djur.

Tanken får mig att skratta till, högt, och ljudet transporteras snabbt över ytan, mot bergsväggen längre bort där det fångas upp och slängs tillbaka i ett eko. Jag doppar huvudet och tittar under ytan, men allt är bara svart, ett djupt mörker utan slut.

När jag tagit mig upp ur sjön, vilket är svårt utan att nudda botten, sätter jag mig en stund i gräset och njuter av att känna svalkan som spridit sig och jag känner mig ren och klar i huvudet.

Kläderna är svettiga och vätan från dem blandas med vätan från sjöns vatten och jag måste springa igen, annars kommer jag att börja frysa. Nu känns min kropp normal igen, den tillfälliga upphetsningen är borta och bilden börjar försvinna från min näthinna. En fråga stannar dock kvar i mig, en fråga som har med morgonens funderingar vid frukostbordet att göra, en fråga till hon som vet, en önskan. En önskan om det ouppnåbara.

*

Hennes ögon talar till mig, frågar mig vad som hände den där dagen då jag blev man, då jag hade min tolfte födelsedag. Ögonen är stora och klarblå och vackra. Det är jag som har målat dem, men det har skett under någon form av trans.

Ögonen är onaturligt naturtrogna för att sitta på en tavla, framförallt att de sitter på en tavla som jag har målat.

Hon kallar sig Gudinnan och jag vet att hon vet vad som kommer att hända mig, för hon har möjlighet att påverka skeendet. Men det är en sak hon inte vet och det frågar hon mig om gång på gång.

”Vad var det som hände, vad var det som hände, vad var det som hände?” Ögonen är uppfordrande, men inte nyfikna. Nej, de är snarare ömsinta, oroliga, bekymrade. Hon bryr sig om mig, den känslan utstrålar hon från sin tvådimensionella gestalt där på målarduken. Men kanske luras hon bara, låtsas för att jag ska ge henne mitt förtroende. Hon är den enda kvinna jag mött som inte varit förutsägbar. Morsan är det och alla flickor jag träffat.

Jag ignorerar hennes fråga, hon vet att jag inte vet vad det var som hände, men hon försöker få mig att minnas.

Gudinnan dök upp för första gången för ett år sedan. Då var hon suddig i konturerna, men hon fanns där. Det tog ett tag för mig att inse att denna skapelse var något annat än de skogsrånar jag i normala fall målade.

Att måla skogsrånar har jag gjort sedan jag var liten. Jag har målat annat också, men de senaste åren har jag specialiserat mig på skogsrånar. När jag är ute i skogen tar jag med mig vyerna jag ser hem, målar av dem på duken och placerar sedan en vacker kvinna med hål i ryggen någonstans i bilden. Ibland är hon mörkhårig, ibland ljushårig, ibland rödhårig. Ibland är hon kort, ibland är hon lång, ibland är hon nästan osynlig och ibland nära betraktaren. Men hon är alltid vacker.

Gudinnan ser likadan ut varje gång. Höga kindben, blå ögon, liten näsa, brett ansikte och högt hårfäste. Hon är inte lika vacker som mina skogsrånar men hon är söt.

Var min fascination för skogsrånar kommer från är jag inte säker på, den har funnits där länge. Det är något lockande med kombinationen fara och skönhet. De riktiga tjejer jag träffat i verkligheten har aldrig levt upp till min idealbild. Jag har alltid blivit besviken då de börjat prata eller då jag har lärt känna dem. På håll kan de vara vackra, men när man kommer närmare ser man deras vanlighet, deras tristhet. De är långtifrån farliga och de har inget hål i ryggen.

De brukar slåss med varandra om mig, men deras slagsmål består inte av knytnävsslag och sparkar, nej, de skickar osynliga giftpilar i varandras ryggar genom skvaller och skitsnack. De flirtar med mig öppet och inför varandra som om jag är ett föremål, en statuspryl som de vill ha.

Ibland undrar jag om de verkligen vet vad de slåss om, de känner mig inte, de känner bara sina egna bilder av vem jag är. Jag är bara en yta för dem, lika tvådimensionell som mina skogsrån och Gudinnan är för mig. Men det är inte riktigt sant, Gudinnan är mer än tvådimensionell, hon är fyrdimensionell, jag kan se henne, känna henne och jag vet att hon är levande. Hon finns med mig var jag än går, ibland mer, ibland mindre.

På gymmet finns en bastu. Sist jag satt där efter ett träningspass och de andra grabbarna hade gett upp av hettan och åkt hem, dök hon upp framför mig. Hon satt där och tittade på mig med sina blåa ögon som nästan såg svarta ut i det dunkla skenet från bastulampan. Hennes blick var som vanligt genomträngande och hon sa att hon ville lära känna mig mer.

Hennes röst har en annan dialekt än den jag är van vid att höra, hon pratar inte norrländska, hon har en rikssvensk dialekt med spår av något jag ännu inte har kunnat definiera.

Läpparna rörde sig inte medan hon talade, det var som om ljudet kom ur hennes ögon.

”Vad vill du veta?” frågade jag henne, men hon svarade inte, bara fortsatte att stirra på mig.

”Vad vill du veta som du inte redan vet?” försökte jag igen.

”Vad drömmer du om? Om du fick bestämma hur ditt liv skulle se ut, vad drömmer du om då?” Ett hopp tändes i mig, även om jag inte hade reflekterat så mycket över frågan.

”Kan du ge mig det?”

”Kanske”, svarade hon, ”åtminstone för en dag, men det finns en annan kraft därute som har en annan plan för dig och som jag bara kan påverka till en viss del. Därför brådskar det, jag behöver veta vad du önskar dig.” Jag visste inte vad jag skulle svara, jag kände mig ganska nöjd med mitt liv som det var. Men sedan sa jag det, utan att egentligen tänka mig för.

”Jag önskar att jag fick möta ett skogsrå.” En smärta for över gudinnans ansikte, jag såg den tydligt.

”Är du verkligen säker på det?” undrade hon med varning i rösten.

”Ja, jag är säker. Det vill jag verkligen. ”

”Kanske är det meningen”, sa hon, mest för sig själv. Sedan försvann hon, hennes gestalt tonade ut från bastun och jag var ensam igen.

3.

Jag möts av Adam i dörren, en berusad Adam med vilsen blick och klumpiga händer.

”Hej Donnie, de andra har kommit”, säger han, men hans tonfall avslöjar att han inte vet vad han pratar om, det är nästan som om det finns ett frågetecken på slutet, som om han vill försäkra sig om att han har uppfattat händelserna rätt, i rätt ordning.

Vårt möte i dörren är glidande och jag undrar för mig själv om han verkligen vet att det är jag. Hans ögon är vita, någon verkar ha roat sig med att måla dem, både ögonlocken och ögonfransarna är ljusa som hos en albino. Håret är vitt, som om han färgat det själv i ett hopplöst försök att se ut som någon annan. Men jag undrar inte, jag undrade i början men inte längre. Det är ingen idé att ens försöka förstå och jag pendlar mellan olika känslor, å ena sidan vill jag inte veta av det, å andra sidan vill jag uppleva det magiska själv.

I början minns jag att vi bråkade, jag och Adam. Jag kände inte igen honom, jag kände inte igen den Adam som varit min. Alltid bästa polare, alltid gränslösa skratt, alltid djupa förtroenden, alltid, alltid Adam och Donnie, Donnie och Adam. En vänskap så stark och kraftfull att vi skulle följa varandra i döden. Ingen ifrågasatte oss när vi var tillsammans, för resten av världen var vi ett team, en sammanhållen enhet. Men sen... hotfull oigenkännlighet, ögon som inte var närvarande, handslag som inte sa någonting. Minnesluckor. Adam och Donnie? Vilka var det? Är det ett nytt band? Ilskan som forsade ur mig den där första gången jag upptäckte det främmande hos honom.

Adams röst tom på allt tonfall, allt han sa var svagt och monotont.

Jag rufsar Adam i håret som känns stelt och främmande, men han tycks inte märka det.

”Öl?” frågar jag och det ordet verkar han förstå, för han vänder sig om och pekar mot kylskåpet.

Vi befinner oss i Adams och Therese föräldrars hus, en steril, arkitektritad villa med stora ytor, stora fönster, avskalad från all form av utsmyckning. Kontrasten är enorm mot den barock-lik naturen som omgärdar huset. Knotiga, gamla tallar, silvergranar som överlevt många mansåldrar, en blank sjö med högre vass och blommor, vildvuxna och långtande i en enda röra på tomten. Och så huset: fyrkantigt och gråfärgat, som en nedlagd fabrik där växtligheten börjat ta överhanden.

Adams föräldrar är rika, men slarviga. Morsan brukar säga att de är smaklösa, de vet inte vad som passar till vad, vilka färger som går ihop, de är inte lika estetiskt lagda som min morsa. Jag håller med henne till en viss del. Även om jag föredrar de raka linjer som finns i detta hus framför morsans 70-tal, så finns det något i grunden fel i detta hus, på samma sätt som det finns något rätt i hennes, i känslan och i stämningen. Jag ser detta hus som en skymf mot den naturliga skönheten.

Köket och vardagsrummet breder ut sig som ett stort, dött landskap framför mig med en stor, svartkalkad köksö i mitten. Husets svarta hjärta. En gång i tiden var det säkert vackert på sitt vis, men nu har golven slitits sönder av allt för många skor som trampat runt på dem och ytorna ser gamla och trista ut, trots sin moderna utformning. Svarta handdukar hänger på krokar som gått av, lika svarta som ett förmörkat sinne och jag undrar för mig själv vad det är som har hänt den här familjen egentligen eftersom de är så dystra. Deras morsa är lika vit som väggarna och hennes känslor lika svarta som handdukarna. I Therese ögon har jag sett något som liknar hennes morsas blick, men bara en glimt och den försvinner när vi har fest, då är den uttraderad, bortflydd. Jag har svårt att föreställa mig Therese i det tillstånd då berusningen går ur kroppen och nykterheten tar vid och ångesten kommer tillbaka.

Adam har försvunnit ut, jag tar en öl ur kylskåpet, också det i svart med en dörr som är svår att stänga så att frost har bildats i skåpets innandöme.

Ölflaskan känns kall mot min hand och ett första glädjerus far igenom mig när jag känner den beska, friska smaken i munnen. Smaken associerar jag med fest och sommar.

Ölen försvinner snabbt ner i min kropp, jag tar en till och går sedan genom huset för att leta reda på de andra. De sitter troligen på baksidan, det är det ställe där vi brukar hålla till på Adams fester.

Solen bländar mig redan innan jag öppnat altandörren och jag drar en lättad suck över att ha tagit mig ut på andra sidan, ut i naturen igen. Ett enormt trädäck med en pool som avslutning möter mig när jag kommer ut och ivriga röster ur solbrända ansikten tar sig in till mina sinnen.

Jag hejar på gänget som sitter tillbakalutade i bekväma, vita utemöbler och de skålar med mig när jag höjer min ölflaska mot dem.

Jag möter allas ögon och gläds över att de är mina vänner. Nisse med sin långa kropp reser sig över de andra, han står och härmar någon, som en stå-uppkomiker underhåller han de andra och får dem att skratta. Hans flickvän Carro sitter och blundar och ler, hon har hört hans berättelser tidigare, hon är van vid dem men hon älskar dem fortfarande lika mycket som hon älskar Nisse. Det var så hon blev kär har hon berättat, hon blev först kär i komikern. Sedan kom allt det andra efter.

Thomas sitter bredvid Carro och skrattar så han kiknar åt Nisses berättelser, näst efter Carro är han Nisses största fan. Thomas är liten till växten och har blixtnabba repliker, som om hans kropp gör honom snabb i allt, allt från idrott till att snacka. Henrik är lugnare, med ett tillbakahållet leende betraktar han världen omkring sig och noterar, snappar upp. En negativitet finns i hans ord för det mesta, men han är negativ på ett komiskt sätt, ett sätt som gör att man gillar honom.

Jennifer är också här med tre killar jag inte har sett förut. Vi kommer antagligen vara bra polare efter kvällens slut. Det är så det brukar bli, jag har väldigt lätt för att lära känna nya människor.

Inga nya brudar, men det kanske dyker upp flera sedan. Jag känner plötsligt en längtan efter att träffa någon, en tjej som liknar mina skogsran.

Jag slår mig ner bredvid Jennifer och boxar till henne på axeln.

”Hur är läget bruden?”

”Jodå, bra tror jag.” Jennifers ögon är svarta, håret är en svart rastafrisyr och hon blir mörkare i blicken för varje gång jag träffar henne. Hennes röst har förlorat sin klang och jag tänker att det är för tidigt, hon är för ung för att ha en klangfri röst.

”Tror?”

”Ja, det hände en grej idag.” Jennifer ser skamsen ut och det är en ovanlig syn, som om hon har något i händerna som hon inte kan slänga bort.

”Vadå?”

”Jag var barnvakt åt Moa idag, du vet, Miranda och Stefans dotter. Och hon bara... försvann. Jag var på toa och när jag kom ut så var huset tomt och hon hade dragit, på bara några minuter. Miranda var skitsur på mig och du vet hur hon är, hon är ju alldeles för snäll annars. Moa får göra som hon vill, det är säkert därför hon har stuckit. Jag trodde först hon skulle leka kurragömma så jag letade i hela huset, ingen Moa, sedan gick jag ut på tomten och ropade och sa att det inte var roligt längre, sedan gick jag till grannarna, men ingen hade sett henne. Hade ingen aning om vilket håll hon hade stuckit åt heller, så det var bara att ringa Miranda och säga att hennes unge var borta. Helt sjukt.”

”Fy fan.”

”Men hon dyker säkert upp, vart ska hon ta vägen liksom.” Jennifer verkar mest säga orden till sig själv, för att lugna sitt eget dåliga samvete. ”Fast jag kan inte sluta ha dåligt samvete liksom. Tänk dig att tappa bort någons barn!”

”Men det var ju ungen som drog, eller hur? Du kan ju inte förväntas ha stenhård koll på henne minsta lilla minut, det måste de väl fatta?” Killen bredvid Jennifer lägger sig i samtalet.

”Men ändå.” Det blir tyst en stund och jag börjar undra var Adam är.

”Vart skulle Adam?” Jag ställer frågan till gruppen men ingen svarar och de tittar lite osäkert på varandra. Det känns som om det är något jag har missat, något som hände innan jag kom.

”Vad menar du?” viskar Jennifer till mig och jag ser förvånat på henne.

”Adam, jag mötte honom ju i dörren, men nu är han inte här, vart gick han?” Jag förstår inte och kan inte tolka Jennifers förvåning.

”Adam är inte här”, säger hon med bestämdhet i blicken och sedan presenterar hon killen bredvid sig.

”Det här är Daniel”, säger Jennifer och en osäker hand sluts om min och ögonen är misstänksamma. ”Han har med sig en ny grej. Eller ny och ny men vi har aldrig testat det förut. Du kanske vill prova?” Jag ser att Jennifer redan vet vad jag ska svara, men som om hon har ett visst hopp i kroppen ändå att jag ska kapitulera. Jag undrar varför. Varför är det så viktigt för dessa människor att vi alla gör samma sak, varför är det så viktigt att jag följer med dem? De borde kunna klara sig själva.

Jag känner att Daniel betraktar mig och min ovilja mot deras experimenterande och det gör honom osäker, så osäker att han verkar besluta sig för att inte ha något med mig att göra, för han släpper mig med blicken och återgår till sina andra polare. Inombords rycker jag på axlarna, men samtidigt är det som om jag mentalt känner mig ensam på en öde ö.

”Han har stålar, vet du”, säger Jennifer och blinkar till mig med ena ögat.

”Är ni ett par?” Jennifer skrattar till, hårt och hest.

”Nej, inte alls. Men han är bra, Daniel är bra.” Hon tar sitt vinglas och smuttar på det, som en fin dam. Det är inte alls likt Jennifer.

”Vad händer då?”

”Man hamnar i en annan värld, ett annat universum. Du hamnar i en annan dimension.” Jennifers ögon ser skarpt på mig. ”Det är vad Daniel säger i alla fall.”

”Kul”, svarar jag bara och tar en klunk öl för att markera att jag inte är särskilt intresserad av deras experimenterande. Sedan tystnar jag, vilket är olikt mig. Jag betraktar de talande ansiktena runtomkring mig, deras tungor som slår mot gommar och tänder, deras ögon som alla har samma förväntan i blicken.

Jag vänder mina ögon mot skogen som rymmer hemligheter och sagor. Barriga träd och knakande grenar, djupa grottor och hisnande vattenfall. Jag längtar plötsligt dit.

Stolen jag sitter i har stått ute för länge i regn, så sprickor har bildats i den vita färgen. Omedvetet undersöker jag möbelns armstöd med mina fingrar, drar över ojämnheterna och känner träets ursprungliga kraft. Mina fötter är bara, sandalerna har jag tagit av mig och trädäcket är varmt under mina fotsulor.

Jag är omgärdad av trä, trä som en gång varit levande, men som nu är dött, behandlat och stöpt i en form för att passa människors behov. Jag känner att jag vill tillbaka till det ursprungliga. Jag vet inte vad jag ska göra med den plötsliga känslan. Och Adam, vad menade Jennifer?

”Vart skulle Adam?” frågar jag igen, men ingen vill svara mig och en oro börjar leta sig fram i mitt medvetande.

Minuterna svävar förbi i kvällssolen, en efter en och min berusning blir allt starkare. Stämningen blir mer högljudd och jag känner att det börjar närma sig. Snart kommer det.

Jag reser mig, något vill ut ur min kropp, och det är inte bara blåsan som är full. I hallen möter jag beundrarinna, det är så jag kallar dem, för det är så de beter sig, de tre. Lovisa, Sandra och Julia. I en klunga rör de sig, aldrig utan varandra, alltid med blickarna vaksamma som om de alltid behöver skydda sig mot omvärlden. Det är Therese kompisar men det är mig de vill träffa, mig och Henrik. Jag nuddar med blicken på Sandra som är snyggast av dem och hälsar snabbt, sedan vänder jag blicken framåt igen. Jag längtar efter andra tjejer, andra brudar som inte är så förutsägbara.

Inne på toan möter jag det ansikte som beundrarinna nyss mött och jag frågar ansiktet varför, varför gör en yta så mycket?

När jag kommer ut igen är det en upplivad stämning, en förväntan ligger i luften och jag tror att det har hänt något, men samtidigt vill jag inte erkänna det för mig själv. De ska inte förvandlas, de ska fortsätta vara mina vänner denna kväll. Tanken på Adam kommer tillbaka och nu har han varit borta i över en timme.

Jag sveper min öl och lutar mig sedan tillbaka och mina tankar vandrar iväg och jag ser Adams ögon framför mig, bedjande och klara. De blir allt större och nu hör jag musik någonstans ifrån, en stillsam blues som klingar högre och högre i mina öron.

Plötsligt befinner jag mig i en stark storm. Vinden rister i mitt hår. Stundtals har jag känslan av att det ska falla av, att det ska dras bort från mitt huvud och sugas in i en enorm dammsugare.

Runtomkring mig är världen vit och öde, en drunknad värld med spretiga kroppsdelar och döda stenar. Träden är trasiga och tunga, marken har sprickor och mina fötter måste kryssa mellan de farliga hålen som plötsligt dyker upp framför mig.

Det är kallt, vinden tar i med mer kraft och den slänger mitt hår bakåt och jag känner hur hårstråna verkligen dras ur med rötterna och försvinner bort i vinden. De upphör att existera så snart de har lämnat mitt huvud och jag ser dem inte längre. Skallen har i ett enda ögonblick rensats från sin prydnad och jag är kal. Även mina ögonbryn och ögonfransar är borta, avskalade från mitt ansikte. Min kropp är missfärgad, svart och grön och mossa växer på mina fötter. Jag vill skrika av rädsla, men skriket tar sig inte ur min kropp hur mycket jag än anstränger mig.

Inomhus har vinden avstannat och hur kom jag hit? Tiden har lämnat mig och i ena sekunden var jag ute i det döda landskapet, nu är jag inomhus.

Jag sitter vid ett vitt amerikanskt bord med ett glas mörkrött vin framför mig och en blå cigarett mellan fingrarna. Cigarettpaketet på bordet är prytt av stjärnor, naiva stjärnor, uppblåsta stjärnor, skrytsamma stjärnor, stjärnor utan självkritik.

Jag är ensam men ändå inte. Det är mörkt runtomkring mig, men det finns ett blått ljus i lokalen. Ett blått sken över en blå lady. Hon står där i sin gudomliga glans med smala armar och böjda knän och hon sjunger. Med en spröd, vacker röst sjunger hon ut sina känslor och stora droppar tar sig ut ur hennes blåa ögon. Hon har fått syn på mig och det är bara jag i hennes värld, den lilla värld som vi i denna stund delar. Hon har ett halsband kring halsen och jag ser att det bär namnet Pamela och mitt hjärta knyter sig.

Tonerna klingar långsamt, segt, sakta. Jag släpper ladyns blick och letar efter källan till musiken, någon måste ackompanjera henne, men det är bara tomt, ett mörker.

Jag sträcker mig efter mitt vinglas, men hur vet jag att det är mitt? Vem har gett mig vinet? Handens resa fram till glaset är oändlig och när den äntligen når sitt mål upplöses vinglasets, det rinner mellan mina fingrar som vatten och vinet seglar iväg, frigör sig och flyger bort i en enda klump, upp i luften och försvinner.

I min mun smakar det blod och ruten fisk, smaken kommer plötsligt och jag spottar på golvet men den vill inte försvinna.

Jag tittar åter på den blå lady men hon ser mig inte längre. Rösten ändrar karaktär, nu blir den mörkare och kraftigare och hon låter nästan som en man.

Jag har svårt att höra vilka ord som kommer från hennes inre, orden är inte verkliga, de tillhör en annan dimension.

Plötsligt stannar sången upp, musiken fortsätter spela i bakgrunden, den är överallt: i mitt huvud, ovanför mig, bakom mig, den känns i hela min kropp, men den blåa lady'n har tystnat. Hennes kropp har frusit fast i sångrörelsen, hon står med ena handen på mikrofonen och den andra handen höjd i luften och ögonen har blivit kalla stenögon och munnen är stilla.

En krackelering hörs tydligt i rummet, den startar vid lady'n axel, hennes arm faller av och krossas i miljoner bitar på golvet. Sedan är det som om resten av hennes kropp tar efter, andra armen, huvudet, bålen, benen, allt rasar ihop som ett stort hus som förlorat sin styrka. Kvar på golvet finns bara ett lager blått damm och musiken tystnar äntligen. Jag vill ropa på Pamela, ropa tillbaka hennes kropp, men den är borta.

Det är blått runt omkring mig, och tyst. Jag rör mina fötter framåt och jag känner med händerna framför mig, efter något som jag kan greppa. Adams ögon dyker upp igen och de ber mig att hjälpa honom, att rädda honom från var han nu befinner sig. Adams vita ögon, som om han redan vore död, som ett spökes tomma blick ser jag honom nu och undrar vad det egentligen är som har hänt. Jag måste leta rätt på honom, det är vad mina tankar säger till mig, jag måste hitta honom även om jag själv ska gå under, vi ska följa varandra i döden, det har vi bestämt. Jag ser Jennifers blick framför mig när jag frågade var Adam var, Jennifers oförstående drag som syntes i hela hennes ansikte, i munnen, ögonen, näsan. Och så hennes ord "Adam är inte här".

Som genom ett slag, ett ögonblick, förvandlas världen återigen omkring mig och nu känns allt mer verkligt, men det är något som inte stämmer. Jag står mitt ute i skogen, solen lyser fortfarande, kämpar sig fram med dagens sista strålar mellan träden, men det är kallt. Det är kallt och grönt.

Jag är omgiven av gräs, högt, grönt, krispigt gräs, gula solrosor som ler trött och tittar på mig, undrar vem jag är och vad jag gör här. Träden är enorma runtomkring mig, höga silvergranar med stammar som vittnar om dess höga ålder, tallar som för länge sedan såg mark och vanliga granar med stickiga barr.

Jag är barfota och jag är naken. Jag vet inte hur det kommer sig, men när jag ser ner på min kropp är kläderna försvunna, inte ett spår finns av dem och mina ben har revor efter kvistar och jag blöder.

Jag ser på mina händer och de är jordiga, som om jag grävt en stor grop i marken och naglarna är trasiga och det värker i huden. Jag får inget grepp om verkligheten, är detta verkligheten? Vad är det jag har utsatts för, vad är det jag har gjort? Bilder glimtar förbi, bilder från skräckfilmer jag sett, bilder av unga flickor som blir våldtagna av skogen, jag minns inte filmens namn men jag minns att det handlade om att bli besatt av demoner, att bli skändade av skogens grenar.

Jag vänder mig om, tittar efter något bekant, Adams hus, sjön, vad som helst, som kan få mig att förstå var jag befinner mig. Men jag ser ingenting. Ljuden omkring mig är inte mänskliga, det finns inga maskiner, inga människoröster, inga bilar, inga flygplan, ingenting som har med människor att göra. Här är det skogen som regerar, här beslutar skogen om mitt öde.

Jag rör mina fötter återigen framåt, någonstans måste jag ta vägen, jag kan inte stå kvar här och jag fryser. Sommarnatten har svikit mig, den är inte längre ljummen och varm, det är en grönskande kall natt som möter mig härute. En svekfull, ondsint natt. Varför har värmen försvunnit?

Jag tänker på Adam och jag ropar hans namn, för att få höra min egen röst, men jag får inget svar. Min röst ekar gällt och fångas upp av trädens grenar och markens gräs. Ingen hör mig.

En vanmakt letar sig fram inom mig, jag vet inte vad jag ska göra, hur jag ska ta mig härifrån, nej, hur ska jag kunna veta det när jag inte ens vet hur jag kom hit eller vad som har hänt? Allt är bara bortflydda minnen, grötiga minnen i min hjärna som är för sega för att ta sig fram till ytan. Jag kommer att dö. Jag bara vet det instinktivt, jag kommer att svälta ihjäl härute, där ingen lyssnar till min röst.

Då får jag syn på henne, mitt i min djupa förtvivlan, står det plötsligt en liten flicka framför mig. Var kom hon ifrån?

”Är det du som är Donnie?” undrar hon försiktigt. Jag undrar för mig själv om hon är en hallucination, men hon ser för verklig ut för det. Jag försöker svara men ingen röst kommer fram, den har gömt sig i min kropp och orkar inte ta sig fram. Hon tittar begrundande på mig och med en säkerhet i rösten säger hon sedan:

”Jag är här för att hämta dig.”

4. Linda

Jag är sist in på puben och där sitter de, alla tre med förväntansfulla, röda ansikten. Nilla är vackrast av oss, hon har en regelbundenhet i sina drag och ett svall i sitt hår och en längtan i sina ögon som gör att man vill se på henne. Men hon ratar männen, hon har redan en älskade, men hon njuter av uppmärksamheten, den göder henne, för innerst inne har hon låg självkänsla. Jag finner det märkligt, men så är det. Jag tittar noga på henne för att se om jag kan få reda på vad det är hon gömmer, för någonting är det. Och det märks att något inte är som vanligt, något är förstärkt hos henne, hennes rörelser är kraftfullare, hennes ögon glittrigare och hennes skratt större. Då är det i alla fall något positivt, tänker jag, kanske är hon gravid, kanske ska Jennifer få ett sladdsyskon.

Anna sitter också med oss vid bordet, hon är den som hörs mest, som har ett märkligt, kvittrande skratt och som styr och ställer och bestämmer. Nilla säger att det är därför hon är singel, det finns ingen man som vill bli bestämd över, inte innerst inne. Hon säger att männen blir rädda för henne för att hon är stark och tar plats. Jag vet inte om jag håller med, jag tror att vissa män finner det attraktivt.

Annas korta lockar är egensinniga och vilda och hennes kropp är alltid spänd, som på språng, som om hon är beredd på att något ska hända hela tiden. En iver finns i alla hennes rörelser och alla hennes tankar. Hon ska hinna så mycket, göra så mycket och det finns inte tid nog för allt som hon är nyfiken på.

Tystast av oss är Anneli, hon säger bara något om hon har något att säga, munnen är ständigt leende, som om hon tycker det mesta är komiskt, hennes hår är mörkt som Mona Lisas och öronen spetsiga som hos en älva. Hennes öron suger åt sig allt vi säger, kommer ihåg, påminner oss. Hon är som vår ständige sekreterare som alltid har koll på var vi är och vad vi gör. Det är en förmåga hon har, att absorbera omgivningen och det som händer runtomkring och bära det med sig.

En förväntan har bott i mig hela dagen, genom ritualen som innehållit en dusch, en sminkning, en rakning under armarna, många snurrningar framför spegeln och fördricka. En kropp och ett ansikte i sin finaste form, besmyckad och bemålad, fräsch och sprudlande. Och så det andra, dova, lurande. Jag vet hur det slutar några timmar senare, men just nu vill jag inte tänka på det, just nu vill jag njuta av berusningens sötma. Jag dricker vitt vin, rött gör mig trögtänkt, men det vita ger mig sommarkänslor och liv. Liv som sprudlar in i kroppen, i blodet och kommer ut som glada ögon, glittriga skratt och komiska anekdoter. Jag gillar söta viner, de som nästan smakar som saft, men som man vet har något starkare i sig, som en söt karamell som innehåller lakritspulver. Vinet viskar i min mun, om sköna stunder, älskande stunder, om vackra män. Det var så länge sedan nu, alldeles för länge sedan. Vi pratar vi fyra, vi med olika liv och olika verkligheter. Annelis värld är halvt dold, hon avslöjar bara brottstycken ur den, det som är positivt, men någonstans anar man att det finns något mer som inte är lika vackert att visa upp. Det syns när hennes mun för ett ögonblick slutar le, det händer när någon pratar om barn, att någon är gravid eller vill bli. Då krymper hennes leende mun ihop och ögonen tittar någon annan stans. Hon bär en sorg i sin kropp, en sorg som stundtals tycks vara alldeles för tung för hennes bröst, som tynger ner, plattar till, färgar hennes ögon mörka. Det var något som hände innan vi lärde känna henne, något som vi bara anar för hon pratar aldrig om det. Efter en stund ler hon igen, hon ler när hon berättar om en resa hon och hennes man gjort, en lång resa, oftast till Thailand eller Australien, de är borta flera veckor i taget och älskar på vita stränder och dricker Sangria i solnedgången, upptäcker nya platser och solar sig knallbruna. Hon ler när hon pratar om musik, om festivaler hon varit på och band hon sett, hennes ögon blänker när hon pratar om vilka hon vill se. Då tar Anna över, hon har alltid varit på fler festivaler, tycker banden Anneli pratar om är överskattade, skrattar högt åt märkliga saker som hänt där hon har varit, konstiga personer hon sett, om band som hon kallar ”blaskiga”, ej värda att lägga varken tid eller pengar på. Hon har alltid gjort samma resor, besökt samma platser som Anneli, men hon har varit där längre eller så har det varit finare väder, hon kan slå oss alla när det gäller upplevelser och händelser, men när Anneli och Nilla pratar om sina män blir hon tyst, åtminstone så länge samtalet är positivt,

om någon av dem klagar på sina män deltar hon igen, fyller på, kommer med exempel, blir ivrig. Män har tagit hennes hjärta, män har varit otrogna, ljugit, varit elaka, män går inte att leva ihop med, hon önskar hon kunde bli flata, men det är inget man bara blir. Jag fascineras ofta över hur mycket Anna har upplevt i sitt liv, men ibland stämmer inte saker och ting överens och jag tror att mycket är påhittat. Nilla skrattar bara åt Annas historier, säger att hon alltid ska överdriva och att det är överkligt att Anna bara träffar knäppa män. När vi är själva säger hon att Anna antagligen är delaktig i det dåliga i sina förhållanden, men det är alltid Annas versioner vi får höra. Nilla har en förmåga att se igenom, ta sig in i sprickor i våra masker och se våra tankar. Men hon avslöjar aldrig något om oss när vi är alla tillsammans, det kommer fram när vi är ensamma. Hon är den som går och köper öl till oss, lånar ut kläder till oss och fixar blindträffar när vi får för oss att det är rätt sätt att träffa någon. Hon tar hand om oss utan att göra avkall på sig själv, hon är inte självupppoffrande, bara omtänksam. Nillas vackra röst pratar, berättar om en komisk händelse på jobbet och vi fyra skrattar samstämmigt, alla vi med olika skratt. Porlande som Nillas, kvittrande som Annas, tyst som Annelis och mitt skratt, det är tillgjort, inte riktigt på allvar, det finns något i mig som stoppar det naturliga skrattet och trycker fram ett konstlat. Det finns en oro i min kropp som kommer fram mer och mer. Oron som kan bryta ut precis när som helst. Det finns gånger då rädslan gått över i ren skräck, panik och jag kämpar ofta för att aldrig komma till det stadiet, jag andas och försöker lugna mina galopperande tankar. Nilla ser på mig och hon ser att min mun inte är riktigt leende, att mina ögon döljer andra tankar. Jag vet känslan, vet vem den är och vad den vill. Den vill ta mig härifrån, den vill stänga in mig på toaletten så att jag blir dold för omvärlden, den vill lägga mig i soffan och aldrig få mig att kliva upp igen. Men den kom så plötsligt, utan anledning, och det är det jag inte förstår, det är det som gör mig ont. Jag går till toaletterna, det är kö och jag är nära att vända för att fly hem, men kön går snabbt och snart är jag själv därinne, själv med min ångest. Jag andas med djupa andetag, ser på mig själv i spegeln. Förkvällens fräscha ansikte har lämnat mig, nu är jag blekare under underlagskrämen, ögonen ser svettiga ut och håret har lagt sig som det vill. Mitt hår tycks mig levande, det gör tvärtom mot vad jag säger till det och jag har kämpat mot det i

hela mitt liv. Jag sätter mig på toalettlocket och försöker tänka logiskt. Inget har hänt, andas. Allt är som vanligt, andas. Jag är här med mina vänner, andas. Jag mår bra, andas. Jag har ingenting att oroa mig för, andas lugnt... När jag kommer tillbaka till bordet ger Nilla mig en smekning med sin blick som betyder att vi ska prata mer sen, vare sig jag vill eller inte. Mitt sinne håller sig stilla sedan, och jag är glad över det, glad över att det inte tar över helt.

Kvällen fortsätter med vin, skrattlystna blickar, gapskratt, avlägsen musik och ett och annat raggingsförsök. Men jag ger upp, ingen man kommer att följa med mig hem denna kväll och det känns på ett sätt skönt, på ett annat sätt är jag besviken. Den perfekta mannen utan ansikte och namn som dykt upp i mina drömmar tycks aldrig ta form och bli verklig. Hans ansikte träder aldrig fram i mitt blickfång, hans namn presenteras aldrig för mig, han förblir osynlig och överklig. Han har aldrig funnits, kommer aldrig finnas är det en röst som säger till mig ibland och då tänker jag att den viktigaste mannen i mitt liv är min son, att jag inte behöver någon annan. Men på nätterna när den perfekta mannen dyker upp ändra jag uppfattning och börjar längta.

”Hur är det?” säger Nilla när vi sagt hejdå och god natt och kul att ses till Anna och Anneli. Jag tittar ner och undrar detsamma själv.

”Jag vet inte... ibland är det som om det kommer över mig utan att jag är förberedd och då jag egentligen trott att allt var okej, ungefär som en migränattack som bara kommer utan förvarning och utan att man är förberedd.”

”Men det måste ju bottna i någonting, har du aldrig funderat på var det kommer ifrån?”

”Varje gång undrar jag, men jag får liksom inget svar.” Kvällen är fortfarande ljus, tankarna vibrerar i den varma nattluften, cirklar runt som måsar.

Vi pratar om mina demoner, de som kommer när jag inte orkar, de som har kommit trots att inget bjudit in dem, trots att inget har hänt. Det kanske är en föraning, säger Nilla, men det vill jag inte tro på, en föraning om vadå?

”Häng med hem så har vi lite efterfest!” säger Nilla ivrigt, ”jag har något jag måste berätta.”

”Misstänkte väl att det var något, är du gravid?”

”Nej, nej, nej, inget sånt, men vi tar det sen”, svarar hon och sluter orden omkring sig.

Deras hus är en IKEA-katalog, allt är köpt där och är inrett på samma sätt, till och med gardiner och lakan. Det är snyggt men opersonligt. Soffan vi sitter i har rött manchestertyg och jag gillar den mörka nyansen, säkert bra att spilla rödvin på.

Peter kommer ner från övervåningen och han ler och han tycks alltid se snygg och fräsch ut. Jag tänker på mina svettiga ögon och ostyriga hår och vill genast rätta till det, men det är för sent.

”Tjena Linda, haft en kul kväll?” Peter kysser Nilla på kinden och mig i pannan och jag tänker att det är något som är annorlunda. Jag kliar omedvetet på stället han kysst mig på och undrar om den perfekta mannens läppar skulle kännas likadant.

”Linda nobbar ju alla män som försöker, han den siste, var inte han något för dig?” Men jag bara skrattar som svar, har glömt vem det var, har glömt alla män jag sett idag, ingen var särskilt intressant, ingen var den perfekta mannen.

”Du får inte vara så kräsen”, säger Peter och ler, men jag besvarar inte hans leende.

”Det är klart jag måste vara, är det något man ska vara kräsen med så är det väl ens partner!” Peter skrattar och lämnar oss, försvinner in i en mörk del av huset.

Nilla tittar på mig med ett brett leende, lika brett som hennes ögon sprakar. Jag tar en alldeles för stor mun med whisky, den bränner mig långt ner i magen, men den skrämmer det mörka på flykten.

”Är du medveten om att du ser jävligt lycklig ut?” säger jag, halvt på skämt och då ler hon bara ännu större, nu när jag bekräftat att jag märkt att något är annorlunda med henne.

Då viskar Nilla en hemlighet till mig, det är olikt henne att ha hemligheter och jag kan inte stoppa hennes ord, de har redan kommit ut ur hennes mun, men hur ska jag kunna möta Peters ögon när jag vet utan att avslöja mig, hur ska jag kunna säga hejdå utan att det hörs i min röst?

Jag undrar varför och tänker på hur bra Peter och Nilla passar ihop och att det är ett sådant dumt val hon har gjort och jag vill säga åt henne att det inte går, hon får inte göra så.

”Men du och Peter då?” Nilla skakar bara på huvudet och fnittrar, som om jag sagt något roligt.

”Det är bara tillfälligt”, och jag hör att hon inte inser allvaret, att hon ser allt som en rolig lek, också så olikt den alltid förståndiga Nilla. Det hänger i luften en lång stund efteråt, det överkliga.

Nilla sörplar uppspelt på sitt rödvin så att hennes tänder får en mörklila färg och min whisky bränner ett märke i min hals. Någonstans i huset går en ovetande Peter runt och är ovetande, han tror att allt är som vanligt, att han lever i ett lyckligt äktenskap, men han vet inte att det inte är på riktigt, han vet inte att allting är på skämt.

Jag går hem, solen står fortfarande på himlen, midnattssolen, som ett överkligt svävande, bländande klot. Något väntar och andas. Jag stannar upp och tittar mot skogen. Ett skrik hörs, ett isande skrik i en mörk skog. Ett innerligt skrik från ett pinat bröst, ett manligt, ihållande skrik fyllt av frågor och rädslor. Natten som fångar det och kapslar in det i evigheten. Vad är det som väntar? En föraning? Jag tror inte att jag vill veta.

5.

Jag river och sliter i rötterna, ogräset har tagit kommandot igen och jag förstår aldrig varför, varför kan inte jag ha gröna fingrar, varför är det alltid naturen som regerar över mig och inte tvärtom?

Jag river och sliter och en panik letar sig upp i bröstkorgen, var är han? Var är min son? Jag hade nästan förväntat mig att han skulle vara hemma när jag kom hem, att jag för en gångs skull skulle vara senare än honom, så att jag kunde skämta om det: att morsan är minsann ute längre, men han var inte hemma när jag kom och han är inte hemma nu.

Oron gör att mina händer jobbar klumpigare och mer stressat och då och då hamnar några gullvivor i skräphögen, gullvivor som jag egentligen vill spara, för att de är så oskuldsfulla. De är som små gula och orangea prinsessor med vackra kronor där de sitter i gräset.

Vore jag en blomma skulle jag vara en sådan, en vacker, fri blomma som kan göra som den vill men ändå bli förlåten. Men nu dödar jag de stackars små prinsessorna för att mina händer är oroliga.

Jag undrar vad jag ska göra. Vem ska jag kontakta? Therese föräldrar? Polisen? Hur långt ska det behöva gå innan man ringer Polisen? Sedan lugnar jag ner mig själv, han har antagligen bara sovit över där för att det blev för sent. Hur skulle han annars ha tagit sig hem? Men han sa å andra sidan att han skulle komma hem, att han skulle komma sent. Men hur sent menade han med sent? Klockan är nu nio på morgonen.

På ett vis blir jag rätt förvånad över min oro, jag brukar inte oroa mig för Donnie, han lever ett ganska självständigt liv, liksom jag, men nu är det som om min oro kommer utifrån, den har slängt sig på mig och vägrar lämna min kropp. Den har inte skapats i min hjärna, den är en alien som tagit min kropp i besittning. Därför känns det desperat att ringa Therese föräldrar så här tidigt på morgonen. De ligger antagligen och sover. Och Polisen, vad ska de göra om jag säger att min son inte kommit hem efter att ha varit på fest? Det händer väl varje dag.

Jag lyckas lugna ner mig en aning och resten av gullvivorna klarar sig från min bärsärkargång och jag sätter mig ner i gräset och vänder ansiktet mot solen. Den är så underbar så här på morgonen, alldeles ny och färsk och det är tyst och lugnt omkring mig. Världen har inte riktigt vaknat ännu, människorna gömmer sig i sina hus, sovande, vilande. Världen stannar upp för ett tag, sluter sig och döljer. Problemen har flytt under natten, lämnat plats åt drömmarna, den överkliga värld som alla människor bär inom sig.

Men sedan tänker jag på Donnie igen och hjärtat bankar till. Det är något som har hänt, jag känner det på mig.

”God morgon Linda!” Jag rycker till av rösten som dyker upp bakom mig, sedan ser jag att det är grannfrun som gått ut för att dricka en kopp kaffe. En av dem som har dödat nattens drömmar.

”Jo, hej!” svarar jag och sänker axlarna.

”Allt bra?” undrar hon och ler med stela läppar och ögon som döljer sig bakom stora glasögon.

Jag har aldrig pratat mycket med henne, vi flyttade in för ett par år sedan, men kontakten har varit sparsam. Den har mest bestått av hennes minimala leenden och några ordbyten då och då. Hon verkar bo själv, men det står en herrcykel på tomten och jag kan inte tänka mig att hon brukar cykla på den, hennes ben skulle aldrig nå tramporna och hon verkar inte röra sig mycket, av kroppsstorleken att döma. Jag har aldrig sett några människor i hennes trädgård eller några människor hos henne över huvud taget.

”Jo, det är lugnt”, svarar jag fast jag känner att musklerna i ansiktet skvallrar om något annat. Det är allt annat än lugnt i mitt inre, men det behöver ju inte granntanten veta.

”Det var ju på tiden att du gjorde något åt det där ogräset, ogräs ska man vara noga med, det är lätt att det tar överhanden och växer och frodas så att man till slut har tappat kontrollen”, säger hon och jag morrar inombords. Själv har hon stenkoll på sin trädgård, den är perfekt skött och varje dag håller hon på och grejar där på sin sida och jag känner mig egentligen inte förvånad över att hon inte verkar ha något socialt liv. Hon umgås helt enkelt med sin trädgård.

”Ja, eller så prioriterar man att umgås med sina vänner och barn istället”, säger jag irriterat, men ångrar mig nästan i samma stund. Det var elakt sagt.

Surgranntanten svarar inte och nyper istället bort ett blad som sticker upp från häcken som skärmar av hennes tomt från min. När hon knipsat bort det slänger hon demonstrativt över det på min sida av trädgården, som om hon startat ett mindre krig. Jag suckar och säger:

”Förlåt, det var dumt sagt. Är bara så frustrerad över att jag aldrig lyckas hålla ordning i trädgården, jag är hopplös.” Granntanten höjer på hakan.

”Tid, det är bara tid som krävs. Och lite engagemang.”

”Ja, och jag saknar väl både och”, säger jag uppgivet och blundar bort den eftersatta trädgården. Det finns viktigare saker i livet.

”Hur mår din son?” Jag ser hennes ögon bakom glasögonen och de blänker till. Jag vill dölja min rädsla för henne, vill inte låta henne se igenom mig.

”Han är på fest så han mår nog bra.”

”Oj, det var till att vara ute på fest länge, vet du att klockan är nio redan?”

”Jo, det är klart jag vet. Han sover över där.”

”Jaså? Ja, vem vet vad en tonåring har för sig på nätterna. Nuförtiden tycks de få göra som de vill.” Hon ser på mig med sin granskande blick och jag ser bort, vill att hon ska försvinna. Det känns som en äcklig fluga surrar kring mig, en fluga som är svår att vifta bort.

Jag hör hur tanten sörplar högt, och hur hon sedan smacker belåtet.

”Han kommer nog hem ska du se.” Hon reser sig och försvinner in i sitt hus. Ängesteldar börjar tändas i mitt bröst och sprider sig till magen och jag önskar att jag hade ignorerat kärningen och inte svarat på hennes frågor. Nu hänger de sista orden på en skör tråd, uttalade i maskerad tröst men mottagna som huggande knivar.

Jag drar händerna över ansiktet och håret, som för att radera det som just sagts, drar ett djupt andetag och känner att de tidigare andetagerna bara varit korta och hårda. Försöker koncentrera mig på trädgården och det som behöver göras där. Det är alltid akut i min trädgård, ogräset har spritt sig på allt för många ställen, gräset växer snabbare än jag hinner ens tänka på att klippa det, buskar och träd växer sig allt större och groteskare för varje år. Ibland önskar jag att trädgården var liksom skogen, egen och fri, en yta man inte behövde sköta om, en yta som skötte sig själv.

Jag älskar skogen, har alltid gjort. Nyfikna utflykter när jag var barn, fantasier i de slingrande stigarna, uppdrag att utföra i hemliga sällskap som jag och mina kompisar skapade.

Jag byggde upp hela miljöer i skogen för mitt inre öga, miljöer som stämde överens med skogens utseende, som var ett med den. Sedan jag blev vuxen har skogsomgänget förändrats, jag är fortfarande lika förtjust i den men en större respekt har växt fram genom åren, jag är nästan lite rädd för den och för vad den gömmer.

Som liten var jag naiv, nu vet jag vad som kan dölja sig där inne och jag vet att man ska vara försiktig i sitt umgänge med naturen, respektera den och behandla den väl.

Vätan från marken börjar ta sig igenom mina jeans och jag reser mig upp och tänker på Donnie igen. Donnie, Donnie, min älskade Donnie. En ljuv liten varelse som kom till mig för sjutton år sedan, en liten ängel, min egen son.

Han har blivit vuxen nu, det skedde så snabbt, alltför snabbt. Hans rörelser är vuxna, mogna, han vet vad han vill och jag är stolt över honom. Han ska bli något bra, någon som gör gott i världen, någon som bryr sig om.

Det gör ont i mig när jag tänker på dagen då han blev vuxen på riktigt. Ibland är det som om sorgen lägger sig som en hinna över en och får en att åldras. Dagen innan det hände var han ett barn, dagen efter en man. En man med sorg.

Han och Adam skulle åka och spela minigolf. Det var Donnies födelsedag och han skulle fira det med en tur på minigolfbanan. Jag minns hur de såg ut, Donnie var rufsig i håret efter nattens sömn och han hade ännu inte lärt sig att man måste borsta håret, den här dagen när han fyllde tolv, var han ännu inte fåfång, ännu var han ett barn som hellre ville leka och ha roligt än att behöva tänka på hur han såg ut. En chokladmustasch prydde hans överläpp efter frukosten på sängen och jag torkade bort den, samtidigt som jag log och tittade på dem där de stod i vår hall.

”Vad fina ni är, mina pojkar!” sa jag stolt, jag kände stolthet även över Adam, trots att han inte var min son. Deras blickar var klara och busiga, de skulle iväg på ett litet äventyr och jag såg hur mycket de tyckte om varandra.

”Jag är glad att Donnie har dig”, sa jag till Adam och han skrattade till lite generat och sedan drog han i Donnies ärm.

”Kom nu, så drar vi! Vi kan inte stå och snacka med din morsa hela dagen!” De åkte och jag började duka av efter frukosten, beslöt mig sedan för att strunta i resten och gick och la mig i sängen igen med en bok. Det var lördag och jag var ledig. Det fanns bättre saker att göra än att ta reda på i köket.

Jag försvann sakta in i bokens värld, jag hade äntligen bestämt mig för att läsa Sagan om ringen, som jag tänkt göra så länge, och just nu befann vi oss i Morias mörka grottor och jag kände det nästan som om jag var där, djupt nere i underjorden. Jag sjönk djupare och djupare in i fiktionens värld, för att sedan försvinna bort i en skön slummer.

Jag vaknade av att dörren öppnades och jag kommer ihåg att jag tänkte att Donnie var tillbaka tidigt. Han sa inget, jag hörde bara dörren öppnas och stängas och sedan tystnad. Djup tystnad, lika djup som Morias grottor.

När jag såg Donnies ögon var de förvandlade, Donnie var en annan. Han sa ingenting, men jag förstod på en gång att något hemskt hade inträffat.

”Vad har hänt?” undrade jag och en isande känsla ropade genom min kropp. Donnie svarade inte, utan gick ifrån mig, in i sitt rum och stängde dörren efter sig. Därefter nämnde han aldrig ett ord om vad som hade hänt.

Av Adams mamma fick jag veta att Donnie och Adam cyklat ner på stan och precis vid en korsning svängde Adam ut tidigare än Donnie, då en motorcyklist hade kommit från ingenstans och kört rakt på Adam. Han hade slungats flera meter och när de kom fram till honom var han död. En snabb död, en krasch så mäktig att den hade dödat ett liv. Adams liv.

Jag gråter när jag tänker på det, hur sorgligt det var och hur sorgligt det fortfarande är. Donnie pratar fortfarande om Adam som om han lever, och jag låter honom göra det. Det är en tröst för honom, ett tecken på att Adam fortfarande finns någonstans i bakgrunden, han finns i luften och i vattnet vi dricker.

Vi har aldrig talat om det som hände, jag har aldrig vetat hur jag skulle närma mig ämnet utan att gå sönder själv. På det sättet har jag inte varit ett stöd för Donnie, jag har inte kunnat stötta honom och det är jag ledsen för. Jag ångrar mig nu, nu när Donnie inte kommer hem ångrar jag att jag aldrig försökte.

Solen har värmt min kropp och när jag går in genom altandörren igen, känner jag hur kroppen svalkas av i skuggan. Det spänner i pannan och en huvudvärk börjar leta sig fram och jag gnuggar fingrarna mot tinningarna för att värken ska släppa.

Jag är hungrig men jag kan inte ta mig för att fixa frukost, oron ligger som en böld i magen och tar upp hela min kropp. Ingen mat kan nu gå ner i mig.

Jag går planlöst omkring i huset, sedan bestämmer jag mig för att gå upp i Donnies rum för att känna in honom och få ha honom nära.

Persiennerna är neddragna, så jag drar upp dem och släpper in solen i rummet. Det är stökigt, kläder och skivor ligger utslängda på golvet, sängen är obäddad och lakanen skrynkliga. Det stör mig inte särskilt mycket, det ser ut som i mitt rum och jag trivs när det är lite stökigt.

Mina ögon fastnar på Donnies staffli. En vacker kvinna, en lysande kvinna med höga kindben ser på mig från tavlan och hon tycks följa mig med blicken. Inte på det vanliga vis som sker när man målat en person med blicken riktad mot betraktaren, nej, dessa ögon ser mig verkligen och jag känner att hon vill mig något. En röst från Donnie genom hennes ögon, Donnie som har skapat denna bild, gett den liv. En annan värld bakom hennes rygg, en annan dimension. Jag stirrar på henne, försöker få henne att ge mig en ledtråd till var han befinner sig men målningen är bara en målning, lite olja utkladdat på en duk. Färgerna kan inte berätta för mig, duken är stum.

6. Margareta

Det stör mig. Hela hennes hus, trädgård och hela hennes person. Det borde vara förbjudet att vara slarvig. Det går ju ut över grannarna. Förstår hon inte det?

Ilskan blandas med kaffesmaken i munnen och när jag sneglar över till andra sidan sitter hon direkt på marken med baken i gräset och stirrar framför sig. Om hon inte varit så upptagen med sig själv och sitt liv skulle hon ha vetat mer om hur det är när ens son försvinner. Jag hade kunnat berätta det för henne.

Men hon är så insnöad på sig själv att hon inte ens har brytt sig om att ta reda på vad jag heter. Hon tror att hon är något bara för att hon är konstnär. Vad är det, att stå och kludda på ett papper, måla något som ingen ändå förstår och kan tolka? Vem tror hon att hon är? Tror hon att hon bidrar till samhället med sitt kludderi? Nej, fy sjutton.

Jag beslutar mig för att kafferasten är slut. Jag tar min kopp, går in i köket och håller ut den sista lilla skvätten kaffe som fortfarande simmar i koppen. Det var min kopp det, nu är det dags att hämta *hans* kopp. Han har väl inte druckit mycket, antar jag, han brukar inte göra det nu för tiden. Högst en mun och ibland kan jag inte ens se att det försvunnit något ur koppen och kaffet är alldeles kallt. Dött. Jag brukar säga åt honom att det är otacksamt det jag gör, brygger kaffe till en karl som inte ens tar en mun av det. En gång tvingade jag honom att dricka upp det kalla, som straff för att han var så otacksam.

Jag går ner för källartrappan, det börjar bli jobbigt att gå i dessa trappor, speciellt uppför men nu börjar det även kännas att gå nerför. Det värker i ryggen och ibland låser den sig så att jag får vila tills låsningen har försvunnit. Jag kan bli stående i trappan en hel kvart ibland. Kanske måste jag möblera om lite, möblera om honom. Men det är svårt.

Ett steg i taget, det knakar i mina leder men jag ska ta mig ner.

Efter en stunds flåsande är jag nere i gillestugan, det luktar källare här nere och det är mörkt och lite fuktigt. Det är en till lukt här nere och jag vet vad den står för men jag tänker att den nog ska försvinna, det kan till och med vara inbillning, så jag brukar andas med munnen här nere för att lukten inte ska ta sig in.

Jag tar fram nyckeln ur min ficka på byxorna och låser upp dörren.

Han ligger på sängen med ryggen vänd mot mig. Koppen står bredvid på nattduksbordet, orörd. Jag går fram till honom, tar upp koppen och håller den framför hans ansikte. Han vägrar öppna ögonen.

”Det var ju trevligt att dricka kaffe med dig! Eller du kanske har blivit nyttig, du kanske bara ska dricka grönt te? Som hon, Miranda, som går till mig på fotmassage, har jag berättat om henne? Hon har fått för sig att hon ska leva ett grönt liv, förstår du, så hon äter och dricker saker som bara är gröna: gurka, päron, squash, ja, jag vet inte allt vad hon hittar på. Hon måste ha väldigt bra fantasi den där kvinnan, och hur gör de när de ska äta middag tillsammans? Hon har ju ändå en liten dotter. Hon kan väl inte äta bara gröna saker hon också, då svälter hon ju ihjäl! Och karlen hennes, att inte han säger åt henne att skärpa sig, så där kan man väl inte hålla på.”

Han svarar inte, men det är jag van vid. Jag tror i alla fall att han tycker om att höra mig prata. Om inte jag skulle prata skulle det vara helt tyst, och det står väl inte en enda människa ut med. Total tystnad.

”Sist hon var där berättade hon att hennes man är otrogen. Kan du fatta! Jag skulle slänga ut honom med en gång. Hon sa att han hade berättat att han varit det i ett halvår redan, men hon hade bara accepterat att det var som det var och nu hade han tydligen gjort slut med den där nya och allt skulle bli frid och fröjd igen. Men kan det någonsin bli det? Det tror då inte jag. Vissa experter menar ju att otrohet till och med kan piffa upp ett äktenskap, men då talar de nog inte utifrån egen erfarenhet. Nej, vet du vad. Skulle jag hitta en kvinna här hos dig, så åkte du ut fort som bara den!”

”Och hur skulle det gå till, menar du?” Han sa något. Han öppnade faktiskt munnen och sa något.

”Det vet man väl, det finns nog sätt. Någon gammal flamma till dig som dyker upp.” Han vänder sig om och tittar mig in i ögonen.

”Vem då?” frågar han och jag ilsknar till.

”Ja, det har inte ringt någon om du trodde det! Men du kanske vill byta ut mig mot någon annan, kanske någon yngre kvinna, är det så?”

”Nej”, svarar han bara och vänder sig om igen. ”Och även om jag ville så kommer jag inte härifrån. Du har ju låst in mig.” Det låter så hårt när han säger det, ”låst in mig”. Jag ser det inte på samma sätt och det har jag försökt förklara för honom hundra miljoner gånger.

”Jag ger dig allt du vill ha, jag försörjer dig, jag betalar våra räkningar, jag passar upp på dig med mat, du slipper städa och göra allt som är jobbigt. Du har en fru som älskar dig, vad mer kan du begära?”

”Men jag är inte fri”, säger han. ”Om jag bara fick komma ut i trädgården en liten stund, eller ta en sväng med bilen, göra något som jag förknippar med frihet. Då skulle jag bli nöjd, då skulle jag kunna gå ner hit igen och du skulle kunna låsa dörren och jag skulle aldrig tjata mer.” Jag vet att det är ett knep han försöker med, ha!, ta en tur med bilen, vart då?

”Det går ju inte förstår du väl, du kan råka ut för en bilolycka, eller så kan du bli stucken av en geting i halsen, du vet ju om att du är allergisk, tänk dig själv att få ett getingstick så hela halsen svullnar igen. Att du skulle dö är ingen av oss förtjänt av. Nej, det är tryggast om du stannar här nere, då vet jag var jag har dig. Vad vill du ha till lunch idag? Jag tänkte göra kalops med rödbetor. Jag ska finhacka den ordentligt så du inte sätter i halsen. Blir det bra?”

Han svarar inte, hans ord är slut. Men jag tänker att han är nog nöjd, han blir glad bara han får lite mat. Jag reser mig upp och det hugger till i korsryggen.

”Aj!” Jag undrar förfärat för mig själv vad som skulle hända om jag fick ryggskott. Sjuk har jag varit, haft feber, men då har jag kunnat ta några Alvedon och så har jag kunnat göra det mesta ändå, handlat, lagat mat, burit ner den till honom. Städat. Inget skulle få mig att sluta ta hand om mitt hem. Men ett ryggskott? Ett ryggskott som gör att man inte kan kliva upp ur sängen.

Jag masserar korsryggen en stund och låsningen släpper en aning, men den finns där bakom, den ligger och lurar och hotar med att bryta ut i full kraft när som helst. Jag viftar bort tankarna på ryggen, slutar jag tänka på det försvinner det nog, det kan ju faktiskt vara inbillning. Jag beslutar mig för att det är så det är och jag lämnar min man och låser dörren ordentligt om honom.

Då är det dags för dagens sysslor. Först och främst behöver jag dammsuga. Imorse såg jag de irriterande små dammkornen singla runt i morgonsolen och jag hatar dem. Jag hatar de små kornen som aldrig tycks försvinna, hur mycket jag än dammsuger och hur mycket jag än dammar och försöker hålla efter. När solen är borta syns de inte och då kan jag glömma dem. Men så fort solen dyker upp ser jag dem alltför tydligt och jag vill utrota dem.

Jag drar ut dammsugaren ur städskrubben. Det hugger återigen till i ryggen, men jag ignorerar känslan och slår på maskinen. Sedan tar jag av nedersta delen så att jag bara har ett sugande rör kvar och så suger jag i luften efter lorten. Kornen är så små att de kan smita undan, men jag ska inte ge mig, de ska bort härifrån, de ska försvinna och aldrig mer komma tillbaka.

Jag står där och suger i luften och för varje korn som går ner i dammsugarens mage känner jag en tillfredsställelse över att de inte lyckas med att smutsa ner mitt hem.

En timme tar det att få bort alla svävande små korn och sedan sätter jag mig på en stol i köket och pustar. Det var jobbigare än vad det brukar vara. Förmiddagen går snabbt, alltför snabbt, det är det förbenade dammets fel.

Miranda är sen idag. Jag som skyndat mig hela dagen, städad, lagat mat, diskat, kantklippt gräset och så är hon sen. Jag var i tid till mottagningen, jag som har så mycket annat att fixa med, men hon, hon har inte kommit än, trots att det är söndag.

Efter tre minuter går jag ut på kontoret och ringer.

Jag delar friskvårdslokal med en dietist och en homeopat. Det är en ganska liten lokal, vi har ett mottagningsrum som vi alla tre delar och ett litet kontor med telefon, en dator som jag inte förstår mig på och aldrig använder, samt två stolar så att man även kan använda det som samtalsrum. Jag tar aldrig in mina kunder på kontoret, jag har inget att samtala med dem om på det viset, vi avhandlar samtalen inne i mottagningsrummet där mina kunder får fotmassage.

Att lägga upp tider är ett enda pysslande eftersom vi bara har ett enda rum. De andra använder datorn, de har någon sorts kalender där som gör att de kan se vem som har tid, men jag vägrar att använda den. Jag litar helt enkelt inte på att den gör rätt. Jag har istället en stor papperskalender som ligger på skrivbordet och som jag fyller i, sedan får de andra rätta sig efter mig. Jag var här först.

Telefonen är av hyfsat modern modell, en vit med nummerpresentatör. Jag slår i min telefonbok efter Mirandas mobilnummer. Sedan trycker jag in numret och väntar. Det går fram tre signaler, sedan svarar hon.

”Miranda”, rösten låter svag och stressad.

”Har du glömt tiden?”

”Moa har inte kommit hem igen”, säger hon och börjar snyfta. Jag ler för mig själv.

”Nehej. Hur blir det med fotmassagen, kommer du?” Miranda svarar inte, hon bara gråter tyst.

”Vi får nog ställa in den i vilket fall som helst, Sofia har en kund efter din tid ser jag här och hon blir inte glad på mig om jag blir försenad.” Miranda svarar inte den här gången heller, så jag säger ”Hej” och lägger på luren. Jaså minsann, Moa är borta. Att folk inte kan hålla reda på sina barn bättre.

Då fick jag en ledig timme. Vad ska jag göra av den?

Jag plockar upp en veckotidning som Desirée, homeopaten har tagit hit. Desirée är en riktig skvallerkärning, hon brukar berätta för Sofia och mig om sina patienter, vad de har för problem och ibland brukar vi skratta åt hur folk är.

Desirées öppenhet har gjort att även jag och Sofia berättar om våra patienter och på så sätt vet vi ganska mycket om de människor som går hit. Vem som har ulcerös kolit, vem som har vårtor på fötterna och vem som vill bli av med sitt eksem. Alla har vi vårt område.

Ibland kommer samma person till oss alla tre för sina problem, sådana personer som skulle göra vad som helst för att bli av med sin krämpa, testa alla möjliga metoder. Det har ibland blivit så att vi har tipsat kunder om de andras expertområden, en kvinna som vill lägga om sina matvanor hos Sofia, tipsas om att bli av med sitt sockerberoende hos Desirée. Eller en person som har mardrömmar och söker hjälp hos Desirée, meddelas att hans fötter ser ut att behöva sig en omgång hos mig. Det är märkligt vad man kan lura i folk och hur lätt man kan manipulera dem. Det räcker med att säga att man är expert så lyssnar de.

Jag bläddrar sakta i tidningen. Ett reportage om en man som levt dubbelliv under 20 års tid med två olika familjer, fångar mitt intresse.

”Vad hemskt”, säger jag för mig själv när jag läser om hur frun kom på det. Han hade lyckats dölja det under så många års tid, men det var när han blev uppmärksam i TV som allt avslöjades. Den första frun såg hur han dök upp i rutan med armen om en annan kvinna och deras gemensamma son som var 19 år gammal. Han hade valt sida och avslöjade sig framför kamerans öga efter att han blivit känd politiker.

Mina och min mans ord från morgonen dyker upp i mitt huvud. Tänk om han också lever ett dubbelliv? Det skulle inte vara helt omöjligt, även om det skulle vara svårt. Fast nej, det vore ganska osannolikt. Var skulle hon få nyckel ifrån? Jag lugnar ner min puls som har ökat.

Mirandas barn är försvunnet, mitt försvann för många år sedan. Mirandas man har varit otrogen, min man kan inte vara otrogen. Jag leder. Lindas son är försvunnen, min son är försvunnen. Linda har ingen man, jag har en man. Jag leder.

Någonstans börjar ändå en oro ta sig in, en oro för det osagda, en tickande bomb som väntar på att explodera, att brista ut och slänga ut sig sin galla över dem som inte ska veta.

Jag öppnar lådan i skrivbordet och tar en näve geléhallon och trycker in dem i munnen, tuggar snabbt och häftigt, så snabbt att jag knappt hinner känna smaken.

Desirée kommer oväntat in och jag stänger lådan snabbt, som om jag gjort något förbjudet, men jag vet att hon redan har sett mig tugga, och jag ser vad hon tänker.

Hon rör sig snabbt i rummet, hon är ett under av effektivitet, hon vill ha datorn säger hon, alltså vill hon ha min plats vid skrivbordet. Ibland har jag sådan lust att trotsa henne, kanske säga att ”Nej, idag ska jag ha den hela dagen, du får boka in dig i kalendern”, men hon skulle genomsåda mig på en gång eftersom jag aldrig kommer att röra en dator i hela mitt liv. Men det stör mig att hon behärskar ett område som inte jag gör.

Jag reser mig och det stramar i ryggen, men jag försöker att inte visa det. Desirée sätter sig vid skrivbordet och jag står kvar i rummet och betraktar henne. Det ger mig ett visst övertag, jag står, hon sitter.

När hon sitter är hon nästan lika lång som jag när jag står. Hela hon är lång, armar, ben, fingrar, tänder. Det är bara håret hon kan kontrollera längden på, det är kort och stramt, ligger slickat mot hennes hjässa vilket gör att hennes huvud blir oproportionerligt litet mot kroppen och får henne att se ut som en gigantisk knappnål. Ansiktet är inte det minsta vackert och det gläder mig, det kan jag tänka på ibland, jag är i alla fall inte lika ful som Desirée.

Jag tror att både jag och Desirée avundas Sofias pluttöta ansikte, men på var sitt håll och det är absolut inget vi pratar om, ingen av oss skulle erkänna det. Vi umgås aldrig på fritiden, jag vet knappt var de bor och det är jag glad över. Jag behöver inte deras sällskap, jag får nog av dem på jobbet, docksöta Sofia och groteska Desirée.

”Jaså, du fyllde 60 igår, det har du inte sagt något om?” Nej, hurså, det har inte hänt, vill jag svara, sedan undrar jag hur hon kan veta det, ser hon det på datorn på något vis? Jag minns gårdagen, att det någonstans inuti mig gjorde ont att inte bli firad när jag fyllde jämnt, de andra jämna födelsedagarna firade vi alltid, då hade vi många vänner och han brukade ge mig tårta på sängen. Något motvilligt, men ändå.

De andra födelsedagarna har jag inte brytt mig om, de mindre däremellan. De har fått passera och gratulationskortet från vänner och bekanta har blivit färre för varje år. Igår fick jag ett, ett enda, från en gammal moster som inte ger sig. De andra har väl tröttnat.

Nej, vill jag svara Desirée, du har fel, tiden är inte längre på min sida, jag har klivit ur dess snurrande årshjul och deltar inte längre.

”Det är inget att fira”, svarar jag bara och vill gå därifrån.

”Det är klart vi ska fira, jag och Sofia tänker ut någonting.”

”Nej, Desirée, det behövs inte alls, så är det slutpratad om det!” säger jag bestämt och hoppas få slippa höra hennes envetna röst något mer. Att bli firad av två personer på sin 60-årsdag, två personer som man egentligen inte tycker om eller ens är vän med, är ett större nederlag än att inte bli firad alls.

Desirée betraktar mig ett ögonblick och jag vet inte vad som rör sig i hennes ögon och jag blir rädd. Rädd för vad hon kan tänkas hitta på. Jag vill hålla syra i de där förbannade fula ögonen.

När jag kommer hem går jag direkt ner i källaren. Hans närvaro är riktad mot TV-apparaten och han tycks helt uppfylld av den, som om det verkliga livet suddats ut och ersatts av en konstgjord värld. Jag är inte så säker på att jag tycker om den där TV:n.

Jag stänger resolut av den, nu behöver jag hans fulla uppmärksamhet. Han orkar inte ens protestera, tittar bara undrande på mig när jag sätter mig bredvid honom i sängen.

”Nu är det så här att jag inte litar på mina arbetskamrater”, när jag säger ordet ”kamrater”, sprids en sur lukt ur min mun. ”Jag är rädd att de kan dyka upp hit när som helst och om de gör det är det ofint av mig att inte släppa in dem i huset. Jag vill det inte, men för att inte stämningen ska bli outhärdlig på jobbet kanske jag måste. De får absolut inte veta att du är här, så då undrar jag om du kommer att hålla dig tyst och snäll eller om jag måste vidta åtgärder?”

Jag har vidtagit åtgärder förut, när rörmokaren var här litade jag inte på min man och hans tystnad, så då var jag tvungen att binda honom och sätta en tejpbiter för munnen.

”Jag håller mig i skinnet”, svarar han men jag är inte säker på att jag tror honom. ”Har du förresten hört att det har försvunnit folk igen?”

”Ja, ja, Mirandas dotter var visst ’borta’, men hon är väl ute och leker någonstans kan jag tänka. Och Lindas son, men det vet man ju hur det är i den åldern, han är väl hemma hos någon flicka eller något, hurså?”

”Det är fler som är borta, tre unga män i samma ålder som vår son var när han försvann. Är inte det märkligt?”

”Du ska inte glo så mycket på dumburken!” svarar jag bryskt, så bryskt att han ryggar tillbaka. Min mage är elak och hugger, som om det bor en varelse i den som karvar runt med en kniv. Jag drar ett djupt andetag för att jaga bort varelsen. Det lyckas inte. Min man fortsätter göda den:

”Vet du att det är exakt tio år sedan han försvann?”

”Sluta nu, nu räcker det! Du är visst obstinat idag, så jag kan inte tro på vad du säger.” Jag stressas av tanken på att de kan dyka upp när som helst, mina nyfikna kollegor, så jag lämnar min man, låser dörren om honom och går upp för att hämta utrustningen. Utrustningen som skyddar mig från att avslöjas.

Repet är grovt och tejpén är den starkaste de hade på Järnaffären. Jag var tvungen att gå två gånger för att köpa utrustningen, och jag kollade noga så att det var olika personer som satt i kassan när jag först köpte rep och sedan tejp. Det slår mig plötsligt att jag har en till sak jag kan använda. Doktorn har ju faktiskt skrivit ut lugnande tabletter till mig, som jag ännu inte har vågat ta. Jag köpte dem den där gången efter att läkaren propsat på att jag skulle använda dem, men sedan har de legat i badrumsskåpet, orörda. Men han kan få en, då håller han sig lugn också. Måtte de inte komma innan jag har fixat med allting!

Jag går till badrummet och öppnar skåpet över handfatet. I raka och prydliga rader står mediciner, smink, parfymflaskor, allt avdammat och i storleksordning.

Jag hittar direkt paketet, öppnar det, trycker ut två tabletter, nej, förresten, tre och stänger sedan asken igen. Sedan går jag ner med ett glas vatten, tre lugnande tabletter, två grova rep och rulle med gaffatejp till min man i källaren.

”Har du hittat på någonting nytt?” säger min man trött när jag sträcker fram glaset och tabletterna.

”Det är för din egen skull, det blir bättre så.”

När jag har förvissat mig om att han varken kan röra sig eller låta låser jag om honom och kan äntligen pusta ut en aning. Jag tycker inte om känslan av att de kan dyka upp när som helst, men nu är han oskadliggjord i alla fall.

Klockan är sex på kvällen och i normala fall hade jag burit ner en bricka med middag till honom, idag får han dock klara sig utan.

Rastlösheten skickar stötar i min kropp och jag går ut i köket för att slå upp ett glas rött vin för att stilla mina tankar.

Öronen är tomma på ljud, förutom ett lätt brusande någonstans i hörselgångarna. Jag väntar på dörrklockans ringande, en knackning i huset, ett rop och sekunderna tickar fram på klockan i hallen. För varje tick gör min kropp sig beredd och för varje tack pustar jag ut en sekund. Han där nere ger inget läte ifrån sig, det är som om han har dött och tagit med sig ljuden i döden.

Jag suger in vinet mellan tänderna och smackar i mig dess torra smak. Det lugnar mig, men det får inte bli för mycket vin, det får inte göra mig mindre alert eller så sömnig att jag inte är beredd. Alltid vara förberedd på livets olika eventualiteter, aldrig tappa greppet, alltid vara ett steg före i tanken.

En dov dunk avbryter mig och jag skyndar mig att svälja. Vad var det? Jag reser på kroppen och lyssnar. Dunkningar känns i bröstet och bakom pannan. Bruset i öronen blir mer högljutt, påträngande. Var det han? Eller dem?

Som liten flicka var jag alltid rädd för ljud, vare sig de var låga, höga, isande, dova, dunkla, vad de än kom ifrån tycktes de mig alltid skrämmande. Ett ljud står alltid för något.

Jag går runt i rummet, trycker öronen mot väggarna men nu är det tyst. Hallen är halvskum så jag tänder lampan i taket och går sedan fram till ytterdörren, kikar ut genom sidofönstret efter inkräktare, men det är tomt på trappan. Ens födelsedag borde få vara ens privatsak, tänker jag och återgår till min bevakningsplats.

Jag minns varningssignalerna, då jag borde ha förstått att något var fel. Min mosters tjat om att det måste vara en pojke i min mage, för sådär stor och formad på det där viset kunde det inte vara något annat, hävdade hon med bestämdhet. Jag lyssnade inte, sköt bort hennes ord och vägrade att svara. Det var min kropp och jag visste vad den innehöll, det skulle mina släktingar aldrig kunna ta ifrån mig. Smärtan i magen efter att de tagit ut honom hånade mig där jag låg på sjukhuset, vi hade rätt sa den och min moster i kör, och du hade fel. De tog honom och vände honom mot mig och jag sa att det där är inte mitt barn, jag har en flicka i mig som inte har kommit ut ännu. Den där får ni ge någon annan.

Såret på magen ville aldrig läka, det varade och vätskade och jag fick dessutom livmodersinfektioner i långa rader. Det är för att hon inte har kommit ut ännu så jag till dem, ni måste ta ut min flicka, hon kan inte vara därinne hur länge som helst, hon kommer ju att dö där. Men de förstod inte vad jag pratade om, de sa att jag måste acceptera att min son var min och att jag måste hjälpa mig själv att läka. Jag minns hans giriga små läppar som skulle suga ur mig mjölk, jag såg honom som en liten vampyr med elaka ögon som bet och slet i mina bröstvårtor och efter första gången vägrade jag. Han skulle inte få vinna över mig, dra ur mig min själ. Min man höll honom framför mig, sa ”ser du inte vad fin han är?” men jag såg bara ett djävulsbarn i hans armar som bevakade mina rörelser och ville döda mig. Som om han kunde tala genom sina nya ögon, skicka vassa meddelanden in i min hjärna. ”En dag ska du dö.”

7. Miranda

Min fina lilla flicka med guld i sitt hår och iver i sina ögon sitter bredvid mig i sängen och jag läser sagor för henne, sagor om försvinnande prinsessor, läskiga sagor, sagor som hon vill höra, är de inte tillräckligt spännande tröttnar hon.

Det är kvällen före hennes födelsedag och hon betar sig likadant varje år: först vill hon lägga sig och sova redan klockan fem på eftermiddagen för att natten ska gå så snabbt som möjligt, sedan tröttnar hon och vill vara vaken och hon har svårt att koncentrera sig och när vi släcker kan hon inte sova på flera timmar.

Hon är liten till växten Moa, liten till växten och liten till sinnet, det har de sagt så länge jag kan minnas, inte underutvecklad men lite sen men med en enormt utvecklad fantasi, som om hon lever i en annan värld än oss andra. Läkarna säger att hon i vissa fall befinner sig på en femårings nivå, trots att hon är tio.

”Mamma? Såg du *dem* när vi borstade tänderna?” Jag har noterat en förändring vid tandborstningen, jag såg det första gången då jag råkade vara i badrummet när Moa borstade tänderna och sedan har jag ofta undrat vad det är hon tittar på och ibland pratar hon också med någon. Jag har inte velat fråga henne, utan har tänkt att det är något hon i så fall berättar själv, kanske har hon någon låtsaskompis.

Den där första gången stannade hon upp med blicken, fixerade en punkt som hon tycktes trollbunden av och följde den sedan med blicken, som om det var någon där.

”Nej, jag såg ingenting, vilka är ’dem?’” Det är något oroväckande i det hon säger, som om ”dem” är några som man helst inte nämner vid namn, som om det är några som vill hålla sig hemliga.

Moa tittar på mig med något gömt i blicken, hennes ögonfransar darrar till och hon verkar nöjd med att ha en hemlighet.

”Om du inte sett dem kan jag inte förklara”, rösten stänger till om det dolda och jag tror inte hon kommer att säga något mer.

”Är det många du ser?” På något vis har en oro börjat växa i mig.

”Men mamma, läs istället!” Jag undrar varför hon tog upp det om hon inte vill prata om det.

”Hur mår dina kompisar” frågar jag istället och tänker att hon kanske ska berätta för mig om de osynliga.

”Varför undrar du *det*? Läs nu då!” Jag tänker på Moas riktiga små vänner, hon har många och de är större än henne, men hon tycks ändå vara medelpunkten och det gör mig stolt. Jag önskar dock jag fick träffa hennes osynliga vänner också, att hon gjorde dem synliga för mig.

Jag läser för min dotter som har en egen verklighet, jag läser om andra verkligheter, andra världar som någon har fantiserat ihop, samtidigt som jag har en känsla av att hennes är så mycket mer fantasifull. Jag har aldrig haft så mycket fantasi som hon.

”Mamma? Vad ska jag få för present imorgon?”

”Det kan jag inte säga, då blir det ju ingen överraskning.”

”Är det något fint?”

”Kanske det.”

”Jag tror det är något som är gjort av guld och diamanter, något som viskar och kan berätta hemska sagor för mig, något som kan göra mig stor, lika stor som Jennifer.” Jag låter henne fantisera, jag tycker om att höra hennes förväntansfulla ord. För säkerhets skull säger jag:

”Vänta dig inte för mycket, du vet att det inte finns någonting sådant.” Jag vill inte släcka hennes låga, men jag vill vara förvissad om att hon fortfarande är vid sina sinnen, ibland oroar hon mig.

Moa tittar på mig länge, sedan säger hon:

”Du är snäll mamma, men det är mycket som du inte vet. Det finns hemligheter i skogen.” Jag vet inte vad jag ska svara så jag stryker tillbaka lite av hennes hår bakom örat.

”Det kittlas! Vet du att Jennifer är min bästa kompis?”

”Är hon inte lite väl gammal för att vara din bästis?”

”Nej, hon är inte så gammal och hon är den coolaste personen jag känner.”

”Tycker du inte att jag och pappa är coola då?” Moa skrattar, kvittrande och hjärtligt.

”Nej, ni är inte så coola, Jennifer är coolare, hon har till och med svart nagellack. Kan inte jag också få köpa det? Eller, jag önskar mig det när jag fyller år imorgon!”

”Men vi har redan köpt en present till dig. Och *svart* nagellack är väl inte så fint?”

”Kan jag inte få börja sminka mig då?”

”Nej, Moa, du får vänta några år till, det är inte så fint när barn sminkar sig, jag tycker man ska vara minst tolv innan man börjar.” Jag vill inte att Moas vackra ansikte ska smetas ner med konstgjorda färger, hennes färger ska vara naturliga och det är nästan så jag önskar att min lilla Moa aldrig ska bli större, utan få stanna i sitt oförstörda skick hon är nu. Jag vet att tanken är egoistisk och jag skäms över den.

En mening hon sagt oroar mig.

”Vad är det för hemligheter som finns i skogen?”

”Den om älvorna till exempel.”

”Älvorna?”

”Ja, det finns barn därute i skogen, barn som har rövats bort av älvor och gömts under stenar. Älvorna har ingen ålder, man kan inte säga hur gamla de är, men de är gamlare än mig, kanske som Jennifer ungefär. Ja, om man visste hur gamla de var så skulle de vara lika gamla som Jennifer. Älvorna är ledsna, de är ledsna för att de inte kan få några barn, älvor är inte som människor, det finns inga pappa-älvor, alltså inga som kan vara pappa till älvornas barn”, Moa pratar snabbt och ivrigt, hennes ögon är lysande blå och de blänker av solljuset som letar sig in genom fönstret. Hon ser ut som en liten älva själv. ”Så då är det så att älvorna letar efter människobarn som de kan ta hand om, de kan göra sig osynliga och så smyger de fram när ett barn är ute i skogen, som i Rödluvan, du vet? Och så tar de barnet hem till sig och ledsenheten försvinner hos älvorna ett tag, tills de inte vet vad de ska göra med barnet. Älvor äter inte mat och de förstår inte att barnen behöver mat, så barnen svälter ihjäl och då gömmer älvorna barnen under stenarna. Men de lär sig aldrig och de längtar efter barnen hela tiden, så de gör bara om samma sak om och om igen.”

”Vem har berättat allt det där för dig?”

”Ingen. Jag vet bara att det är så.”

”Men vad hemskt om barnen svälter ihjäl.”

”Ja, det är lite läskigt. Men bara man vet hur man ska göra och akta sig så är det ingen fara. Jag vet hur jag ska göra.” När Moa pratar låter det som om det handlar om något vardagligt, om hur det går till på lektionerna i hennes skola.

”Du kommer att bli en bra historieberättare, du kanske blir författare när du blir stor, Moa.”

Men då tittar hon irriterat på mig.

”Det är inte bara påhitt jag berättar, faktiskt. Det är ju sant.”

”Ja, förlåt. Ska vi fortsätta läsa?” Moa nickar. Utanför fönstret somnar dagen och Moas kropp blir allt tyngre och tyngre mot min arm. Mina tankar tar sig andra vägar, min röst börjar rabbla orden på papperet i boken och istället tänker jag på vilande ögon, såriga läppar, rosa kinder. Jag vet inte när det startade, jag kan inte se någon punkt i historien då det satte igång, men jag vet att när det slog över mig som en våg fanns det inget jag kunde göra åt det och jag hittade ingen väg tillbaka. Hennes magiska händer, helande händer med sugande energi, som jag bara vill hålla i och jag vill vara en del av hennes andning, dela hennes andetag. Men det är så mycket som är i vägen, så många hinder på min bana, så många stoppskyltar att passera.

*

”Tror du att hon blev glad för presenten?” Det är morgon och jag står i hallen och ser på när Stefan sätter på sig skorna. De är trasiga och slitna, sulan har lossnat längst fram och färgen har flagnat av. Jag vill påpeka det för honom, men bromsar mig själv. Ingen idé att gnälla, inte nu längre.

Jag ser honom glida iväg allt mer för varje dag, jag ser en hinna av något osynligt, men ändå så påtagligt, som har satt sig som ett skikt mellan oss och det känns vemodigt, men inte så farligt.

Det är något annat som blossar i mig nu, på samma sätt som något har blossat i honom ett tag nu.

”Det tror jag säkert”, säger han. ”Har hon öppnat den?”

”Nej, det var så konstigt. Jag trodde hon skulle slita upp paketet på en gång, hon brukar ju göra det.”

”Ja, men du vet hur hon är, hon får ju för sig saker, hittar på egna historier och anledningar.” Stefan suckar och reser sig. ”Kommer Jennifer idag?”

”Hon är ju redan här?”

”Ja visst ja. Det blir bra, det blir bra.” Han ser sig i spegeln men inte på mig. ”Vi hörs sen”, säger han och glider ur mitt synfält.

Det är Moa som håller ihop oss, det är henne vi pratar om, i hennes sällskap håller vi oss levande och sams, i hennes sällskap är vi fortfarande ett par. Men sedan tar det slut.

Vi tittar inte mycket på varandra längre, våra blickar går igenom, eller passerar, den andres ansikte, den andres blick. Ibland kramar vi varandra för syns skull, inför henne, inför vår dotter.

Han är redo att åka, till ett arbete jag aldrig haft någon inblick i, men ikväll åker han i alla fall inte till kvinnan, ikväll kommer han hem till mig och Moa, det har han lovat henne.

Jag vet fortfarande inte vad kvinnan heter, men det spelar ingen roll, för mig är hon bara en kvinna, en kvinna utan ansiktsdrag, utan bakgrund, utan känslor. För mig är hon bara ett spöke, om ens det.

Han nämner henne aldrig, bara den där enda gången då han berättade, då han vände sig bort och i skam avslöjade sin hemlighet.

”Du vet att jag aldrig har varit bra på lögn”, sa han som om det var en merit att kunna ljuga. ”Du vet att min morsa alltid såg igenom mig och att ingenting fick vara dolt i min uppväxt. På samma sätt måste jag berätta det här för dig och det är för att jag inte står ut. Jag är kär i en annan kvinna och det har gått så långt att vi har...” han fastnade på ordet, tycktes fundera på vilket ord som skulle vara bäst, inte för sårande men samtidigt inte för vagt. Jag förstod ändå men höll mig tyst och lugn. ”Ja, du vet. Jag har varit otrogen helt enkelt. Och jag vet inte vart det här ska leda någonstans.” Jag såg på honom, såg på det ansikte som det var länge sedan jag älskade, såg att jag kanske aldrig hade älskat det.

Han lättade sin själ inför mig och gav mig sitt förtroende och jag kände ingenting för allt var ändå redan avsvannat.

Jag berättade inte om mina känslor och tankar om det som är varmt inom mig, det hörde inte dit tyckte jag. Det hörde inte ihop, kunde inte jämföras, så jag teg. Sa bara att det enda jag förväntade mig av honom nu var att han bodde kvar för Moas skull och att vi inför henne fortfarande skulle vara en enhet.

Stefan lämnar huset och jag hör Moa och Jennifer fnittra från övervåningen.

En signal går fram till mig och puffar mig på axeln, vill mig något, vill att jag ska svara. Luren känns sval mot min kind som är varm. Det låter så klart och vackert när hon säger sitt namn, som om hennes namn bär en vacker melodi. Det är min Linda, min Linda som undrar om jag vill träffa henne imorgon och jag skrattar och säger att det vill jag gärna, helst idag om det hade gått, men idag ska jag jobba.

”Saknar dig gumman, ska träffa brudarna ikväll men jag har aldrig lika roligt med dem som med dig. Nästa helg kanske vi kan gå ut och ta ett glas vin?” Orden kvillar fram som glaskulor när hon pratar och det låter så lockande det hon säger.

”Tack”, ler jag stort, ”saknar dig också. Har ingen lust att jobba idag, men man kan inte alltid göra det man har lust med. Moa fyller år idag dessutom, så det känns extra tråkigt att behöva åka till jobbet.”

”Åh, hälsa Moa grattis på födelsedagen! Tror du hon vill ha lite smink? Har lite gammalt som jag inte använder.”

”Nej, hon är för ung för det.”

”Men, skärp dig! Jag sminkade mig när jag gick i trean, gjorde inte du det?”

”Nej, det minns jag inte.” Jag tänker på mitt sena tonårsgenombrott, trodde aldrig att jag skulle bli vuxen på riktigt.

”Ja, ja, var morsig då! Men vi hörs väl imorgon? Lite bakissnack hemma hos mig?”

Ett lugn sprider sig i min kropp, en fika med Linda är precis vad den längtar efter.

Den vita byggnaden möter mig som ett stort skepp som ska tas om hand, det är så jag känner det den här dagen, idag vill jag inte, idag vill jag inte jobba. Idag vill jag vara med min dotter som fyller år, idag vill jag dricka te hos Linda och prata och prata och känna mig trygg. Idag är det jag som ska göra att andra människor känner sig trygga, idag är det jag som ska ta hand om, istället för att själv bli omhändertagen.

Allt det vita runtomkring mig gör mig annars pigg och arbetsvillig, idag tycks det mig mest sorgligt, sorgliga vita väggar med sjuka människor med vita ansikten, vita rockar som fladdrar förbi och mina rörelser känns omotiverade och trötta.

Medan jag förstrött tittar till patienterna, förstrött är inte likt mig, men det råkar vara mitt sinnesläge idag, tänker jag på gårdagens samtal med Moa. Medan jag hjälper tanter på toa, ger de som har ont smärtstillande, medan jag gör de sysslor som är vardagliga, tänker jag på det som inte är vardagligt, den fantasivärld som är Moas och jag undrar var den kommer ifrån.

Det är så verkligt för henne, hon sa att hon vet hur hon ska göra för att slippa undan älvornas kidnappningar, och det gör mig lite rädd. Vad är det egentligen som rör sig i hennes hjärna, vad är det för processer som sätter igång?

När samtalet kommer är jag inte beredd, när samtalet kommer förstår jag inte att jag ska ryckas upp ur min vardagstristess och slöhet och slängas in i en karusell av oro, längtan och sorg. När samtalet kommer förstår jag inte vad som sägs till mig, någon har försvunnit, men jag förstår inte att det är min dotter och jag förstår inte varför. Någon säger till mig att jag måste åka hem, men jag förstår inte, jag har ju precis kommit till jobbet, jag ska ju jobba nu, eller ska jag inte?

8.

När jag kommer hem sitter Jennifer i köket och vet ingenting, åtminstone är det vad hon säger till mig. Men svaret måste finnas i henne någonstans, hon var ju den som såg Moa senast, den som skulle se efter henne, inte låta henne försvinna.

”Men har du varit ute och letat efter henne, vilket håll gick hon åt, hur länge hade hon varit borta när du ringde?” Frågorna kommer snabbt och jag försöker hålla min röst normal så att hon inte ska tro att jag anklagar henne.

”Ja, jag har sprungit runt hela kvarteret och i skogen och ropat och skrikat.”

Jennifer tittar ner och petar på sina naglar. Svart nagellack singlar ner på golvet i ultrarapid, det är nästan så att jag hör hennes kرافsningar mot naglarna och jag koncentrerar mig på det ljudet för att slippa tänka på det andra, det otänkbara. Mitt barn, försvunnet. Det går inte att ta in.

Jag vänder mina ord till Jennifer som sitter där på stolen med sina svarta ögon. Varför gör hon dem så svarta, vad är det hon vill dölja?

”Jag är ledsen för det här, jag borde ha varit strängare på Moa, men det är inte så lätt, jag vet att hon har en längtan och jag vill inte stoppa den, jag vill inte stänga in henne i sig själv. Jag har försökt släppa på mina tyglar lite så att hon får vara ute och leka mycket själv, hon tycker om det så mycket. Men jag kanske aldrig skulle ha gett henne den friheten. Kanske det är därför hon är borta nu.” Jennifer tittar på mig, tveksamt och jag ser en glimt av medkänsla i henne, en känsla som hon inte verkar veta vad hon ska göra med.

”Hon kommer nog tillbaka. Det är ju i alla fall inte som att vi bor i USA och att det springer omkring en massa kidnappare i buskarna. Vi bor ju för fan i Sverige, här är folk alldeles för sega och tråkiga för att kidnappa ungar. Vem skulle det vara liksom?” Jennifers ord är sorglösa, men de får mig att tänka på Moas ord från gårdagskvällen. Hon pratade också om kidnappningar av barn, men där var det älvorna som var förövarna, hon pratade om älvornas barn. Jag skakar på huvudet åt mina dumma tankar. Självklart har Jennifer rätt.

”Tror du? Ja, jag kanske oroar mig i onödan.” Jag vill ändå att hon ska gå, men jag kan inte förmå mig själv att betala henne för barnvakten. Det tar emot, jag hoppas att hon inte ska säga något men jag vet inte hur jag ska få henne att gå hem.

”Jag tror att jag behöver lugna mig lite. Tror du hon kommer tillbaka?” frågar jag igen, jag pendlar mellan att vilja att Jennifer ska försvinna härifrån och mellan att vilja att hon ska vara kvar så att jag kan se hennes axelryckningar. De ger mig en tröst, en känsla av att det mesta är som vanligt och att det kommer att ordna sig.

”Jag vet att jag inte varit en särskilt schysst barnvakt idag, men jag behöver verkligen lite pengar. Hon kommer tillbaka, oroa dig inte.”

”Nej, du får inte betalt idag.” Orden bara kommer, jag vet inte var jag får styrkan ifrån, det är inte ofta jag säger ifrån, men nu gör jag faktiskt det, och till Jennifer dessutom. Jennifer tittar förvånat på mig, men hon säger inget, reser sig bara och går.

”Hon kommer”, säger hon och ger mig en blick som visar att hon bryr sig. Det känns skönt att veta och skräcken över att jag sagt ifrån utbyts i en lättnad. Det hände inget när jag sa nej. Det hände verkligen inget.

Men Moa är fortfarande borta. Jag ringer polisen, jag måste ringa polisen.

När jag lagt på luren står jag en lång stund i hallen och vet inte åt vilket håll jag ska gå, varje rörelse och varje minut känns evighetslång och jag vill inte göra normala saker, jag vill bara stå här tills hon öppnar ytterdörren och träder ur sitt gömställe. Jag står så ända tills Stefan kommer hem, förstenad och fångad i min rädsla. Han ser förvånat på mig, söker med blicken efter något i mitt ansikte som ska tala om för honom att det inte var någon fara, att hon är hemma igen. Men jag måste göra honom besviken. Han går genom rummen utan att säga något och efter en stund släpper min låsning och jag går efter honom. Jag finner honom i vardagsrummet där han står och tittar ut genom fönstret, ut i vår grönskande natur som finns alldeles bakom huset, som vi så många gånger har beundrat. Skogen valde oss och vi valde skogen.

Axlarna är sluttande och håret har blivit lite långt i nacken. Hans tröja är nopprig och brun. Jag går fram till honom och ställer mig bredvid honom och delar hans utsikt.

”Är det allvarligt tror du?” säger han och jag hör att hans röst är rädd, han är tagen av situationen och jag känner plötsligt en ömhet över hans kärlek till vår dotter. Är det jag som ska vara stark nu?

”Om tio minuter börjar sökandet”, svarar jag, ”men jag orkar inte vänta på de andra. Jag tänker ge mig ut nu.”

”Jag följer med.”

9. Sören

Den här dagen är ingen bra dag. Jag märker det redan när jag vaknar, en stickande känsla i halsen, väggar som tycks trycka sig mot mig. Vissa dagar trivs jag här nere, det är skönt att inte behöva bry sig om att betala räkningar, tanten städar och ger mig nya rena kläder varje dag, hon har aldrig varit besvärlig på det viset som jag vet att andra karlar har problem med, att deras frugor klagat på dem och tjarar på dem att hjälpa till, trots att de gör en massa jobb som hon aldrig skulle göra, som att laga bilen och klippa gräset. Det kan bli för mycket tjar helt enkelt. Fast nog tjarar hon alltid, hon tjarar om andra saker, berättar ointressanta saker om människor jag knappt vet vilka de är, gnäller på deras liv och det de gör. Säger att de borde skärpa sig, alla de där människorna hon möter varje dag.

Jag håller mig i skaplig trim, köpte en motionscykel på 80-talet som fortfarande fungerar och den håller mina muskler i ordning. Den börjar dock bli i dålig form, den gnisslar allt mer för varje dag och jag kan inte längre reglera motståndet eftersom ratten man vrider på har fallit av. Sängen jag sover i är nedlegad, madrassen har tunnats ut mitt i och täcket har blivit tunnare för varje år. På heltäckningsmattan syns små spår där mina fötter har trampat runt, från sängen går två spår, ett till cykeln och ett till fåtöljen framför TV:n. Det är min lilla värld, mitt lilla universum.

Vissa dagar är det outhärdligt. Jag är inte särskilt stark, varken psykiskt, det måste jag erkänna, eller fysiskt, har aldrig haft den kroppen som jag önskat. Har alltid varit mager och rätt klen. Armmusklerna har aldrig varit stora och en träningscykel hjälper knappast i det läget. Frugan, däremot, hon är stark, hon är som en sumobrottare, fet och stark. Eller som en Chorizo om man ska skämta till det.

Jag har försäkrat henne om att jag aldrig skulle lämna henne om hon lät mig komma ut, men hon tror mig inte. Dessutom vill hon skydda mig. Hon vet att jag är klen och svag. Hon vill inte att jag ska försvinna som vår son gjorde. Hon kan säga saker som att hon tror att det ska komma aliens och ta mig om jag är ute på tomten för länge. Eller att plogbilen ska köra över mig om jag går ut för att hämta tidningen. Jag vet, det är skrattretande, men jag skrattar inte. Jag är fast här, fången.

Men vad vore alternativet, brukar jag fråga mig ibland. Hon försörjer mig, jag har inte haft ett jobb på 20 år, vad skulle det bli av mig om jag kom upp i ljuset och rymde härifrån? Socialen, skulle jag bli uteliggare? Inget jobb, ingen bostad, en människa utanför systemet. Jodå, sådant har jag sett på TV. För en TV får jag ha. Den begriper hon sig ändå inte på. Den kan jag inte kommunicera med. Jag är bara rädd att hon ska höra att TV-apparater kan börja brinna, för då tar hon väl bort den också.

Jag ska egentligen inte klaga, jag har min TV, min whisky på lördagar, jodå, det brukar hon faktiskt köpa till mig för att muntra upp mig. Då brukar jag förvånas över att det gått ännu en vecka av mitt liv, jag brukar bli lite sentimental då, men så tar jag mig ett glas och sedan mår jag okej igen. För jag mår aldrig bra, det har jag inte gjort på tio år.

Den här dagen börjar som sagt inte bra. Jag har ingen ork att sätta mig på trampcykeln, jag har glömt bort vilken dag i veckan det är och jag vill bara sova. Samtidigt vet jag att det är sommar ute och jag börjar sakna friheten jag hade för så många år sedan, då jag brukade ta grabben med mig och åka ut och fiska. Vi brukade åka till nya ställen varje gång, från dagen han fyllde tio år och fram till att han försvann när han var 17 åkte vi ut minst en gång i månaden under sommaren och fiskade. Jag lärde honom mycket under de där åren och han var snabblärd.

Det var en skön känsla att vara ute i moder natur och vara ett med henne, fånga det som naturen gav för att sedan tillaga det på kvällen. Grillad fisk över öppen eld var det vi oftast gjorde, då fick vi vara för oss själva och tillaga fisken på det sätt vi ville och vi kunde sitta tysta och stilla och lyssna till naturens ljud. Tanten pratade alltför mycket annars och brukade genast snappa åt sig fisken när vi kom hem med den. Det blev aldrig riktigt samma sak då.

Då kunde vi prata på ett annat sätt, ett sätt som var utanför tantens existens, vi sa saker som hon inte förstod sig på, skrattade åt saker som hon tyckte var barnsliga. En gång ställde han en fråga jag inte kunde svara på, en gång undrade han hur jag trodde att jag skulle dö. Jag sa att det var en intressant fråga men att jag aldrig hade tänkt så mycket på det, att jag hoppades att jag skulle dö på ett humant sätt, helst utan att veta om det. Han sa då något mycket märkligt, han sa att han visste hur han själv skulle dö och att det fanns någon som var skyldig. Det lämnade ett mörker i mig, hans ord, de uttalades med så stort allvar, som om han visste vad han pratade om.

Han var schysst han, grabben. Lite tyst, som jag, lång och mager och med ett ansikte som imponerade på flickorna. Själv har jag aldrig varit någon tjejtjusare direkt och frugan ser väl inget särskilt ut för världen, men på den tiden då jag levde ovan mark smög det ofta omkring flickor utanför huset, som fnittrade och ville prata med sonen. Han verkade lite besvärad till en början, men efter ett tag tror jag att han började gilla det. Vem skulle inte göra det förresten?

Jag tror aldrig att det var någon av flickorna som hälsade på oss någon gång, inte vad jag kan minnas i alla fall. Men jag vet att han hade bilder på dem, jo, det hittade vi i hans rum. Jag vet inte vad det var för bilder egentligen, det var inga vanliga skolkort av den typ som han kom hem med, rutor i prydliga rader med bilder i olika storlekar som de tydligen bytte med varandra. Nej, det var en annan sorts bilder, tagna med min systemkamera, antar jag, det var bilder på bleka flickor med långt hår och märkliga gammaldags kläder, med skogen som dekor. Inga oanständiga bilder, nej, de var anständiga. Jag hade velat fråga honom om dem, men då var han redan borta.

Han gillade att fotografera, kunde tillbringa hela dagar utomhus med min kamera och jag lät honom hållas. Jag gillade att han hade samma intressen som jag, jag gillade att han ville lära sig mer om det som jag behärskade. Ofta tog vi med kameran på våra fisketurer, hade vi haft råd hade vi haft var sin. Men det gick bra att turas om också. Jag märkte att han hade ett öga för fotografi och hade det inte gått som det gjorde kunde han ha satsat på en karriär inom fotograferandet, det är jag säker på. En dag kom han hem och kameran var borta, han kunde inte förklara var den hade tagit vägen, sa bara att den hade gått upp i rök, försvunnit. Jag minns att jag inte kunde bli arg på honom, jag tyckte alldeles för mycket om honom för det och något sa mig att det inte var hans fel, att det fanns en förklaring som inte gick att förstå.

Det gläder mig att tänka på honom då och då, samtidigt smärta det. Jag tror att hon också sörjer, men vi samtalar aldrig om det. Eller rättare sagt: vi samtalar aldrig, den enda konversationen oss emellan består av hennes monologer. Men jag ska inte klaga, jag har det rätt bra.

Den här dagen är varm, det känns ända ner i källaren, för det är ingen vidare bra källare det här. Värmen känns ända ner till mina handflator och lår, det är där jag oftast svettas när jag nu gör det, huden känns klibbig och otäck. Jag avskyr att svettas, det känns onaturligt, för det mesta fryser jag och det kan jag i alla fall stå ut med, men att svettas, nej, då är det något som är fel.

Hon var nere på förmiddagen och pratade en lång stund, jag tror att hon är orolig för något, men jag vet ännu inte vad. Det märks på hennes tonläge, det var länge sedan jag hörde det tonläget senast. Det är något i hela situationen som gör att jag undrar om det är slutet på min källarvistelse. Jag är kluven inför känslan. Å ena sidan längtar jag efter frihet och jag har bett henne om det, att bara få komma ut en liten stund, bara känna doften av sand, värme och vatten. Å andra sidan vet jag som sagt inte vad som skulle hända med mig om jag återvann friheten. Här vet jag vad som gäller, här nere är jag trygg och jag har mat och tak över huvudet. Därute... det är så mycket som har förändrats därute, jag ser det på nyheterna, samhället är ett annat, det är råare och farligare att vistas i till skillnad mot när jag var grabb. Klimathot och mord och bränder och psykopater. Även om jag är inlåst så vet jag var jag har min fru.

Jag tillbringar min tid här nere med att sova, då suddas omgivningen och det riktiga livet ut, då ersätts dessa gråa väggar och fuktiga luft av landskap, stora slätter, gigantiska berg, vandringar i fjälldalar, frisk luft och sprittande färger.

Jag har alltid varit en enkel man som inte krävt mycket, men när jag drömmer är jag en livsnjutare, en man som ser färger och känner dofter, för jag kommer fortfarande ihåg dem, jag kan framkalla dem i mitt minne. Doften av smältande snö mot min hud, synen av regnbågens färger som fallit över blommor och färglagt dem, känslan av sommarens första varma vind, allt detta har jag kvar och det kommer fram i mina drömmar.

Jag drömmer sällan om människor jag känner, jag drömmer om platser, syner, vyer. Kanske är det därför jag överlever här nere, kanske är det därför jag inte tynar bort. Varje natt är ett äventyr, varje uppvaknande en besvikelse. Ibland tänker jag att mitt liv pågår i drömmarna, under den vakna tiden är jag i dvala. Mitt liv är tvärtom mot andra människors, min vakentid är min natt och min sovtid min dag, min verklighet.

Den senaste tiden har varelser dykt upp i mina drömmar. De ser ut som människor, men när jag kommer närmare är det något som är annorlunda. Leendena är större än de borde, ögonen svartare än sot, rörelserna är klumpiga och ovana. De vill ha saker, det är vad jag förstår, det vill ta saker från mig i sömnen, de vill att jag ska ta med mig saker från min vakna värld, min TV, smycken, allt som är modernt vill de ha. Jag har inte gett dem något, i min sovande värld bär jag aldrig på någonting, jag bor ingenstans, har ingen hemvist. Men jag är inte rädd för dem som man kanske skulle kunna tro, de skrämmer mig inte för det är min sovande värld, och det är jag som bestämmer över den.

Ibland förvandlas de inför mina ögon, de tar en skepnad som påminner om min son, men jag vet att det inte är han, de vill bara lura min hjärna att tro det, att tro att min son existerar fortfarande, någonstans på något sätt. Att han har stannat i tiden, inte blivit äldre, att han lever i en värld där han är evigt ung, evigt levande. De vill få mig att tro en massa saker i mina drömmar, men jag vet att de ljuger, att de är skapelser ur min fantasi, en elak fantasi som jag inte riktigt råder över.

Min TV är min vän, den som berättar saker för mig, berättar saker om den världen som finns utanför mitt område, den som rymmer alla de människor som är fria. Den berättar om vågor så stora att de äter människor, ljugande presidenter, glittriga ytor med överdrivna skratt och hysteri, varelser från andra planeter, tecknade figurer med jättelika sneda ögon lever och andas i TV:n, samsas med känsloutbrott inför publik och män med harem av kvinnor att välja på. TV:n är min viskande historieberättare, TV:n är den som vet.

Jag trycker på text-TV och min blick landar på de fyrkantiga, stela bokstäverna. En deja vú-känsla far genom kroppen. Ord i en kombination som jag har sett förut: ”Tredje ynglingen anmäld försvunnen”. Samma sak som för tio år sedan, ”tre ynglingar försvunna”, eller kanske stod det ”tre pojkar” då?

Samtidigt som jag läser texten hör jag nyheterna starta på 4:an och blir förvånad. Jag tittar på klockan. Ojämn timme, ojämn tid, inte alls dags för nyheter. Men ändå, de startar.

Förstanyheten är den samma som på text-TV och nu ser jag bilder, rörliga bilder från en skog jag känner igen, en skog jag inte sett på tio år, en skog som en gång i tiden var mitt hem.

Den har inte förändrats nämnvärt vad jag kan se från mitt perspektiv. Samma gamla träd, nu något större, samma färger som jag minns dem, samma nyanser i det gröna. Människor som rör sig i skogen, letandes, sökandes, efter något förlorat, rop, skrik, och sedan – blåa, mandelformade ögon som ser rakt in i mina, en reporters tonfall, men ändå inte, det är något som inte stämmer, hon pratar men det är något som inte är som det ska vara. Hon berättar för mig, det känns som om hon berättar för mig om de försvunna pojkarna, de som försvunnit i vår stora skog, vår oändliga skog där hemligheter döljer sig under varje sten, där träden och mossan känner människans språk, men där naturen är den förhärskande och tar vad den vill ha.

Det är de orden hon säger till mig och jag vet inte vad jag ska göra med den information jag får. Det är den gröna drömmen, det är den gröna drömmen som kommer, men den här gången är jag vaken, levande, medveten. Den här gången är jag vid mina sinnen, inte som den där gången för tio år sedan.

Hon berättar om Donnie, Donnie som försvann från en fest, plötsligt var han bara borta och de trodde att han hade gått vilse i skogen. Hon berättar om Johan, Johan med det vilda sinnet, med det svarta håret, med de stora problemen. De tror att han har tagit livet av sig, kanske kastat sig i någon tjärn. Så berättar hon om Kim, han med det lockiga håret, han som var känslig och såg ut som en ängel när han var liten, Kim som nu är borta och ingen vet var han är. Hon berättar för mig att de är borta, att de är saknade, men hon berättar inte varför, var de är, vad som har hänt. Hon berättar inte, för hon vet inte säkert själv, hon har bara en aning. Det vet jag att hon har, men hon säger det inte. Hon nämner det inte där i TV-sändningen, hon säger bara att de fortfarande letar efter pojkarna och det märkliga sammanträffande att de försvunnit från ungefär samma ställe, oberoende av varandra. Är det för deras känslighet de har försvunnit, frågar jag mig. Vad har de gemensamt? Men är inte alla pojkar känsliga i den åldern? Är det för deras ålder? Men vem, vad har tagit dem? Och varför?

Hon berättar något för mig nu, viskar något så att bara jag ska höra. Men jag förstår inte varför hon viskar, för det är bara jag som hör henne ändå. ”Du kan avslöja dem”, viskar hon och ser på mig. Munnen är fyllig och vrider sig märkligt när hon talar. ”Du kan avslöja dem.” Jag har svårt att få mål i munnen, jag känner igen orden, det är samma ord som yttrades i den gröna drömmen, den drömmen som invaderade mitt sinne för så länge sedan. Om ni vill kan jag berätta om den.

10.

Jag trodde inte att drömmar kunde ha en färg, men den här hade det. Den lydde inte under några lagar, den gjorde som den själv ville.

Mitt liv var enkelt då, ganska tråkigt. Dock inte lika enkelt och tråkigt som det är nu, och nu för tiden brukar jag tänka att jag kanske ändå hade ett innehållsrikt liv på den tiden, men när jag tänker efter så var det inte så. Det var enkelt. Och tråkigt.

Jag och Margareta träffades på ett café. Hon jobbade där och jag gick dit och tog en fika ibland. I början var det kanske lite hett mellan oss, men det heta byttes snart ut av det halvvarma, för att sedan ljumna av. Ingen av oss var någon skönhets och vi trivdes ganska bra ihop, hon pratade och skötte hemmet och jag svarade uppmuntrande och skötte mitt. Vi bråkade sällan och jag tror det är det som gjort att vi varit tillsammans i så många år.

Utan att vi märkte hur det gick till blev hon plötsligt gravid och hon gick in i en inåtvänd fas, hon pratade inte lika mycket som förut, i alla fall inte med mig, däremot såg jag henne ofta sitta och klappa sig på magen och prata med det barn som fanns därinne.

Jag tror att hon hoppades att det skulle bli en flicka, för hon pratade om den ofödda på det viset, kallade den för ”hon” och stickade och virkade små rosa kläder åt ”henne”. Ibland undrar jag om hennes önskan var att få en liten kopia av sig själv, en liten ”mini-me” som i Austin Powers-filmerna. En mini-Margareta som sprang omkring och klädde sig likadant och letade dammkorn i huset som hon skulle utrota.

Kanske har hon aldrig riktigt tyckt om sig själv och såg den lilla flickan som en kompensation för detta, en varelse hon kunde ösa sin kärlek på, istället för att ösa den på sig själv. Men det är bara mina spekulationer.

I vilket fall som helst så blev det en besvikelse för henne att föda en son, en son som var långt ifrån Margaretas mini-me, en pojke som skrek på nätterna och sög på hennes bröst så att det gjorde ont. Jag tror att hon hade en ganska naiv bild av hur det var att få barn, och jag måste erkänna att jag också hade det. Men vi lärde oss och mer och mer, ju äldre sonen blev kom jag in i fadersrollen och försökte ta hand om honom på mitt sätt. Och jag tror att jag gjorde ett ganska bra jobb, för han verkade trivas i mitt sällskap och ibland verkade Margareta nästan lite avundsjuk över att jag hade så bra kontakt med sonen. De säger att hon drabbades av en förlossningsdepression när han föddes, hon kunde inte ta honom till sig, sa att hon tyckte att han var otäck och ville henne något illa. Min ilska gentemot henne var så stor under den tiden, jag såg hur sonen sökte efter henne, men aldrig fick det han letade efter.

Det var när vår son fyllde sjutton som mitt liv förändrades och det var då jag mötte den gröna drömmen för första gången. Den dök upp natten innan han försvann, som en slingrande rök smög den sig in i min hjärna, letade sig in i mitt sinne och påverkade min själ.

Det var en sommarnatt som nu, en varm sommarnatt. Jag stod i skogen med blicken fäst mot ett stort grottkomplex. Himlen var grön, marken var grön, klipporna och stenarna mörkgröna, som om allt var beväxt med mossa.

När jag såg ner på min kropp var jag naken med mossa som växte överallt. Drog jag i den gjorde det ont vilket skrämde mig oerhört. Jag såg upp mot grottorna och i en av grottornas djup dök plötsligt två ögon fram, de var gröna och lyste i mörkret. Inget mer hände då, drömmen upplöstes och allt runtomkring mig försvann. Jag vaknade och förstod inte var jag befann mig. När jag kände på min kropp var mossan borta och allt kändes som vanligt.

Jag hade dock svårt att somna den natten och låg vaken långt in på morgonen. Det kändes som om drömmen ville berätta något för mig, men jag kunde inte lista ut vad och varför.

Sedan kom dagen då han försvann. Han skulle bara ta en springtur, men när Margareta och jag väntade hem honom till middagen dök han aldrig upp. Den första timmen trodde vi att han tagit en extra lång springtur. Den andra timmen trodde vi att han kanske gjort illa sig. Den tredje timmen började Margareta gråta och jag ringde Polisen. Den fjärde timmen gav vi oss ut för att leta. Den femte timmen sökte vi förgäves ute i skogen. Den sjätte timmen fortsatte vi leta. Den sjunde timmen gav vi upp för natten och gick hem och sov.

Det var då den gröna drömmen dök upp igen. Den här gången kändes allt så mycket intensivare och klarare. Jag befann mig återigen vid grottorna, men den här gången stod jag närmare den öppning där jag tidigare sett de gröna ögonen. Min kropp var nu förutom mossan, även beväxt med lingonris och små kvistar stack ut här och där, som om jag legat nedbäddad i jorden.

En knall hördes, det blixtrade omkring mig och grottöppningen lystes upp av den gröna blixten. En kvinna satt i grottan, en kvinna med gröna ögon, grönt, långt hår och hon höll någon i famnen. Det var en liten bebis, en liten bebis med röd klänning och röd sjalett och hon tittade på mig med stora, förskrämda ögon. Det blev mörkt igen och kvinnan och barnet försvann ur min åsyn. Men strax därefter kom ännu en blyxt från himlen och den här gången såg jag en stor skara människor dansa därinne i grottan, det var både män, kvinnor och barn, alla var gröna utom det lilla barnet som hade röd klänning och röd sjalett. Det bröt av mot allt det gröna, en komplementfärg som lyste upp grottans innandöme.

Jag såg barnets ögon genom den upplysta grottan, de var röda och de stirrade på mig. Sedan öppnade hon munnen och med en röst som lät som en vuxens sa hon: ”Du får inte hitta oss, inte hitta oss.” Orden hade en hård klang och ögonen såg så skarpt på mig att jag var tvungen att sluta mina ögon i drömmen för att uthärda. Det blev mörkt ännu en gång och så blev det tyst. Fullständigt tyst.

Tidigare hade jag ändå kunnat höra skogens ljud och min egen kropp, men tystnaden blev så plötslig, lika plötslig som mörkret som kom och svepte bort mig. En yrsel drog mig iväg, som om jag satt i en karusell och inte kunde komma därifrån, en yrsel svepte bort mig och jag trodde att min stund att dö hade kommit.

När jag vaknade var inget mer sig likt. När jag vaknade befann jag mig i en säng jag minns från min ungdom, min ungtkarlssäng. Lakanen luktade gammalt, som lakan som legat för länge i en garderob och samlat på sig damm. En gästsäng som bäddades för flera år sedan och som ingen gäst någonsin har sovit i. En våt fläck i taket, en liten fläck med svarta prickar fångade mina ögon.

Det tog ett tag innan jag kunde lokalisera mig, först trodde jag att jag såg mitt liv passera inför min död, att uppvaknandet i min gamla ungtkarlssäng var en tidsresa, att jag befann mig i min gamla lägenhet. Sedan kände jag lukten. Det luktade svagt av mögel och fukt. Jag såg mig runt och det kändes märkligt bekant. Den ljusbruna, randiga heltäckningsmattan, det rektangulära rummet, de obefintliga fönstren. Strykbrädan som stod där Margareta brukade stryka tvätt. Handfatet. Dörren som var stängd. Hade jag gått ner och lagt mig i källaren? Varför då? Hade det hänt något under natten som jag hade glömt? Hade jag gått i sömnen?

Jag satte mig upp i sängen, sträckte på mig och kom sedan ihåg vad som hänt kvällen innan. Sonen. Försvinnandet. Sökandet. Saknaden som började bulta på dörren. Var hade han tagit vägen? Jag klev ur sängen. Min kläder låg prydligt hopvikta på stolen bredvid sängen. Hade jag tagit med mig dem under natten? Det såg inte ut som om det var jag som hade vikt ihop dem, jag var mycket slarvigare än så. Hade antagligen bara slängt dem på stolen, eller till och med på golvet. Vad var klockan? Hur länge hade jag sovit?

Jag klädde på mig med en olustig känsla i kroppen, inte bara över sonens försvinnande, utan inför hela situationen. Det var något som inte stämde. Sedan gick jag för att öppna dörren. Den var låst från andra sidan. Hade den gått i lås? Eller hade jag betett mig så galet åt i natt att Margareta var tvungen att låsa in mig? Men det stämde inte heller tyckte jag. Jag har alltid varit väldigt stillsam av mig.

”Margareta?!” Jag måste få ett svar. Tystnad. Men jag hörde hennes steg på övervåningen, hörde henne gå fram och tillbaka däruppe. ”Margareeeta!” Jag tog i så kraftfullt som jag förmådde, det raspade på insidan av halsen, jag värkte ut hennes namn.

Stegen på övervåningen stannade upp, som om hon lyssnade. Sedan blev det tyst en stund igen. Undrade hon vad det var som lät? Nej, det är klart att hon visste att det var jag. Det var ju hon som hade vikt ihop mina kläder.

Efter en stund hörde jag ändå hennes fotsteg nerför trappen och jag andades ut. Nu skulle charaderna sluta. Men istället för att låsa upp dörren och släppa ut mig ställde hon sig utanför och sa:

”Ja?” Jag blev så förvånad att jag inte visste vad jag skulle säga.

”Varför... lås upp dörren?” Jag hörde hur frågande jag lät, frågande istället för uppmanande.

”Det är en ny ordning nu. Det är bäst för dig. Jag vill inte att du också ska försvinna. Jag kommer att ta hand om dig. Du är i trygghet här nere.” Orden kom till mina öron, men jag förstod dem inte, trodde det var något dåligt skämt.

”Öppna dörren, Margareta. Vi måste leta efter honom.”

”Jag tar hand om dig. Oroa dig inte. Det är bäst för dig.” Hon upprepade orden som något hon tränat in, som replikerna i ett dåligt skådespel som hon ännu inte lärt sig. ”Polisen tar hand om letandet. Oroa dig inte.” Jag såg på dörren, betraktade dörrhandtaget, det bruna som satt lite löst på det bastanta träet, ryckte i det igen, och började känna en panik smyga in i min kropp.

”Margareta! Nu räcker det!”

”Jag kommer ner med frukost till dig, blir det bra med bacon och ägg?”

”Sluta nu Margareta, öppna dörren och sluta upp med det här!” Jag försökte göra min röst så stark som möjligt, så stark att hon skulle inse hur dumt allt det här var. Hennes ord tog slut, jag hörde hur hon travade upp för trappen igen, lämnade mig nere i den skumma källaren. Jag slängde min kropp mot dörren, dunkade i taket, sparkade på dörren, skrek tills min röst var trasig.

De första dagarna levde jag ändå i någon sorts förnekelse, jag trodde hela tiden att Margareta skämtade, att hon utförde ett practical joke, men jag förstod aldrig varför.

Sedan grät jag, jag grät för att jag var rädd, för att jag var instängd och för att vår son var försvunnen. Sedan blev jag arg. Jag svarade inte på tilltal när hon kom ner med mat och jag ignorerade henne. Hon rabblade hela tiden samma ord om och om igen: ”Det är bäst för dig. Jag vill inte att du ska försvinna.” Att försöka rymma var meningslöst. Jag hade inga vänner därute som saknade mig, inga släktingar som jag hade någon vidare kontakt med. Det var alltid hon som skött om de kontakterna, skickat kort och sådant. Hon brukade komma ner med födelsedagskort som jag fick skriva under som hon sedan postade.

Jag kunde inte ta mig ut. Jag var alldeles för svag för henne, hon var alldeles för stark för mig. Varje dag kom hon ner med mat och pladder, hon klagade på folk, sa att de var så slarviga, hon irriterade sig på allt i hennes värld, vräkte ur sig allt på mig, jag har alltid varit hennes sköljningsmekanism, den hon har kunnat tvätta av sig på. Jag har med tiden lärt mig att stänga av öronen, åtminstone stänga av den delen som går från öronen in i hjärnan, det är sällan jag tar emot hennes ord och gör dem till mina. Ibland när hon pratar låtsas jag att jag drömmer, att min drömvärld spelar upp sig inför mig som en film dit hon inte kan nå in.

Men jag är trygg här nere, inget kan skada mig här, jag behöver inte lyfta ett finger för att överleva, jag behöver inte jobba, behöver inte ta ansvar för någonting. Det finns stunder när jag kan känna mig tillfreds här nere, det är när jag börjar tänka på hur det verkligen är och hur det kunde ha varit som det blir otäckt, så jag försöker undvika det.

Sonen hittades aldrig, inte ens ett enda litet spår av honom. Jag tror fortfarande att den gröna drömmen har något med försvinnandet att göra, men jag vet inte riktigt hur. Jag minns det lilla röda barnets ord om att jag inte fick hitta dem. Hon visste inte vad hon pratade om, hon visste inte att jag skulle hamna i en källare, inlåst och oförmögen att göra någonting. Men idag, idag hade reportern på TV sagt något liknande till mig, att jag kan avslöja dem. Vilka de är har jag ingen aning om men det har haft en alltför framträdande roll för att jag bara ska kunna skaka på huvudet åt det. Det är något som pågår någonstans och det verkar ha något med de försvunna pojkarna att göra. Allt hänger ihop på något sätt och det gäller för mig att lista ut hur.

Stegen hörs i trappen, först hördes de på övervåningen, bestämda, oroväckande tramp däruppe, tramp som ger mig en sur känsla i magen, tramp som jag har hört förut.

Sedan kommer de i trappen och det klampar när hon går, ett otäckt klampande som ekar i min kropp.

När dörren låses upp och jag ser henne har hon med sig tabletter också. Hon sätter sig för nära mig, så jag känner hennes bajsstinkande andedräkt och hon babblar något om kollegor som hon måste släppa in. Lika bestämt som hennes steg ekade, knyter hon repet om mina handleder och vrister, efter att jag snällt svält tabletterna. Jag vet inte varför jag inte protesterar, kanske har jag gett upp, kanske är det så att jag finner mig i allt för att det inte finns någon mening med att säga emot. I hennes ögon ser jag en skräck som blivit större för varje dag, det ser ut som en svart fläck som har växt sig starkare och starkare på hennes hornhinna, som ett ögonsår och jag undrar vad som ska ske när såret är så stort att de tar över hela ögat, invaderat hela hennes hjärna och blivit en varaktig parasit i hennes kropp. Hon stoppar till sist in en svamp i min mun och sätter en bit silvertejp över mina läppar. Svampen är något nytt, kanske ska den dämpa ljudet om jag försöker låta. Mest gruvar jag mig för tejpens, minns hur ont det gjorde när den drogs av, drog ur alla nya skäggstrån med svidande kraft.

Varför gör du det här egentligen? vill jag fråga henne, räcker det inte med att sonens liv gått till spillo, varför ska mitt liv begränsas? En gång i tiden hade jag en förhoppning om att någon någonstans skulle sakna mig, att någon skulle undra var jag tagit vägen. Men ingen kan ha undrat, ingen har tagit reda på, ingen har lagt sig i. Så nu ligger jag här som fånge i mitt eget hus med tejp för munnen och armar och ben i fångenskap.

Hon lämnar mig, låser dörren och hennes knakande steg går uppför trappan igen.

11. Miranda

Vi ska söka, det är det vi är här för, söka efter ett barn, men det kan inte vara mitt barn, det är någon som hör till en annan familj, en främmande person som tappat bort sig i skogen, blivit en del av dess ekosystem. De ropar och jag lyssnar och det låter som en flock ugglor som hoar, ett desperat läte efter en förlorad dotter. För varje steg ökar rädslan, för varje hålighet i marken, för varje sten som vi avverkar och hon inte finns där samlas tårarna på hög innanför ögonen, men de vill inte komma ut ännu.

Jag ser dem runtomkring mig, stora män med skogskläder, ropandes ett namn som tillhör mitt barn, de ser ut som mörka skepnader med sökande händer, de kliver fram med enorma steg och alla tycks likadana och de tycks ha samma röst, en enda röst som skriker ut hennes namn. Stefan går bredvid mig och jag känner hans oro, den strålar ut från hans kropp och den påverkar mig också. Han brukar vara stark, han brukar vara den som är stark, men inte nu och då blir det min roll, men rollen är inte frivillig, den känns inte bra, den känns alldeles för stor för min kropp.

Det står nästan stilla i luften, värmen finns överallt och gör att det känns trångt. Jag kliver över ett nedfallet träd och en uppåtstående gren rispar mig på ankeln. En sorts hämnd från det fallna trädet, en hämnd för den smärta det känt när det fallit för vindens egna hämndlystna vinande. Mossan är grön och breder ut sig över stenar och träd, laven hänger som gubbskägg från trädens grenar och visar på den renhet som finns i luften, det är fritt från avgaser och utsläpp, här är det skogen som regerar och som sprider sin rena klara luft omkring sig.

Skogstjärnorna blänker vita från marken och harsyran ser uppmanande på mig, åt mig, jag är god, jag är syrlig. Skogen lever och pratar, andas och öppnar sina armar, inbjuder mig till att finnas till, att andas där och leva. Men just idag känns skogen bedräglig, den har gömt mitt barn och dess bedrägliga lugn och stillhet och trygghet är inte verklig, inte idag. Den lurar mig, likt en djävul som iklär sig en liten oskyldig flickas gestalt.

”Jag är inte farlig, kom bara till mig”, men den ljuger, den luras, den tar mig i sin famn och kramar ihjäl mig.

Jag ser mig omkring, försöker se Moas värld framför mig. Stora granar och tallar i ett virrvarr, knäckta stammar som har fallit för vinden, laven som hänger från träden, likt garn som har slängts ut på måfå i skogen. Ju längre in vi går i skogen, desto mörkare och mer trolsk blir den. Jag drar in luften i näsan och känner lukten av trä, barr, jord, varma stenar. Är det här Moas värld? Är hon så pass välbekant med denna värld att det är hennes andra hem?

Då och då trampar jag snett, mina fötter är blöta efter att trampat ner i leran, men inget av det spelar någon roll, jag tänker hela tiden på att hon kan vara skadad, och min kropp rör sig framåt av sig själv, min kropp vill skydda henne, ta hand om henne.

Jag vet inte i hur många timmar vi har varit ute när vi kommer fram till ett område med stora stenar och bergsväggar. Jag känner i kroppen att vi varit ute länge för jag är törstig och hungrig. Synen framför oss fascinerar mig och i normala fall hade jag stannat här, tagit en massa bilder och beundrat de vackra stenformationerna. Stora klippblock ligger utslängda och på sina håll bildar de mörka, kalla grottor. Jag ser uppåt och stenarna är jättelika och tornar upp sig en efter en, de tycks aldrig ta slut. Skrevor och håligheter skymtar här och där och på vissa av stenarna har det börjat växa små tallar och de flesta av dem är täckta av ett tjockt lager mossa. Det är en makalös syn och en påminnelse om istiden som låg över den här delen av landet för längesedan.

”Visste du att det fanns grottor här?” hör jag Stefan säga och jag har nästan glömt hans närvaro, allt känns så överkligt härute och jag rycker till när jag hör hans röst.

”Nej, jag hade ingen aning”, säger jag och tänker att det inte var konstigt att man förr i tiden trodde att människor kunde bli bergtagna in i dessa märkliga formationer.

”Tror du...” börjar Stefan och han ser att jag tänker samma tanke. Vi går mot den största av grottöppningarna och världen blir mörk när vi träder in i dess mage.

”Moa?” ropar jag in i grottan och det tar en stund innan ögonen vänjer sig vid mörkret. Inget svar. Det är kallt härinne och luften är rå. Det luktar jord och sten. Jag visste inte att stenar kunde lukta, men det är en särskild doft jag känner härinne som jag inte känt någon annan stans. Grottans väggar är kantiga och vassa och stämningen härinne känns ogästvänlig. *De vill inte att du är här*, hör jag en röst någonstans ifrån och jag rycker till. Jag kan inte lokalisera ljudet, kom det inifrån min hjärna eller var det något som uttalades utanför mig, utanför min kropp? Var det jag som skapade ljudet eller var det någon annan? Stefan är också inne i grottan, men han tycks inte ha hört något, han känner med händerna längs grottans golv för att se om han upptäcker något han inte kan se med ögonen.

”Hon kan inte vara här”, säger jag frågande, men Stefan svarar inte. Jag går ut igen och känner ett tvivel komma över mig. Sedan ser jag en till, mindre öppning och bestämmer mig för att titta efter där, men sedan ge upp. Hon kan inte ha tagit sig så långt in i skogen.

Grenarna rispar mig på kinden och jag halkar till över mossan. Jag återfår balansen igen och snubblar vidare mot öppningen. Då ser jag plötsligt något, en skugga, en gestalt, en liten gestalt i grottöppningen.

”Moa!” ropar jag hoppfullt. ”Stefan! Jag tror jag har hittat Moa!” skriker jag högt och rusar så gott jag kan över stenar och knotiga rötter. Skuggan svarar inte, utan drar sig inåt grottan. Försöker hon retas? Leker hon kurragömma? Ett ovanligt dumt sätt att gömma sig på i så fall. Lyckan rusar i mig, hon är här, hon är verkligen här. Jag kommer fram till grottöppningen och ropar ännu en gång hennes namn, men inget svar. Jag hör hur Stefan skyndar fram bakom mig och hur han mumlar ”tack och lov, tack och lov”, flera gånger om. Men när jag kommer fram till grottan och ser det lilla grotrummet på ett par kvadratmeter finns det ingen Moa där, bara ett rött tygstycke på marken. Jag lyfter upp det och det är Moas sjalett, det är hennes hår på det och jag drabbas av en våldsam chock. Jag tittar upp igen, jag såg ju Moa här, hon var ju här alldeles nyss, men nu är det bara en sjalett kvar av henne. Stefan kommer fram till mig och ser vad jag har i händerna.

”Var är hon? Vad är det där?”

”Hon var här, hon var här alldeles nyss”, säger jag och ser besvikelsen i hans ögon.

”Men var är hon nu då om du såg henne?” En desperat doft kommer ur Stefans mun. Jag håller i sjaletten, klämmer fingrarna hårt om den.

”Jag såg hennes skugga och så hittade jag den här.” Stefan ser på det röda tygstycket i mina händer.

”Är det Moas då?”

”Ja, vi köpte den häromdagen. Jag tyckte hon var så fin i den.”

”Men då måste hon ju vara här i närheten!” Stefans ögon är vilda och sökande.

”Moa!” ropar vi i kör, men våra röster sugs upp allt för snabbt. Vi får inga svar av grottan och det finns inga vägar som kan ta oss längre in. I flera timmar söker vi runt i grottan, utanför och i skogen runtomkring, men skuggan är borta, om det nu var Moa som finns hon inte kvar här.

Kvällen kommer och eftersökningarna trappas ner.

”Gå hem och vila du”, säger Stefan utan att titta på mig. ”Jag stannar här med de andra.” Jag vill protestera, men kroppen är utmattad och dagens anspänning dunkar i huvudet.

”Kanske är hon hemma när jag kommer hem”, säger jag hoppfullt men Stefan möter inte min förhoppning. ”Ring mig om ni hittar henne, ring på en gång”, säger jag och känner det som om jag och Stefan trots allt har kommit närmare varandra efter det som hänt. Vi har något gemensamt.

Det börjar skymma i skogen, jag är ensam med träden och blommorna, mossan och stenarna. En lätt vind rör mig på kinden och när jag stannar upp hör jag den mäktiga tystnaden susa förbi mig. Men jag hör något mer. En viskning i skogens rymd, en glad viskning, en visa i dur. En sång ljuder mellan träden, en melodi som jag aldrig tidigare har hört med vackra ord sjungna med vackra röster:

”Älskade man, nu är du min, så som jag har väntat och längtat, men nu är du min.” Sången studsar omkring mig, flödar förbi mig, ekar i mitt huvud, för att sedan tona bort. Vad var det för sång? Vem var det som sjöng?

Jag ser mig omkring, men det är bara jag här. Min hjärna kan inte tolka det som just hänt.

Natten kryper sig på mig med smygande mörker och tystnande omvärld och jag dyker in i en orolig sömn med nacken på spänn och vaksamma öron. Ljuden kan när som helst krossa min hörselhinna, den är tunn som ett silkeslakan, men någonstans mellan sömn och vakenhet tar en drömskepnad form, en kvinna med vit klänning, en sådan klänning jag skulle bära om jag någon gång skulle gifta mig. Men det är en annan kvinna som bär klänningen och hennes hy lyser tillsammans med den, ett vitt skimmer i min annars mörka dröm. En vit klänning är det första jag ser, en klänning med spetsar och lysande vithet, en ren och klar klänning. Sedan ben, armar, och ett ansikte med två blå ögon som ser på mig. Naglarna är genomskinliga och avklippta. Öronen är fria från smycken, likaså halsen och armarna. Det enda hon är utsmyckad med är den vita, underbara klänningen, nästan som en brudklänning, vit och oskuldsfull.

Jag kommer att tänka på en ängel, men det är inte det hon är, det säger hon till mig. Först talar hon om saker jag inte förstår, säger att de svarta är de onda och att man inte ska lyssna på dem, för de är bedrägliga. Sedan talar hon om Moa.

”Hon är medhjälparen”, säger hon och ljudet som kommer ur hennes mun låter som om man tappar ett pärlhalsband i golvet, när pärlorna trillar ner på golvet, befrias från varandra och halsbandet och sprider sig som en vacker tavla.

”Lever hon?”

”Ja, hon finns bland de levande, hon kommer tillbaka till er, men hon kanske försvinner igen. Det är hennes lott.”

”Vad menar du?”

”Var lugn, stillsam. Lita på mig. Var bara försiktig med det du får tillbaka, bär det varsamt, låt dig inte luras, kämpa”, säger kvinnan.

”Kämpa med vadå?” undrar mitt drömjag.

”Inte kämpa med, kämpa emot, värja dig, glömma det du känner till för det som ska ske går emot allt det du någonsin trott på eller har funnit verkligt.”

Hon ser på mig och jag ser mig själv genom hennes ögon. En kvinna med en längtan som genomborrar luften, sprutar ur ögonen och svävar runt kroppen. Jag ser den förtvivlan som jag känner inom mig, ser den som en orange aura med vassa kanter. Sedan försvinner allt och jag är vaken, stirrar upp i taket, försöker se kvinnan igen, men hon har lämnat min sfär.

Jag sneglar mot Stefans kropp, han har ryggen vänd mot mig och jag ser bara en avlägsen gestalt, en färglös form på andra sidan den stora sängen.

”Stefan?” säger jag, som om jag vill försäkra mig om att han fortfarande är levande, men inget ljud hörs från honom, inte ens andningen är hörbar. Istället är det ett annat ljud som når mina öron, ett mörkt skratt som börjar djupt nere i skrattarens bröst och som sedan stegras och blir allt högre. Ljudet gör mig stel och kroppens funktioner stannar upp; andning, muskler, ögon, jag ligger som en staty och väntar på att skrattet ska försvinna eller att jag ska upptäcka att det är Stefan som framkallar det i sin dröm. Men ljudet kommer inte från Stefan, det kommer från utrymmet under vår säng, det krockar med sängbotten och transporteras ut i rummet, och jag vet att det inte kan vara inbillning och jag vet att jag är vaken och inte drömmer längre. Jag väntar på att Stefan ska reagera, att något ska hända så att min förlamning släpper, men skrattet bara fortsätter och när det äntligen tystnar känner jag hur någon trycker mig i ryggen genom madrassen och jag måste andas, annars kvävs jag så jag andas ut i ett skrik, men det är ett tyst skrik, det kommer ingenting ur mig.

Jag slänger ut armen mot min man men når honom inte. Förlamningen har i alla fall släppt och jag sätter mig upp och tänder sänglampan. Ett dovt grått sken lyser upp färgerna och skapar diffusa skuggor. Dörren är stängd, garderoben är halvöppen som jag lämnat den, något ligger på golvet framför dörren, något litet och mörkt, men jag vågar inte kliva upp och undersöka det närmare.

”Stefan!” jag väser i mörkret, kämpar för att få fram ett ljud för att tillkalla hans uppmärksamhet. Skrattet har tystnat och det verkar lugnt under sängen men det som är där måste vara kvar, det som är där under har inte kunnat smita utan att jag märkt det. Jag tar tag i Stefans arm, klämmer hårt om den, säger hans namn igen och äntligen rör han sig och vänder ett förvirrat ansikte mot mig.

”Vad är det?” Hans öron är igenproppade, jag ser en gul liten kudde sticka fram och han tar ur den och ser frågande på mig.

”Hörde du inte?” jag viskar för att inte det där under sängen ska höra. ”Skrattet? Under sängen?” Orden låter så konstiga när jag uttalar dem och jag inser i samma stund som de kommer ut att de är idiotiska och inbillning och att han tänker samma sak. Han ser på mig en stund, sedan vänder han sig om, stoppar in öronpropparna igen och somnar på en gång. Själv ligger jag vaken hela natten och vågar inte kliva ur sängen förrän det blivit ljust igen.

När morgonen kommer upptäcker jag en liten bit mossa på golvet, en liten grön mossbit som fortfarande är fuktig av skogens väta.

12.

På morgonen ringer Linda, även Donnie är försvunnen.

Allt som sker, sker sakta och överkligt. Det dammar från gatan, asfalten är het och det glöder av uppvärmda partiklar som rör sig under mina fötter.

Hade det varit en bekymmersfri dag hade jag tagit av mig skorna och bränt mina fotsulor för att känna livet i kroppen, men inte idag, idag är en bekymmersdag och jag vill bara att det överkliga ska ta slut, jag vill bara att Moa ska komma hem, dyka upp bakom krönet med sin längtansfyllda blick och fråga varför jag är så ledsen, hon är ju här nu?

Nu går mina fötter mekaniskt framåt och jag hör inte sommarljuden, jag ser inte sommaren, jag är instängd i en känsla. Något driver ändå på mina steg, jag känner att Linda kanske har svaret på mina frågor, det andra skjuter jag bort, det där andra som finns mellan Linda och mig, nu är det bara frågan om att vi har en sak gemensamt, saken av våra barn.

Linda kanske vet, kanske finns det något svar som gömmer sig hos henne.

Gräset är vildvuxet och blommorna sprider sig i vilda flockar i trädgården, till synes planlöst. Jag gillar det, jag gillar den vilda sidan av Linda, har alltid gjort.

Trädgården bredvid är raka motsatsen, pedantiskt skött, raka linjer, en gräsmatta som ser ut som en golfbana, blommor instängda i fångenskap. Jag fascineras alltid av synen av den perfekta trädgården, men jag gillar den inte. Jag föredrar Lindas frihet framför Margaretas fångenskap.

Vi sätter oss i Lindas kök, hennes röda Marimekkogardiner tilltalar mitt estetiska sinne, färgerna är klara och blommorna stilfulla. Jag ska också skaffa Marimekkogardiner, bestämmer jag mig för, jag måste göra om lite hemma. Jag märker att mina tankar vandrar iväg, bort från mitt verkliga problem och kommer på mig själv. Vad hjälper det att byta gardiner när ens dotter är försvunnen?

”Jag överdriver säkert”, skrattar Linda, ”han sover nog över hos en tjej eller nåt. Vill du ha kaffe? Har precis gjort i ordning.”

”Te, gärna grönt om du har.” Hon står med ryggen vänd emot mig och plockar fram muggar men hon verkar inte ha hört mitt svar för hon håller upp kaffe till oss båda. Jag ser på hennes brokiga inredning, en amerikakoffert står bredvid ett mörkblått Ikea-bord och inklämt i hörnet en gungstol som ingen tycks använda.

”Vi var ute hela dagen och Stefan var ute inatt och letade”, säger jag och Linda vänder sina ögon mot mig. Något bitterljuvt slår mig i magen, hon är så vacker där hon står, något förvirrad och vilsen.

”Men ett litet barn...” säger hon, som om det precis gått upp för henne vad som har hänt och hon sätter ner kaffekannan och går fram och kramar mig. Beröringen släpper loss något i mig och en gråt letar sig fram, äntligen kommer den, pressar sig ur mina ögon och rycker i mig, försöker dra ur mig min smärta.

”Det kommer att ordna sig”, säger Linda och smeker mitt hår och värmen från henne är så stark.

”Jag är så rädd att någon har tagit henne, jag står inte ut med att tänka på vad hon kanske är med om just nu.”

”Tänk inte så Miranda, söta Miranda, tänk inte så.” Hon håller mitt huvud i sina händer och ser mig stint i ögonen. Sedan släpper hon mig, som om det blir för mycket även för henne. Hennes händer darrar en aning när hon hämtar muggarna och ställer fram den ena koppen framför mig, men jag ids inte säga någonting. Trots värmen ute känns mina fingrar kalla och jag värmer dem mot muggens varma keramik. Det tröstar mig en aning.

”Om hon kommer tillbaka ska jag aldrig släppa henne med blicken.”

”Jag väntar bara på att dörren ska öppnas och att han ska kliva in.” Våra sorger kämpar om utrymmet i huset, klättrar på väggarna och försöker hitta någonstans att vila ut på.

”Var försvann Donnie? Jag menar, var var han innan han försvann?”

”Han var på fest, i Therese och Adams föräldrars villa, det är väl några kilometer härifrån.”

”Adam, var det han som dog?”

”Ja, det måste vara fem år sedan nu, men vi pratar fortfarande om honom som om han levde. Eller, det är Donnie som gör det. Ibland undrar jag om hans världsuppfattning har förändrats sedan det hände, för honom verkar Adam fortfarande vara så levande, som om han fortfarande fanns i livet. Men jag tror det är bra, fast ibland undrar jag.”

Jag känner mig illa berörd av diskussionen, jag vill inte prata om barn som är döda. Döda barn som fortfarande lever. Jag vill ha mitt barn levande, inte levande död. Jag vill inte behöva klamra mig fast vid ett minne, jag vill skapa nya minnen varje dag med min dotter.

”Men visste de ingenting, Donnies vänner?”

”Nej, de sa att han plötsligt bara var borta, utan att säga någonting, utan att förklara.”

”Jennifer sa ungefär samma sak, att Moa försvann som om hon gjort sig osynlig.”

”De måste komma tillbaka, de kommer att komma tillbaka”, säger jag för att lugna både mig och Linda, men jag tror inte på mig själv.

När jag kommer hem är klockan tolv. Jag öppnar dörren och känner en enorm saknad slänga sig över mig, det börjar gå upp för mig att Moa verkligen är borta. Jag ser hennes små skor i hallen, dammiga och leriga, typiskt Moa att alltid lorta ner sig, alltid lyckas gå där hon inte ska gå. Tankarna slänger mig ner på golvet, framför hennes skor, jag tar upp dem och trycker dem mot min näsa och gråter. Jag väter ner hennes skor med min gråt och börjar snart hyperventilera av smärtan.

”Vad gör du, Miranda?” Moas röst och hennes gestalt framför mig. Ser jag i syner igen? Jag stannar upp i gråten och tittar på henne, stryker bort vätskan ur ögonen som skymmer min sikt. Är det verkligen...?

”Var har du varit? Jag behöver mat, jag är hungrig.” Jag slänger mig, kastar mig fram mot henne, tar henne i min famn, jo, det är verkligen Moa, det är min dotter, hon är levande och hon finns verkligen här!

”Moa, älskade Moa, var har du varit? Vi har varit ute och letat efter dig hela dagen och hela natten! Pappa är fortfarande ute.” Moa vrider sig ur mitt grepp.

”Jag är hungrig. Kan jag få lunch?” Jag ser på henne, ser på min ljuvliga dotter.

”Ja, såklart ska vi göra lite mat, jag ska bara ringa pappa!”

”Stefan? Var är han?”

”Varför kallar du pappa för Stefan? Han är ute och letar efter dig, du har varit borta i ett helt dygn.”

”Nej, Miranda, bara 22 timmar.” Moas röst känns främmande, hon har aldrig kallat mig vid namn förut. Jag tittar osäkert på henne. Hon ser ut som vanligt, håret är långt och blankt och ljust, hennes kläder är ovanligt rena och fina för att ha varit ute i skogen så länge, den röda tröjan skimrar nästan i kvällens ljus och de blåa jeansen är rena. Fötterna är bara och något mörkgröna, har hon gått barfota i skogen?

”Jag måste ringa pappa, sedan ska vi lägga dig i badet och ge dig mat.”

”Varför envisas du med att kalla honom pappa?” Jag tittar förskräckt på Moa.

”För att han är din pappa!” Det är något som inte känns bra och jag känner mig smått stressad över den överkliga situationen.

”Stefan! Hon är hemma igen, Moa är hemma!” säger jag i telefonen och jag känner hans energi genom luren, hans lättnad strömmar som en flod fram till mig.

”Jag kommer på en gång!” säger han och jag hör hur han har gråten i halsen.

Moa tittar på mig med en blick jag inte förstår, hon följer mina rörelser på ett medvetet sätt hon aldrig tidigare gjort, likt en tonårings skeptiska hållning till en mamma som hon avslöjat. Jag minns själv hur det var när jag växte upp, lojaliteten som försvann inför min egen mor, känslan av att hon inte var den jag under min uppväxt trott att hon var: en superkvinna som visste allt och kunde allt. Hon förvandlades under kort tid till en pinsam gestalt som jag ville sätta mig upp mot, men aldrig vågade. Nu ser jag samma blick i Moas ögon, men hon är fortfarande så liten, inte kan en dag ute i skogen ha gjort henne flera år äldre i sinnet? Jag intalar mig att hon nog är i chock och att den gamla Moa snart återvänder.

”Kom ska vi tappa upp ett bad åt dig”, säger jag med en mors omsorgsfullhet men Moa besvarar den inte.

”Jag vill inte bada, jag är ren.”

”Men dina fötter är lortiga, det syns på långt håll och så länge som du har varit borta måste det kännas skönt att få tvätta sig?” Jag vädjar till henne, vill ta hand om henne.

”Jag sa att jag vill inte bada. JAG. ÄR. REN”, rösten är långsam och spänd, ögonen naglar fast mig.

”Men lilla Moa, vad har hänt med dig? Du älskar ju att bada? Jag förstår inte...” Moa vänder på sig så jag ser hennes lilla rygg vandra bort till köket, där jag hör hur hon öppnar kylskåpet och plockar fram mat som hon ställer på bordet. Plötsligt inser jag att hon måste vara vrålhungrig och här har jag hållit på att tjata om att bada när hon inte fått mat på flera timmar. Hur har jag tänkt egentligen? Jag skyndar ut i köket och ser hur hon har tagit en kastrull med vatten som hon lagt ner spaghetti i.

”Vänta Moa ska jag hjälpa dig”, säger jag och försöker varsamt ta kastrullen ur hennes händer.

”Nej!” säger hon och håller fast kastrullen med en styrka jag bara trodde att en vuxen människa besatt. Jag blir med ens rädd. Är det en mardröm, det känns inte som att det är min dotter som har kommit tillbaka, hon är förändrad och hon är konstig. Tanken gör att jag skäms, får dåligt samvete över vad jag tänker. Min dotter har varit försvunnen och nu när hon kommit tillbaka borde jag väl vara glad?

Jag hör hur ytterdörren smäller och jag blir lättad. Stefan kan nog reda ut situationen, allt ska bli som vanligt igen.

13. Linda

”Jag är Linda, jag är Donnies mamma, jag är Linda, jag är Donnies mamma.” Jag rabblar orden för mig själv, som om orden skulle få världen att förändras, som om orden skulle få världen att förstå att jag fortfarande *är* Donnies mamma, inte *var* Donnies mamma. Det måste vara så att jag fortfarande *är*, att Donnie fortfarande *är*.

Jag ligger i sängen när jag rabblar orden, klockan kan inte vara mer än sju på morgonen men det är omöjligt att sova. Panikletande i skogen hela natten, ett ansikte som inte ville framträda för min blick, hans kropp som förblev osynlig, otillgänglig. Hjälpsamma män med medkänsla i blicken böjde på träd, grävde runt i rishögar, ropade och sökte, utan att finna någonting, bytte av varandra, gick hem till sina familjer och glömde. En ljus skog mitt i natten, mörker lurande i vrårna, redo att ta sig ut när som helst. Några timmar med ficklampa innan ljuset återvände igen. Lurande demoner bakom örat, demoner som viskade om död och om olycka. Det fanns ingenting att finna, det fanns ingen där.

Kroppen värker men jag vill inte kännas vid det, ögonen är torra och jag stirrar tills de blir så torra att det gör ont. Då blundar jag. Jag ser honom framför mig, hans oregelbundna ansikte, de två ansiktshalvorna som är olika men som man bara ser om man betraktar honom i spegeln, spegelvänd. Då syns oregelbundenheten. Det är den bilden jag ser nu, den spegelvända. Jag ser den glada minen, den som alltid legat så nära till hands, hans kikkande ögon, den spefulla munnen, hans vuxna blick.

Alla gånger jag tittat på honom och varit stolt över att han är min. Jag måste fortsätta leta tills jag hittar honom, jag får inte fastna i min längtan, det är den som måste driva mig framåt, skapa vägar in i det okända. Telefonen ringer och det är Miranda på andra sidan.

Vackra Miranda, hinner jag tänka innan tankarna går till hennes familj. Har det hänt något med Moa? Varför ringer hon så tidigt på morgonen? Det är något med Miranda som jag inte blir klok på. Hon tycks vibrera när vi pratar, som om hon blir något annat än den lugna, milda Miranda som hon är. Som om något rör sig snabbt inom henne, som studsar i hennes kropp och vill ut, men hindras av hennes lugna yta.

Samtidigt som vi pratar hinner jag dra på mig en t-shirt, av någon anledning känns det alltför privat att prata med henne i telefon med bar överkropp.

”Hon är tillbaka”, men rösten låter inte lättad eller glad, snarare förvånad.

”Åh, så skönt!” säger jag och ett hopp tänds, kanske Donnie också kommer tillbaka av sig själv?

”Ja, det är så skönt att hon är hemma, det är det verkligen, och jag är så glad. Hur är det med Donnie?”

”Nej”, säger jag bara, kraften räcker inte till fler ord.

”De sa på nyheterna att det är tre unga killar som har försvunnit, har du hört något om det?”

”Nej, jag har inte tittat på nyheterna. Har inte ens hunnit ringa Therese föräldrar. Vad är jag för en morsa?”

”Säg inte så, Linda.”

”Jo, jag säger så.” Vi fnissar till, samtidigt och det förvånar mig att jag ens kan le i den här situationen men det lättar upp något oerhört, bröstet känns plötsligt stort och luftigt, gråten och skrattet bor granne i min kropp.

”Var har Moa varit då? Säger hon någonting?”

”Nej, jag vet verkligen inte. Hon är förändrad.”

”På vilket sätt? Är hon chockad?”

”Nej, inte på det sättet. Mer vuxen. Som om hon har varit borta i många år och blivit tonåring. Jag vet inte hur jag ska förklara det.” Jag ser framför mig lilla Moa, förvandlad till en ung kvinna.

”Menar du rent kroppsmässigt också?”

”Nej, nej, inte alls. Hon ser ut som vanligt. Förutom att hon är lortig om fötterna och vägrar tvätta sig, jag får inte komma i närheten av hennes fötter. Men hon betar sig som om hon var mycket äldre och hon pratar till oss på ett annat sätt. Kallar mig för Miranda. Och så fort jag säger något om att hon varit borta vet hon precis hur länge, men hon kan inte svara på var hon har varit, hon kan inte svara på med vem hon har varit, hur hon har fått mat och vatten, hon kan inte svara på någonting. Vi ska till läkaren idag för att göra en undersökning. Jag har inte berättat det för henne än. Vet inte hur hon kommer reagera. Tänkte om Donnie kommit tillbaka, om något liknande hänt med honom.” Jag tänker att det låter obehagligt, men kanske Miranda är den som har fått en chock. Jag hoppas inte samma sak händer med mig om Donnie kommer tillbaka. Plötsligt blir jag irriterad. Vad gnäller hon för, hennes dotter har faktiskt kommit hem igen till skillnad från min son. Jag vill inte att min irritation ska gå igenom luren, så jag avslutar samtalet:

”Vi får höras mer senare.”

”Jag hjälper dig. Så gott jag kan hjälper jag dig, säg bara till!”

”Jadå.” Jag lägger på luren, ilskan och avundsjukan kokar i mig. Varför kom Moa tillbaka och inte Donnie? Tanken går till Therese, jag måste prata med henne och hennes föräldrar.

De bjuder genast hem mig, som om de har dåligt samvete över någonting. Det är Arne som pratar, Arne som jag alltid har varit lite rädd för. Under den tiden då vi hade mer kontakt, när Adam fortfarande levde, var det alltid Britt jag pratade med. Arne såg så barsk och arg ut, ett hårt ansikte med kraftiga läppar och stora händer och jag försökte undvika honom så mycket som möjligt. När Adam dog bröts vår kontakt nästan helt, jag vågade inte närma mig dem, visste aldrig vad jag skulle säga och de själva hade väl nog av sin egen sorg.

Jag märker hur mina handflator blir svettiga av vårt samtal, som om jag fortfarande känner skuld för Adams död. Eller för att Arne har en hård stämma. Han är inte otrevlig, det har han aldrig varit, bara inte så trevlig.

Jag fingrar nervöst på mitt ena örhänge när vi pratar och min röst låter liten mot hans stora.

Jag undrar för mig själv om Adam hade blivit lik sin far om han hade överlevt, om han hade varit lika stenaktig. Jag tror inte det. Många gånger har jag känt att jag så gärna hade velat berätta för Arne och Britt hur mycket jag tyckte om Adam och hur mycket Donnie gjorde det, men konstigt nog har jag aldrig vågat.

Arne är också den som öppnar dörren när jag kommer och Therese och Britt sitter som vaxdockor i den kritvita breda soffan i vardagsrummet. Jag har alltid undrat hur folk som har vita soffor beter sig, tänker att det måste vara lätt att lorta ner den, hemma hos mig skulle det inte funka en dag. Men soffan är lika ren som familjen är spänd.

Föräldrarna är äldre än mig, säkert 20 år äldre och jag har alltid tyckt att det har känts konstigt att vi har haft barn i samma ålder.

När jag kommer in i rummet tittar de synkroniserat på mig, Therese med skrämnda ögon, Britt med sin alltid dolda blick, en blick som man aldrig vet vad den betyder, vad den står för. Arne har en bisterhet i sitt uttryck, en kall och affärsmissig uppsyn. Ingen säger något. Therese tittar ner på sina händer.

Jag sätter mig på kanten av en gustaviansk gul- och vitrandig fåtölj och känner mig malplacerad i min uringade vita semester-t-shirt från Kreta och mina trasiga jeansshorts. Som om 80-talet fortfarande existerade. Konstigt nog är det Therese som säger något först.

”Det var den där Daniels fel. Hade han inte kommit hade det aldrig hänt.”

”Therese har något hon vill säga dig. Berätta nu allt, Therese, och skyll inte på dina bekanta.” Så det var därför det var så tyst. Föräldrarna väntade på Therese.

”Vem är Daniel?” undrar jag, Donnie har aldrig pratat om någon Daniel och jag undrar vad Therese menar med att det är Daniels fel. Vet hon något? Vet Daniel något?

”Äh, det är Jennifers kille, eller, inte kille kanske, de är inte ihop, men de känner varandra. Är väl bra polare. Jennifer vet du väl vem det är?” Jo, Jennifer känner jag till, hon och Donnie har varit vänner länge. Jag börjar känna hur irritationen växer igen, varför berättar de inte bara, nu när det verkar som om de vet någonting om Donnies försvinnande?

”Och vad har den här Daniel gjort?” Det blir tyst igen.

”Therese?” Arne ser uppmanande på sin dotter som ser ner i sitt knä igen. Sedan mumlar hon:

”Han hade med sig LSD. Och han la ner det i Donnies öl. Vi visste om det allihop, Donnie har aldrig velat hålla på med droger men vi ville att han skulle få uppleva något spännande. Så när han var ute på toa la Daniel ner det i hans öl. Nu har jag berättat, så nu drar jag.”

Min irritation har slagit över i ren ilska, men stämningen hindrar mig från att skrika rakt ut. Donnie var påverkad när han försvann, alltså kan vad som helst ha hänt. Vilka idiotiska ungar som leker med människors liv, vill jag utropa, men jag sitter där tyst och kall. Therese reser sig och jag vill skrika åt henne att sitta kvar, att stå till svars för det hon har gjort, men inte ett ord kommer ur mig och hon går upp på övervåningen. Föräldrarna sitter blick stilla och tittar på mig.

”Nu vet du”, säger Arne sakligt. ”Vi kommer naturligtvis att berätta detta för Polisen också. Jag hoppas att det kan hjälpa till i utredningen. Hoppas att Donnie kommer till rätta. Jag vill också be om ursäkt för min dotter och hennes bekanta. Hade jag vetat vad som försiggick i mitt hus hade jag aldrig låtit dem varit där ensamma.” Orden han säger låter intränade, som om han läser från ett manuskript. Ett tal på en begravning. Orden kommer utan eftertryck, som om han inte menar dem. Britt säger ingenting, bara tittar på mig med tom blick. Ska jag få en lika tom blick som hon om det visar sig att Donnie aldrig kommer tillbaka, på samma sätt som hennes son aldrig kom tillbaka efter cykelturen? På något sätt har jag känt skuld inför henne, som om det var mitt fel att olyckan skedde för att det var mig Adam och Donnie var hos innan. Nu är vi på sätt och vis kvitt.

”Ni som känner till skogarna kring där han försvann, vet ni var man ska leta?” Jag provar en annan väg. Arne släpper mig inte med blicken.

”Nej, varken jag eller Britt är några skogsmullar. Vi håller oss mest inomhus.” Britt skakar på huvudet. Jag vet inte vad skakningen betyder, att hon håller med eller att hon inte gör det.

”Britt?” säger jag.

”Är Adam hos dig?” säger hon utan att titta på mig och tystnar sedan. Hennes röst är hes, som om hon inte använt den på flera år. Sedan väser hon fram: ”De är ute efter våra barn”. Jag ser i ögonvrån hur Arne hajar till och en ilning går igenom min kropp, orden har landat i rummet och det känns kvavt och trångt.

”Vad menar du?” Men Britts tomma blick är tillbaka och jag får ingen kontakt med henne igen.

När jag går ut i tamburen följer Arne mig till dörren och säger lågt:

”Jag får be om ursäkt, även för Britt. Hon mår inte riktigt bra och kan säga i stort sett vad som helst. Bry dig inte om henne.” Jag tackar för mig och går därifrån. Kontrasten är stor när jag kommer ut, jag kan andas igen och det känns som om luften är öppen här ute, där inne var den stängd. Här ute är det varmt, därinne rådde stenkyla.

En märklig känsla dröjer sig kvar hos mig, det var ett konstigt besök, ett obehagligt besök. Jag minns inte att de varit sådär, sådär kalla och vaxlika. Jag hör Britts ord *de är ute efter våra barn* om och om igen. Vilka menade hon med det? Menade hon knarket? Eller var hon bara förvirrad? Jag tror på det senare, det verkar mest logiskt. Jag blir rädd för vad Donnies försvinnande ska göra med mig, ska jag också bli sinnessjuk? Det skrämmer mig, men inte lika mycket som att tänka att Donnie kanske aldrig kommer tillbaka. Det skrämmer mig allra mest.

*

Jag åker med Miranda till eftersökningsplatsen. Vägen är bucklig och Miranda kör okoncentrerat så då och då rycker bilen till.

”Jag mår faktiskt lite illa när du kör”, säger jag och försöker låta så lättsam som möjligt. Hon ser på mig och ler lite skyldigt.

”Oj då, förlåt”, jag kanske hade i för låg växel.

Moa är med i bilen, hon sitter i baksätet och säger inte mycket. Jag har inte märkt något särskilt med henne, Miranda har antagligen bara överreagerat.

”Mår du illa lilla Linda?” hör jag en vass röst från baksätet. Jag ser bakåt och möter ett leende och elaka ögonbryn. Jag stirrar på henne, försöker komma underfund med hennes ord och hennes uttryck. Det är något som är fel. ”Linda mår illa, Miranda är rädd och Donnie är tagen. Linda mår illa, Miranda är rädd och Donnie är tagen. Linda mår illa...” Hon väser tyst fram sin konstiga ramsa om och om igen och jag tittar på Miranda som håller hårt i ratten så händerna nästan krampar.

”Hur gick det hos läkaren?” frågar jag, tyst så att inte Moa ska höra.

”Nej, det gick inte alls bra. Moa vägrade låta sig undersökas.” Mirandas ord är viskande, tunna.

”Jag litar inte på läkare, de har djävulen i sig!” Moas ord kommer som pisksnärtar från baksätet. Jag rycker till och tittar på henne. Hon sitter där, liten, späd och blond och pratar om djävulen. Rösten är vass och låter äldre än en tioårings.

”Sluta nu Moa”, Miranda ser skräckslaget i backspegeln. ”Vem har lärt dig att prata sådär?”

”Ingen”, svarar hon oskyldigt. Miranda tittar på mig med chocken lysande i ögonen.

”Förstår du nu vad jag menar?” Jag inte bara förstår, jag ryser med henne. Jag blir rädd, rädd för en liten flicka som sitter i baksätet med en vuxen blick.

”Nej, Miranda, vad menar du egentligen?” Moa ser på oss med sina mogna ögon. Hon tittar nyfiket och samtidigt bestämt på oss båda två.

”Jag och Linda pratade om en sak tidigare idag”, säger Miranda och ger mig en blick som betyder att vi nog inte bör prata om Moa så länge hon är med.

”Prata på ni”, säger Moa lillgammalt men samtalet avstannar.

Jag ser ut på naturen, vi färdas i en modern bil i ett urgammalt landskap. Ett landskap som har tagit min son till fånga. Ett landskap som har fångat Mirandas dotter men släppt henne igen, men det är inte den dotter som försvann, hon är förändrad. Vad har skogen gjort med henne? Jag kommer att tänka på det underliga mötet tidigare idag.

”Jag var hem till Therese och Adams föräldrar idag. Tydligt hade ungarna lurat i Donnie LSD, antagligen var det därför han försvann. Jäkla ungar!” Miranda ser misstänksamt på mig.

”Nej, Miranda, jag ser vad du tänker, men Therese erkände att de hade lagt det i hans öl. Skum familj det där förresten, förut var de inte sådana, inte på den tiden då Adam och Donnie umgicks, men nu... mamman är som ett spöke.” Jag kommer att tänka på Moa igen, att hon antagligen förstår vad vi säger, hon är inget vanligt barn som ignorerar de vuxnas samtal. Jag tittar på henne via spegeln på solskyddet för att se om hon har reagerat. Det jag ser skrämmer mig så mycket som inget har skrämt mig i hela mitt liv. Hennes ögon lyser röda och hennes mun ler, ett ondskefullt, hemligt leende och jag drar efter andan och vänder mig snabbt bakåt.

Då ser hon ut som vanligt, med sin oskyldiga blick ser hon ut genom fönsterrutan och låtsas som ingenting.

14. Moa

”Du är min iiiidooool!” skriker jag när Jennifer kittlar mig så att jag inte står ut. ”Jag lovar, du *är* min idol!” Jag skrattar och försöker komma loss men Jennifer är starkare än jag och inte förrän jag skrikit för tredje gången att hon är min idol så ger hon sig.

”Ha ha!” säger Jennifer och det betyder att hon har vunnit.

”Det är inte rättvist, Jennifer, du är mycket större och starkare än mig. Men sen, när jag blir stor, då ska jag hämnas!”

”Det vågar du inte för då är jag ännu större och starkare!”

”Nähä!”

”Joho!”

”Nähä!”

”Men Moa, har du inte öppnat ditt paket än? Eller är det till miiiiig?”

”Nej! Det är mitt paket. Jag ska spara det.”

”Till vadå?”

”Till *dem*.” Jennifer rynkar på ögonbrynen. Det ser roligt ut. Jag fnissar och pekar på henne.

”Nej, Moa, du ska inte lyssna på dem. Det är ditt paket, bara ditt.” Jennifer låter bestämd men hon förstår inte. Hon förstår inte att jag är stor och kan ta hand om mig själv. ”Kan du inte öppna det nu så får jag se vad det är i?”

”Men vad du tjarar, du är lika tjatig som mamma och pappa! De har också tjatat och tjatat och tjatat hela dan, Moa, öppna ditt paket nu.”

”Men är du inte nyfiken på vad det är i?”

”Jo, men det är så fint. Det passar där. De ska få det som en present när jag hälsar på dem första gången.”

”Har du sett dem?” Jennifer låter mer nyfiken nu än arg.

”Nej, inte än. Men du har det va?”

”Ja, när jag var liten. Lika liten som du. För du är faktiskt jätteliten!”

”Nähä, det är jag inte alls! Dumma dig!”

”Nej då, förlåt Moa, du är inte alls liten, bara lite liten. Mindre än mig i alla fall.”

”Ja, men jag kommer komma ifatt dig!”

”Nej, det kommer du inte, om sju år kommer du vara lika gammal som jag är nu, men då är jag sju år äldre, så du kommer aldrig komma ifatt mig.”

”Jo, *de* har sagt det. Jag kommer komma ifatt dig.”

”Men då har de lurat dig. Det går inte.”

”Jo, det går. De har lovat mig det.”

”Du ska inte lyssna på dem har jag sagt.”

”Jag lyssnar på vem jag vill! Som pappa brukar säga. Fast *de* säger... att han inte är min riktiga pappa. Inte min riktiga mamma heller.” Jag tycker att det är spännande att se vad Jennifer ska säga nu. Om min hemlighet.

”Va? Jo, de är visst dina riktiga föräldrar. Hör du dåligt, du ska inte lyssna på vad de säger, gör du det så kittlar jag dig!”

”Nej!”

”Jopp! Det gör jag visst. Nu får du inte snacka mer om de där, då kittlar jag dig!”

”Då får du sluta tjata om att jag ska öppna mitt paket hela tiden!”

”Deal!”

”Diil!”

”Nu måste jag på toa, sen kanske vi kan titta på en film eller nåt?” Jag gillar att Jennifer inte tjatar om att man ska vara ute och leka när det är fint väder, hon vill hellre vara inne och jag tycker om att hon vill vara tvärt om. Fast jag längtar ut. Jag kan vara jättesnabb om jag vill. Och det är jag nu. Jennifer har knappt hunnit sätta sig och kissa innan jag och paketet är flera meter från huset.

Jag gjorde mig fin i morse, min röda klänning är egentligen lite för liten men sjalen är ny och fin. Vi köpte den häromdagen, jag och mamma. I *vuxenaffären*. Jag såg den hänga där och jag har sett andra tjejer ha liknande sjalar, stora tjejer och jag sa till mamma att jag ville ha en likadan. Mamma sa att det kallades sjalett, men jag sa att hon hade fel, sjaletter är ute för länge sedan, det säger Jennifer. Sådana hade de när hon var liten. Nej, nu heter det sjal. Förresten hade man sjaletter på huvudet, men det förstår inte mamma. Jennifer säger att min mamma inte är så modemedveten. Och jag håller med, jag tror jag förstår ungefär vad det betyder. Att mamma inte är så modern.

Jag har länge velat hitta ett mysterium. Jag läser böcker om mysterier men jag har alltid velat ha ett eget. Mitt är bättre än alla de jag läst om, jag vet det. För Guden är en speciell Gud. Jag har hört andra, gamla, prata om Gud och Jesus men det är bara påhitt. Min Gud finns för han har jag sett. Jag ser honom varje dag när jag borstar tänderna. Han finns där i Spegellandet. Men han ser inte ut som en människa och han kan inte prata. Han pratar genom Gudinnan. Hennes ansikte ser jag ibland bredvid Gudens i Spegellandet, men bara ibland, inte varje dag. Jag tror att de hjälper varandra och hon pratar och berättar om Guden, men hon pratar konstigt och jag förstår inte allt hon säger.

Hon försöker styra mig bort från mitt mysterium, hon säger att det är farligt, men när bara Guden är där ber jag till honom att det ska hända, att jag ska hitta det. Jag säger att jag kan hjälpa och jag tror han har lyssnat på mig.

Guden är en blå figur, en blå form med miljoner streck i sig åt alla möjliga håll. Det är svårt att förklara för någon som inte förstår eller har sett Guden, men så ser han ut i alla fall.

Mamma och pappa kan inte se dem, för när jag ser Guden och Gudinnan i Spegellandet händer det ingenting med mamma eller pappa.

”Vad är det för något blått?” undrade jag första gången när mamma satt på toa och jag borstade tänderna. Mamma reste sig, tittade och sa:

”Jag ser inget gumman, vad är det du menar?” Mamma klappade mig på huvudet som om jag var liten och inte förstod. Jag sa inte något mer sen. När mamma gått ut viskade jag till spegeln:

”Vem är du?” Jag fick inget svar, det lät bara som vatten som sjöng en melodi som jag inte förstod. Dagen efter på morgonen var jag tidigt uppe och kissade och jag tittade i spegeln, men ingen var där. Men efter frukosten, när jag borstade tänderna igen, var den blå saken där igen och jag sprang ut för att hämta pappa, men inte heller han såg något. Den blå figuren dök upp varje gång jag tog fram min tandborste och jag började bli lite rädd, så jag började blunda varje gång jag borstade tänderna.

Men en morgon när jag kände mig extra modig tittade jag upp och fick se ett par blå ögon i spegeln. Jag såg mig själv i mitten, mellan den blå figuren, som också var där, och de nya ögonen. Jag skrek till och tappade tandborsten i handfatet.

”Var inte rädd, Moa, jag är den goda Gudinnan. Jag leder dig, jag kan hjälpa dig. Men det finns en Gud också, det är han du har sett i spegeln, han kan också hjälpa dig fast på ett annat sätt. Det är inte alltid bra för dig. Han talar genom mig, så du måste vara försiktig.” Sedan försvann de och det var bara jag kvar i spegeln.

Ibland vet jag inte om det är Guden eller Gudinnan som pratar men när jag försöker be Gudinnan om något blir hennes ögon röda och hon låter arg. Hur ska jag då veta vem som är god och vem som inte är det?

Längtanslandet är mitt mysterium, det är dit jag ska och det är där jag ska hjälpa till. Jag tror inte Guden och Gudinnan är en del av Längtanslandet, men de vet vad det är och kanske bestämmer de över det. Jag har frågat Gudinnan om Längtanslandet men då blev hennes ögon röda igen och sedan har jag inte velat fråga något mer. Men det kan ju inte vara så farligt när det är något de bestämmer över. Och jag är stor och modig, så det ska nog gå bra. Längtanslandet låter så fint, som ett ställe man vill vara på, ett ställe man längtar till.

Jag har alltid vetat att det är något speciellt med mig. Jag är som Jennifer, annorlunda, det har jag alltid vetat. Men när jag är i skogen är jag vanlig, som vem som helst. I skolan är jag coola Moa och de andra tjejerna vill vara som jag. Men jag trivs bäst när jag får vara vanlig.

Skogen har lovat mig saker. Att jag ska bli stor fort, lika stor som Jennifer. Att jag ska bli vanlig. Att jag ska bli mig själv. Jag vet något som mamma och pappa inte har berättat för mig, men jag vet. Jag kommer ihåg den dagen då jag förstod att jag var någon annans. Jag kommer inte ihåg hur gammal jag var men jag kommer ihåg att jag tittade först på mamma och sen på pappa och såg att de inte var som jag.

”Vem är min mamma?” frågade jag, men mamma sa bara att det var hon. Men jag vet att hon inte är det. *De* har sagt det också. De har sagt att jag kommer från Skogen, att Skogen är jag och jag är Skogen.

När jag nu springer med mitt paket i händerna, så känner jag att det är sant det de säger. Jag är en del av Skogen.

Jag tar av mig mina skor, för de är i vägen, och barren sticker mig i foten, men jag känner det nästan inte, för mina fötter är vana vid att gå barfota. Jag springer förbi Stenen, dit jag och mina kompisar brukar ha med matsäck, en stor sten som pappa säger att en jätte kastat dit. Jag vet att det inte finns några jättar, men pappa verkar visst tro det.

Jag springer förbi Vattentornet, ett lila konstigt hus. När jag var liten trodde jag att om man öppnade dörren till Vattentornet skulle det forsa ut vatten. Jag springer bakom tornet och kommer djupare in i skogen. Jag vet inte riktigt åt vilket håll jag ska, men det känns som att det kommer visa sig.

Solen värmer mig då och då när strålarna sträcker sig mot min kropp genom hålen mellan träden. I skuggan är det svalt och skönt, i solen nästan för varmt. Jag glider fram över marken, stenar och stubbar och annat viker sig när jag kommer, jag behöver nästan inte anstränga mig, det är som om Skogen gör en bana för mig som jag svävar fram på.

Paketet i mina händer börjar brännas och det är det som drar mig framåt, det är paketet som visar åt vilket håll jag ska. Det vill hem. Många minuter och många sekunder går när jag svävar fram över marken, jag försvinner in i en otid, jag känner hur tiden stannar, den finns inte, den är försvunnen.

Jag hör sång omkring mig, den är överallt, ovanför mig, runtomkring mig, det är flickor som sjunger, vilda, vackra flickor med ledsamma röster. De sjunger om längtan, längtan som svider och skapar hål i deras kroppar, de sjunger om saker jag inte förstår för att jag är för ung, jag ser dem inte, men de är överallt omkring mig.

Sedan öppnar det sig framför mig, stora höga stenar, jättestenar som pappa skulle ha sagt, jag känner mig så liten framför dem. Rakt fram ser jag en öppning och sedan är det mörkt. Jag vet att det är dit jag ska, till öppningen. Jag ser öppningen och jag ser flickan. En stor flicka, äldre än jag, äldre än Jennifer, men yngre än mamma. Hon har långt, rött hår, gröna ögon, hennes hy är prickig och hon har en vit klänning på sig. Jag avundas henne, jag vill se ut som henne.

”Moa”, säger hon och det låter som en vacker melodi. ”Moa, välkommen till Längtanslandet” och hon tittar på mitt paket och sträcker fram händerna mot det.

”Ge mig paketet”, säger hon och plötsligt blir jag lite rädd. Hennes röst låter nästan arg och hennes ögon börjar skifta färg, de ser nästan vita ut. Jag undrar om Jennifer och Gudinnan hade rätt, om jag ska vara försiktig. Men så ser flickan snäll ut igen och med en snällare röst säger hon orden igen. ”Snälla Moa, ge mig paketet så ska jag hjälpa dig. Vad vill du helst av allt i hela världen?” Jag tänker en liten stund och det låter lockande det hon säger. Jag tänker att jag vet vad jag ska svara.

”Jag vill bli stor, lika stor som Jennifer.”

”Då ska du få bli det. Ge mig paketet.” Jag går fram till henne och räcker det försiktigt framåt. Mina händer skakar lite när jag håller fram det. Hon tar det och lägger det bredvid sig. Jag undrar varför hon inte öppnar det, men det verkar inte som om hon är intresserad av det längre.

”Jag vill att du gör en sak för mig”, säger hon sedan. ”Du är speciell, och det har funnits flera som du.” Sedan berättar hon om Uppdraget.

15. Donnie

Det första jag förnimmer är mina torra ögon. Sedan vandrar det vidare i kroppen, jag är torr i munnen, i halsen, pannan värker, magen skriker ett avgrundsvrål, det känns som om jag har feber, magsjuka, öroninflammation, influensa, allt på en gång.

Försiktigt, för att inte svimma, lyfter jag lite på huvudet och ser mig omkring. Jag befinner mig i ett stort, mörkt hål, det måste vara en grotta av något slag, marken är hård och grusig, luften är svart och fuktig, jag skymtar ett avlägset ljus, annars är det alldeles mörkt.

Hur har jag hamnat här? Vem har släpat hit mig? Sedan minns jag flickan, flickan som det var något bekant över, jo det var Mirandas dotter Moa. Mitt ute i skogen stod hon och pratade med mig, som om hon var en vuxen. Det är det enda jag minns. Hennes lillgamla blick och stora ord.

Jag försöker lyssna efter ljud, men det är onaturligt tyst omkring mig och jag undrar om jag kanske är levande begravd. Precis då börjar en märklig melodi, en sångslinga med spröda röster ekar i grottan, de kommer närmare och närmare tills jag känner kalla smekningar mot min hud, de är överallt, tusentals händer överallt på min kropp. Hur kan de vara så många?

En mugg av något slag trycks mot min mun, hårdhänt men inte argt, bara lite oförsiktigt. Jag känner att det är vatten i muggen och jag dricker och dricker, jag har aldrig varit så törstig i hela mitt liv. Men trots att jag tömmer muggen till sista droppen bränner min törst fortfarande i min kropp och munnen är nästan ännu torrare än förut.

En doft av mat når mina näsborrar och magen svarar med en brännande känsla som säger Ge mig! En varm, tung och död kropp sätts i mina händer, något som luktar som varmt kött och jag för det tunga upp till min mun och biter till. Saftigt kött, okryddat och osaltat kött når mina sinnen och jag äter, fort och ivrigt. Det är en stor bit, jag kan inte avgöra vad det är för typ av djur och det smakar inget speciellt men min hunger är så stor att jag äter upp allt.

När det är slut vill jag bara ha mer, för trots att all mat är slut är jag inte mätt, ansträngningen har dessutom gjort mig ännu hungrigare. Ingen mer mat står dock till buds och jag sjunker ner på marken igen med otillfredsställda sinnen.

Då hör jag en röst i mörkret, en röst utan ansikte, en klingande röst jag aldrig har hört förut. Hon säger att jag är välkommen och att tiden är knapp. För vad undrar jag, men det vill hon inte svara på.

Sedan börjar hon berätta en historia, det är åtminstone så det låter, som en påhittad saga, men ju längre hon kommer in i den och ju mer omtöcknad jag blir av hunger, törst, smärta och trötthet, desto mer verklig känns berättelsen, som om jag befinner mig i den, som om det är en dröm jag seglar igenom.

Den handlar om längtan och saknad, om ensamma flickor som skriker om nätterna efter närhet, om såriga bröst, om olyckliga väsen.

”Det är nog svårt för dig att föreställa dig vad som kan bo i en flicka som aldrig fått känna en man, aldrig fått en kyss på sina ömmande läppar, aldrig fått bo i en människas famn. Det som bor i en sådan flicka är en kraft så stark att den kan fälla träd, bränna ner en skog, ja till och med rasera ett berg! Jag hade en sådan kraft i mig en gång, den hade byggts upp under så många år, den har funnits där, men kraften kan växa och bli stark, mycket starkare än den som har kraften i sig. Det som underbygger kraften är längtan, och bristen på de män som skulle vara möjliga att snärja, men som håller sig undan. Ju fler män som passerar, desto större blir kraften. Den vandrar genom kroppen, söker sitt utlopp, dunkar i bröstet så att det blir söndrigt, bultar i huvudet så att det känns som om det ska sprängas, det blir till djupa avgrundsvrål som trycks ur kroppen och ut i luften, för andra att fånga upp. Du förstår, för att inte sprängas eller gå under finns det i det läget bara en sak att göra. I vår värld finns inga som vi, inga manliga motsvarigheter, därför söker vi oss till er. I tusentals år har vi funnits här, i olika skepnader och former, ni har i stunder tvivlat på oss, om vi verkligen finns, ni har skrämts av våra uppenbarelser. Men tiden är kort hos oss.”

Hon tystnar och jag tror att hon försvinner in i grottans djup, men så känner jag en pust mot kinden, en kall men samtidigt varm pust, en otäck men samtidigt underbar doft ur hennes vackra läppar. Jag känner igen de läpparna, även om jag inte kan urskilja dem i mörkret vet jag att de är vackra och jag vet att det är läppar som jag har målat. Min dröm har gått i uppfyllelse.

16. Gudinnan

Så sänker sig det ljusa mörkret över de norrländska skogarna och mina ögon tåras vid tanken på Donnie, vars själ ligger och kämpar i en grotta, långt utom synhåll från de som kan hjälpa honom. Hans själ befinner sig i mänsklighetens radioskugga, på ett sätt har han slutat existera.

Mörkret sänker sig också över Moa och hennes föräldrar, som slåss med en rädsla för att bryta upp och en rädsla för sin egen dotter. Sömlösheten har tagit sig in i deras sinne och de kämpar och slåss för att jaga bort den. Men den håller sig krampaktigt fast med starka klor i deras sinnen.

Moa sover djupt och utan drömmar, hennes själ är förvriden och kommer aldrig att bli sig själv igen. Det är priset man får betala för sina drömmar.

I en källare inte långt därifrån börjar mannen drömma om friheten igen, om att få återse sin son. En våning upp sitter Margareta vaken med en molande värk i magen, en värk som hon inte känner igen, en skrämmande värk som gör att hon inte kan lägga sig och hon vet att det är ett straff för det hon har gjort, det fruktansvärda svek som hon har begått och som hennes man aldrig någonsin ska få reda på. Det gick snett, men varför vet hon inte, hon vet ännu inte att hon har blivit lurad men sanningen ska snart gå upp för henne.

Linda somnar med sitt brutna hjärta, hon drömmer om Donnie, Donnie med de vackra ögonen, han som ska komma tillbaka till henne och fortsätta vara hennes son.

Det ljusa mörkret sänker sig över mina marionettdockor och jag önskar dem god natt.

Del II

17. Linda

”Linda, Linda, du tar och du ger, Linda, Linda”. Sången från 80-talet letar sig fram någonstans i mina hjärngömmor och jag känner den underliga stämningen jag kände då när låten spelades på disco efter disco och sången aldrig handlade om mig. Den handlade aldrig om mig, för vi var två Linda i klassen, jag var den fula Linda och hon var den snygga.

Det var alltid något vackert magiskt över den andra Linda. Som om hon var en ängel med sitt nästan vita, lockiga hår, som om hon kom från Venus, hitflugan och satt på jorden utan att riktigt höra hemma här, en person som verkade komma någon annanstans ifrån och som inte riktigt var närvarande. En sådan person som man aldrig kommer nära, för man får aldrig åtkomst till personens inre rum. Hon håller en distans som man inte förstår och aldrig kan tränga igenom. Ett skogsrå klätt i människokläder och intvingad i en roll, i ett sammanhang hon inte är lämpad för. En kall, stel kram som man aldrig får uppleva. Ett överkligt minne från en nostalgisk tid. Minnena av henne känns som urklippta ur en film, något jag inte upplevt på riktigt.

Morgonen är kall och tidig när jag sitter på baksidan av huset med en fleeepläd kring mig och tänker på den andra Linda. Jag vet inte varför minnena kommer nu, kanske hör de ihop med situationen jag befinner mig i, att ha förlorat något kärt och varmt. Samtidigt hade jag aldrig Linda, hon var aldrig min, menad för mig. Uppbrottet var smärtsamt, hon frågade mig bara enkelt vem som var min nya bästis, då när jag trodde att det var hon. Jag minns inte vad jag svarade men jag minns att jag tänkte att nu var vår period över. Det skulle aldrig mer vara ”Linda och Linda”.

Att gå vidare efter en förlust har aldrig varit något problem för mig, jag vänder mig bara åt ett annat håll och finner en ny riktning. Det gjorde ont när Linda försvann, men snart hade jag en ny bästis och det mesta var som vanligt igen. En ny bästis betydde nya möjligheter och saker att upptäcka.

Nu är det inte samma sak, tänker jag och det smärtar i bröstet av tanken. Donnie går inte att byta ut, Donnie är Donnie och jag kämpar med hoppet att han snart är tillbaka med sina klampningar i trappan och sitt underbara ansikte.

Donnie är döpt efter Donnie Wahlberg i New kids on the block. Jag älskade dem när jag var tretton och särskilt Donnie. Sedan falnade intresset i takt med att jag förstod vilken produkt de faktiskt var, men min fascination för Donnie fanns kvar och därför fick min son det namnet när jag födde honom.

Min Donnie skulle bli lika snygg och lika tuff som Wahlberg, och det blev han också, fast snyggare. Ända sedan han var liten har han haft ett helt gäng tjejer omkring sig, de har varit helt galna i honom, som om han var indränkt i honung och de var bin. Ibland har det nästan varit överkligt, de har smugit runt vårt hus som om han var en rockstjärna och nästan varje dag har det funnits en kärleksförklaring i tidningen från någon anonym tjej. Telefonen har ringt ofta av fnittrande brudar som frågar efter Donnie och sedan bara lagt på.

Själv har han varit sval mot dem, i alla fall vad jag har kunnat se, ointresserad, vag, avståndstagande.

När jag gick i högstadiet träffade jag Donnies far. Minnet av honom är inte starkt, det svävar runt någonstans och är svårt att greppa. Ärligt talat tror jag att ödet blev så för att jag har stora bröst. Det finns ingen djupare förklaring till att han blev Donnies far. Jag har till och med glömt hans namn. Han satte helt enkelt på mig i lärarrummet, vilket jag tyckte var otroligt spännande. Bara att vistas på det förbjudnas område, där bara de vuxna fick vara och att dessutom få ha sex med skolans snyggaste lärare såg jag som en enorm merit. Andra hade nog sagt något annat. Men i min värld var det höjden av bekräftelse, speciellt eftersom jag varit fula Linda på mellanstadiet och killarna vägrade kyssa mig på Ryska posten. Nu kunde jag plötsligt få vem jag ville. Jag njöt hejdlöst av det. Jag förstod aldrig de tjejer som sa att killarna var jobbiga som sprang efter dem, jag tyckte de var bortskämda. Själv var det då jag levde och var som lyckligast.

Donnie har alltid varit populär, så jag måste säga att han också blivit bortskämd. Kanske är det därför han aldrig fastnar för någon tjej, han har aldrig fått veta hur det känns att vara olyckligt kär, han har aldrig fått längta efter någon. Jag undrar var han är nu, om han saknar mig, om han fortfarande lever. Jag vill inte tänka tanken men den stöter på så fort jag är oaktsam, den tränger sig på och tvingar mig att tänka på det otänkbara.

Jag sitter i min filt och fryser och när jag tittar över trädgården ser jag en stor, rosa ros som jag inte har sett förut. Den rör sig lite lätt av vinddraget, sedan är det som om en osynlig hand bryter av dess nacke och blomman faller död ner bland buskarna. Jag har aldrig sett något liknande i hela mitt liv. Då dyker Donnie upp framför mig, jag ser hans konturer och jag reser mig hastigt så att filten trillar av och jag springer fram och ska krama honom, men han stoppar mig.

”Nej, morsan, inte nu” och jag ser att han är gjord av dimma och inte verklig.

”Vad hände?” säger jag men han svarar inte. ”Var har du varit hela tiden?” försöker jag igen men han lägger bara ett finger över munnen.

”Lever du?”

”Kanske”, svarar han mjukt och ser på mig med en vildhet i blicken. Den kontrasterar mot hans milda röst.

”Det finns sanningar att ta reda på”, säger han bara och ser på mig och så är han borta igen.

Jag ser på luften där hans dimmiga gestalt tidigare funnits, jag ser efter rosen som dött. Den är borta, han måste ha tagit den med sig.

Jag målar för att orka. När ångesten och smärtan tar tag i mig går jag in i min andra värld, min vilande värld. Där finns ingen tid och inga människor, där är det bara stilla, där finns bara jag och det blå, gröna, röda och formerna: ellipserna, fyrkanterna, cirkelarna. Där är allt enkelt och lätt att förstå. Jag låser in mig i detta rum, detta universum. Handen går av sig själv över målarduken, den vet exakt hur mycket färgen ska tunnas ut med terpentin eller vatten, den vet vilken nyans av rött, blått eller gult den ska få ur sig. Jag målar i olja, akryl, akvarell, goache, jag gör tryck och teckningar. Alltid samma former och färger, men för mig är det en enorm variation. För ett utomstående öga är kanske målningarna lika, men för mig finns det ingen form eller nyans som är den andra lik.

Sedan säljer jag min ångest, mina former och känslor. Till sjukhus, kommunen, skolor. Ibland är jag rädd att känslorna ska ta sig ur målardukarna och leta upp någon person som rör sig i korridorerna där de sitter och invadera dem. Men det är ingenting jag kan råda över, det är de tavlorna som blir sålda, de tavlor jag har målat i min skräck, rädsla och sårbarhet. Det är de tavlorna de vill ha. De som är målade när jag är lycklig är det ingen som ser åt.

Jag har målat i alla tider, när min sorg har varit som djupast och min närhet till rädslan den största. Jag förde över min förmåga på Donnie, jag har sett hur han använt sig av den för att ta sig igenom livet, hur hans gestalter har hjälpt honom att förstå. Ibland har jag avundats hans bilder, för de verkar så verkliga och levande, mina är statiska på ett annat sätt. Hans tavlor utstrålar något som är svårt att förstå, de fyller en med en känsla av vemod och längtan, som om de vore sprungna ur någonting annat än en människas hand och psyke.

Jag får en plötslig längtan att se hans målningar, alla hans målningar, kanske kan de ge mig ett svar på vad som har hänt honom, kanske kan de förmedla mer än en känsla.

Mina steg uppför trappan är lätta nu, jag är förväntansfull inför vad jag kommer att möta.

Jag går in i hans rum med en annan säkerhet än förra gången, då var jag rädd att störa, rädd att inkräkta på hans liv genom att gå in där, nu är jag mer säker på att jag gör rätt och att jag hjälper honom genom att söka igenom hans saker.

Jag går igenom de tavlor som står lutade mot väggen, ett tiotal uppspända målardukar. Han jobbar mest i olja och han är duktig på det. Duktig på att få fram djup och känsla genom olika skikt. Målningarna har minst åtta, nio lager, olika lager som står för olika känslor, olika stämningar. Tillsammans bildar de en komplex komposition, färg på färg, känsla på känsla. Det är som ett vackert skådespel, en vacker symfoni som utspelar sig på duken.

Jag ställer målningarna bredvid varandra, en efter en och till en början ser jag inget mönster, förutom att de alla föreställer vackra kvinnor i olika skepnader. Men efter en stund finner jag något, en mening, som en serie som vill berätta något för mig.

Den första målningen föreställer en kvinna med rött böljande hår. Hon har ett kantigt ansikte, tunna, ljusa ögonbryn och hennes blick är kall, men hon ser inte på betraktaren, utan på något som är bortom bilden. Bakom henne skymtar skogen, en mörk, hotfull skog med vassa skuggor och mörka färger. Hon är barbröstad och hennes bröst är kritvita mitt i allt det mörka och kring halsen har hon ett halsband med något som ser ut som djurtänder, blandat med svarta träpärlor. Halsbandet sitter löst kring hennes hals.

Den andra målningen har en äng som bakgrund och i förgrunden står en kvinna bortvänd från betraktaren med ansiktet i profil. Hennes rygg är bar och urgröpt, som om någon karvat i henne med en kniv, men hon blöder inte och hon ser inte ut att ha ont. Håret är lockigt och blont och ljusblåa pilar skjuts ur hennes ögon. Även denna kvinna tittar på något bortom tavlan. Jag undrar om Donnie visste vad hon såg på när han målade tavlan eller om han saknade den kunskapen.

På den tredje målningen ser jag först ingen kvinna, bara ett stort massiv av stenar, övervuxna stenar, som bildar någon typ av grotta. Men sedan skymtar jag ett par gröna ögon i en av öppningarna och dessa ögon har inte blicken bortvänd, nej de tittar rakt på mig, de skickar pilar rakt in i min kropp, rätt in i min själ. Det är det enda jag ser förutom grottan, inget ansikte, ingen kropp, ingen urgröpt rygg, bara dessa intensiva ögon.

Det är ingen behaglig känsla jag får från tavlan, det är något som smärtar mig när jag möter de gröna ögonen, något som hugger tag som en tagg och vägrar släppa. Kände Donnie samma sak när han målade den?

Jag ställer ifrån mig dukarna, orkar inte se på dem mer. Det de vill förmedla får vänta, jag orkar inte ta in budskapet just nu. Jag behöver sällskap, kanske kan Miranda komma. Jag hoppas det.

”Jag jobbar en timme till, sedan kan jag komma. Jag kommer direkt, lovar.”

”Hur är det med Moa?”

”Jo, jag vet inte, äh. Hon är hemma med Stefan nu. Men imorgon måste jag ta med henne till jobbet, det går inte på något annat sätt. Jag vågar inte lämna henne med någon barnvakt, jag litar inte på henne längre, det är hemskt.” Mirandas röst börjar darra. ”Vi får prata mer sen, jag måste jobba klart nu.”

”Har du jobbat natt? Men i så fall måste du väl hem och sova?”

”Jag kanske kan sova lite hemma hos dig? Jag vill inte säga det här, men jag är rädd. Rädd för min egen dotter. Jag ska ringa Stefan, han är ledig idag.”

”Det är klart du kan sova här, kom hit du.” Jag tänker att det hade varit enklare om bara en av oss behövde tröst och hjälp, men nu är det som det är.

”Jag måste lägga på nu, men jag kommer så fort som möjligt.”

När Miranda träder in i mitt väntande hus är hennes ögon mörka och hon bär en skräck i dem som jag aldrig har sett i någon människa förut. Vi kramar om varandra och hon trycker sig hårt emot mig, som om hon vill att jag ska bära upp henne. Sedan skakar hon i kroppen och skrämnda tårar kommer ur hennes ögon. Vem av oss ska vara stark nu? Den som förlorat sitt barn till skogen eller den som fått det åter men känner rädsla inför det?

”Kom, vi gör kaffe”, säger jag och leder Miranda mot köket. Skorna hinner hon inte ta av sig, men det gör ingenting, jag har aldrig varit särskilt noga med sådant.

Kaffe botar det mesta, tänker jag när jag mäter upp fyra koppar med hjälp av en tesked. Något kaffemått har jag aldrig haft. Jag spiller lite pulver på bänken och det sällar sig till skaran av tidigare utspillda kaffekorn och bildar ett mönster.

Medan kaffet puttrar i bakgrunden sätter vi oss ner i vardagsrummet i varsitt hörn i min bruna, trådiga soffa, den jag kallar min kultsoffa, men som i själva verket är otroligt ful. Det är dock inget jag erkänner, knappt för mig själv och mina tidigare försök att dölja den, göra om den med hjälp av tyger i olika färger har alltid misslyckats. Den bruna färgen kryper alltid fram, hur mycket jag än försöker dölja den.

Miranda kryper upp i soffhörnet och lägger en pläd om sin kropp och hon ser liten ut där hon sitter. Liten och rädd.

Vi sitter där, tysta en stund och funderar på var sitt håll medan vi väntar på att kaffet ska bli färdigt. Det känns tryggt att ha henne här, och på något sätt tar våra smärtor nästan ut varandra, istället för att belasta. Hade hon inte haft familj hade jag nog bett henne flytta in.

Jag betraktar Miranda där hon sitter i sin tankevärld och tittar på mina abstrakta tavlor. Hennes hår är välkammat och ligger platt och glansigt över huvudet, blont och skimrande. Ögonen är svagt målade med ljusrosa ögonskugga och mascara, läpparna är något glansiga. Hann hon sminka sig innan hon kom hit? När hon har jobbat natt? Något som jag anar vill komma upp till ytan, men lyckas inte riktigt. Jag slår bort tanken som vill upp, reser mig istället och går ut i köket.

De sista mörkbruna dropparna faller ner i kannan och jag tar fram två muggar ur skåpet. Två gulvita muggar med blå svävande fåglar på. Jag tycker om dem, de härstammar från min barndom och jag har lyckats hålla dem intakta sedan dess. Mamma ville inte ha dem när jag flyttade hemifrån, så de blev mina allra första muggar i mitt egna hem.

Miranda brukar alltid duka med riktiga kaffekoppar, men jag föredrar att dricka ur mugg. Det blir mer smak och räcker längre.

Mirandas snyftningar har tystnat därute, kanske har hon somnat? Men när jag kommer ut i vardagsrummet igen sitter hon där klarvaken med öppna, torra ögon.

”Hur kan man bli rädd för sitt eget barn?” frågar hon utan att titta på mig. ”Förlåt, jag glömde säga det, men jag dricker bara grönt te.” Visst, ja, det hade jag glömt.

”Du kanske ska göra ett undantag? Jag tror kaffe vore bra för dig just nu”, svarar jag och smuttar på mitt. Det är hett och starkt, precis som jag vill ha det. Efter första klunken känner jag ett välbehag sprida sig i kroppen och får dåligt samvete. Hur kan jag njuta när min son är borta?

Miranda lyfter upp muggen, tittar tveksamt på innehållet och tar sedan en försiktig klunk. Det får henne att grimasera, men sedan börjar hon prata.

”Igår, innan jag gick till jobbet skulle jag bara säga god natt till henne. Det har jag alltid gjort, jag har läst för henne en stund, hon gillar fantasifulla berättelser, speciellt förtjust har hon varit i Narnia-böckerna och sedan har vi sagt god natt och jag har kunnat åka till jobbet. Stefan läser aldrig för henne, han säger att det gör honom obekvämt, han vet inte hur han ska bete sig, så jag har haft den rollen och verkligen tyckt om det. Igår så satte jag mig bredvid henne i sängen. Hon vägrar fortfarande att bada, så hon har börjat lukta lort, jag vet faktiskt inte vad jag ska göra och hon är så otroligt stark, så vi klarar inte av att övermanna henne. Jag försökte smeka henne på kinden, men den var alldeles iskall och jag frågade hur hon mätte och då sa hon:

”Vi säger, att du ska dö!” och hennes ögon var vilda och lyste gröna och jag blev så rädd att jag flög upp ur sängen, stängde dörren och åkte raka vägen till jobbet. Jag ville inte vara kvar i huset, det gick bara inte och jag har ingen aning om vad jag ska göra!”

Mirandas ord skjuter isande pilar i min mage. Ett litet barn, en liten flicka och så otäck.

”Vilka menade hon med ’vi’?”

”Jag har ingen aning, men bara att få ett dödshot av sin tioåriga dotter!”

”Ni måste ha hjälp av någon, en psykolog eller något. Blir det värre kanske hon kan bo i en stödfamilj ett tag?”

”Ska jag förlora henne igen?” Gråten stiger i hennes ögon och jag försöker lugna henne.

”Nej, det menade jag inte, men ni måste få hjälp, det här klarar ni inte själva.”

”Jag vill bara att hon ska bli som vanligt igen.”

”Jo, jag vet. Men nu är det så här. Jag kan hjälpa dig om du vill, följa med dig till kommunen eller var det nu är man vänder sig. Det kommer att lösa sig, kanske har hon kommit i puberteten, då kan de ju säga vad fan som helst.” Miranda tittar misstroget på mig.

”Du såg henne själv, det här är ingen pubertetsgrej.” Jag tystnar och minns ögonen i backspegeln och ryser till.

”Nej, kanske inte”, säger jag och suckar uppgivet. Det blir tyst en stund och vår gemensamma oro för våra barn surrar i luften, ångar från våra kroppar, flyger rastlöst omkring i rummet utan att hitta någonstans att landa. Jag vill prata om mig och Donnie, men jag vet inte vad jag ska säga längre, han är borta och jag börjar ge upp hoppet om att han någonsin ska komma tillbaka.

Jag kommer att tänka på hans tavlor igen, det är det enda jag har att gå på och jag tänker på Donnies dimmiga gestalt som sa att det finns sanningar att ta reda på. Miranda och jag kanske kan hjälpas åt?

”Jag talade med Donnie häromdagen, men det var bara en skugga av honom. Han sa att jag skulle ta reda på sanningen och jag tror att det har något att göra med hans tavlor, ett dolt budskap eller något.” Miranda ser på mig, men verkar inte särskilt entusiastisk.

”Snälla Miranda, vill du göra mig en tjänst och titta på hans tavlor?”

”Ja, om du tror att det leder någonstans, så självklart. Sedan behöver jag nog sova en stund.”

”Jag ska bädda åt dig i min säng, för du vill väl inte bo i Donnies rum?”

”Men jag sover gärna på soffan”, protesterar Miranda.

”Nej, det är bättre du tar mitt rum, så kan du stänga om dig. Men vi tar tavlorna först.”

De två första tavlorna säger Miranda ingenting, men vid den tredje målningen med grottmassivet slutar hon andas.

”Det var där”, säger hon. ”Det var där Moa försvann.”

18. Donnie

Genom skogarna susar drömmar förbi och jag upptäcker att jag själv svävar i en eller om det är den som har landat i mig. Den handlar om framtiden, om den man jag ska bli eller kanske bara skulle bli, än så länge vet jag inte om jag är död eller levande eller om jag befinner mig någonstans mitt emellan. Skogen ger inga svar, inte heller min fångvaktare.

I drömmen som har fångat mig bor jag i en lägenhet i New York, så långt bort från den vilda naturen. Jag blir inte förvånad, efter denna händelse vet jag inte om jag någonsin kommer att våga mig in i någon skog igen. Jag har antagligen valt New York just av denna anledning.

Jag jobbar tydligen som konstnär, en välkänd och rik konstnär, av ateljén att döma. Drömmen är inte som en vanlig dröm, den är som en film som utspelar sig på ögonlockens filmduk, jag betraktar mig själv utifrån men jag vet att det är jag, för jag känner hans rörelser i mig samtidigt som han rör sig.

Han, eller snarare jag, står i ateljén och pratar i telefon. Allt i ateljén är vitt, vita väggar, vita stolar, vita stafflin, vita penslar, det är bara tavlorna som är klädda i färger, hundratals tavlor som står i hörn, hänger på väggar, eller är omkullvälta och förstörda. Det jag har avbildat är minnen, inte framtidsvisioner. Minnen av morsan, av skogarna, av bergen och fjällen, längtans minnen som vill kasta mig tillbaka i tiden istället för framåt. Det gör ont att se dem, det svider i ögonen.

Min röst i telefonen är upprörd, jag känner hur hela kroppen kokar och jag hör mig själv svära på engelska med en torr brytning i rösten och säga åt någon att dra åt helvete. Ilskan och sorgen rinner i mig, men utifrån vet jag inte vem jag talat med, jag vet bara att jag är sårad. Jag försöker hitta känslan men jag känner inte igen den, den är granne med frustrationen, men den är tusen gånger starkare och det gör så ont att jag inte kan hantera det.

Mitt drömjag sliter bland sina målardukar, får fram ett porträtt av en kvinna, och en storm går igenom mig när jag ser att den föreställer Gudinnan, samma gudinna och i samma ålder som den som jag talade med i bastun den där gången. Hon som ville veta allt om mig.

I drömmen tar jag en kniv, en trubbig palettkniv och jag skär halsen av kvinnan på målningen. Jag får ta i så att det värker i handen för att den slöa kniven ska gå igenom duken, men när den väl gör det förstör jag tavlan flera gånger om, spottar på den och faller sedan i gråt framför den, lyfter dess trasiga delar och luktar på dem, känner den oljiga lukten i min näsa, tillsammans med en annan lukt, eller snarare en doft, av människa, av hud, av kvinna.

Drömmen försvinner sakta bort och ersätts av en annan, men med samma tema. Jag sitter mittemot en kvinna vid ett bord på en restaurang. Återigen känner jag igen henne framför mig, återigen är det Gudinnans ansikte men i drömmen är det första gången jag ser henne och jag kallar henne för Pamela.

Jag märker hur angelägen jag är och jag känner inte igen mig själv, sådär brukar jag inte vara. Jag ser uppmärksamt på henne och jag känner hur mina ögon glöder, jag upplever varje känsla som mitt dröm jag upplever.

Min hand darrar lätt när jag lyfter den för att smeka Pamela på kinden. Hennes kind är len och nästan genomskinlig, jag drar tillbaka handen för att inte göra henne illa, jag är rädd att hennes ansikte ska krackelera och smulas bort där framför mig. När hon talar låter hon som en sjungande älv, själv låter jag klumpig och trög.

Jag hör inte vad vi säger, det är bara ett sorl som kommer från våra läppar, men kroppsrörelserna säger så mycket mer. Mina säger: ”Jag har väntat på dig, väntat på någon som skulle få mig att längta, någon som jag inte skulle kunna ta för given och nu har jag hittat dig.” Pamela ler utan att se på mig och det är svårt att läsa henne, men hon verkar nöjd och det är ju ett gott tecken.

Genom hans ögon känner jag ömheten för henne, en ny bekantskap för mig och han har en förväntan i sig som studsar som ett popcorn upp och ner i hans inre. Just där och då får jag en glimt av känslan, en föraning om en rikedom som bor i hjärtat och som kan släppas lös när vi minst anar det. Men det slutade inte väl, det slutade med obesvarad kärlek och smärta, det såg jag i den förra drömmen och den var lika fruktansvärd som den lyckliga kärleken var underbar.

Spelar Gudinnan mig ett spratt? Var det verkligen mig själv jag såg i framtiden eller manipulerade hon mina tankar så att jag skulle få smaka på kärlekens härliga sötma och vidriga sälta? Varför var det annars hennes gestalt som dök upp i drömmen?

Nu tar drömmarna med mig på en annan resa. Jag ser en ung man framför mig, den här gången är det inte jag, men han är i min ålder och jag ser att han vill fly från sitt liv, det smärftar honom, något i hans ögon säger mig att det är någon som gör honom illa, någon som sårar honom. Men jag tror inte det handlar om olycklig kärlek, detta är något annat, ett hat mellan honom och en annan människa, ett hat som gräver och karvar i innanmätet och som vill slå ut i full blom men hindras av något.

Jag ser honom tydligt, det mörka håret är torrt, men ansiktsdragen är lena och samtidigt stabila, han utstrålar både kraft och mjukhet på samma gång. Han är ung i en annan tid än min, det ser jag på hans klädstil, men han bär samma hemligheter och sorger som jag, på det sättet liknar vi varandra.

Det sitter något kring hans hals, något osynligt som bara jag kan se och när jag blickar framåt i hans dagar ser jag hur någon drar i honom i det osynliga bandet, drar med sig honom och han försvinner, går upp i rök framför mina ögon. Den som hållit i bandet, jag kan inte se vem det är, det är bara en mörk gestalt, försvinner tillbaka in i skuggorna.

Snabbt, snabbt rusar drömmarna vidare och jag har svårt att hänga med. Jag ser nu en gravid kvinna, hon är naken, det enda hon bär är ett näckroshalsband och sin egen skönhet. Hennes hår är blont och gnistrande och ögonen är ljusblåa blommor. Hon sitter på marken och leker med något i gräset som jag inte kan se. Magen häver sig uppåt och först tror jag att det beror på kvinnans andning, men sedan ser jag att magen faktiskt växer, den blir allt större och större och till slut tror jag att den ska spricka. Kvinnan verkar inte lägga märke till att hennes mage lever sitt eget liv, oberörd pysslar hon med det hon har i händerna och rätt vad det är ser jag att det är en baby hon har framför sig, hon leker med den, pussar den på magen och svarar på dess joller. Magen är platt igen, så platt att det inte syns ett spår av att hon nyss varit gravid.

Barnet vänder upp sin blick mot mig, han vrider huvudet bakåt och ser mig rätt i ögonen, och jag blir rädd, för i hans ögon ser jag mina, i denna överkliga förlossning jag har beskådat ser jag något jag känner igen.

Jag befinner mig nu på en annan plats, ett rum med mörkhåriga människor omkring mig, jag har kaffesmak i munnen, men den här gången tycker jag om smaken, den fyller mig med en glädje och den skummade mjölken dröjer kvar på min överläpp. Det slår i porslin och skedar och det luktar svagt av cigarettök, jag hör ett par prata spanska och de skrattar lågmält. Ljuset är dunkelt och en Musse Pigg-figur gjord i filt tittar och tycks peka på mig. Utanför hör jag människor skrika högt åt varandra i den här staden tycks alla vara högljudda, mina öron gör ibland ont av ljuden. En stol skrapar, en kvinna säger Hola!, kaffet börjar nu göra mig illamående men en viktig väntan håller mig kvar.

En kvinna kommer in, jag känner hennes närvaro i ryggen, jag känner hennes celler så nära inpå, sträcker jag ut armen möter jag hennes. Jag ser upp, sneglar och hon får syn på mig. Hennes ögon är som en hägring, hennes läppar lyser.

”Pamela!” säger jag och reser mig upp. Jag är äldre än mina 17 år, jag är en vuxen man, kanske runt 30. Pamela är något yngre.

”Vad gör du här?” Hennes ögon är stora och blicken flackar.

”Jag saknade dig så jag åkte hit.” Hon ser på mig som om hon inte tror mig, som om hon fortfarande inte förstår att det är jag.

”Men du kan inte vara här, hur visste du förresten vart jag bor?”

”Är du inte glad att jag kom?”

”Nej, faktiskt inte”, svarar hon och jag har fortfarande inte fått se hennes leende. Det svider till i mitt bröst och jag tystnar.

Jag sätter mig ner på stolen, tveksamt och sakta och hon vänder ryggen mot mig och jag ser den vandra iväg, bort från caféet och in i väggen, hon löses upp och glider bort framför mina ögon. Min hand är varm efter hennes arm, men tog jag verkligen i den eller var det bara något jag tänkte? Sakta suddas min kropp ut, tills bara handen svävar kvar i luften, den varma handen, hängandes för sig själv, väntandes. Vem är hon egentligen, hon som tycks avsky mig lika mycket som jag älskar henne? Jag vaktar hennes minne samtidigt som hon tycks ha förträngt mitt.

Min fångvaktare har lämnat mig ensam nu, jag känner det genom att det är något varmare i grottan, när hon är här är det så kyligt och kallt. Hon förbereder någonting, det är vad jag anar, hon förbereder inför något på sitt eget sätt, fladdrar omkring någonstans och jag väntar. Jag väntar på att det ska ske, det som hon har tagit hit mig för.

Ibland kan jag se genom grottans väggar, jag ser vanliga människor som går med hundar eller plockar svamp. Först såg jag folk som letade, efter någonting, någon? Men de har avtagit nu, kanske letar de någon annan stans. Jag har försökt ropa men jag får ingen stadga i rösten, dessutom tror jag inte att de skulle höra mig i alla fall. Jag är avklippt från människans värld, som en klippdocka man har tröttnat på.

Gränsen är så tunn, den där gränsen mellan att leva och att vara död, den är en tunn tråd som någon kan knipsa av när som helst. Gudinnan kan.

”Du fick ju det du önskade?” säger hon plötsligt genom stenarna, jag ser henne inte men jag vet att det är hon. Jag svarar inte för jag har ingen kraft. ”Ibland blir det inte som man har tänkt sig”, fortsätter hon, ”ibland får man offra sig för konsten.” Vilken konst? Vill jag fråga, men det kommer bara luft, jag trycker luft ur min strupe men allt som hörs är ett väsande.

”Du skulle aldrig förstå om jag berättade, i min värld är allt så komplext, mycket mer än i din. I din värld existerar bara ett fåtal människor, i min miljarder. Din värld begränsar sig till en liten yta på en jord som finns i fantasin, i min värld är den stora jorden verklig och så gigantisk att det inte går att förstå.”

Jag vet inte vad hon pratar om, men det jag inser är att hon egentligen skiter i mig, hon har så mycket annat att bekymra sig över och jag är bara en smula i hennes existens.

”Nej, Donnie, jag bryr mig om dig, men det finns en kraft större än min som gör att jag inte kan rädda dig.” Vilken kraft är det, vill jag fråga. ”Skaparkraften”, svarar hon och sedan hör jag henne inte mer.

Istället framträder en sång, en kör i ljusa toner som flyger fram genom grottmassivet och ur sången kommer små fjärilar och blommor, det regnar av dem över mig och jag undrar om jag kommit till himlen. Jag fångar en fjäril i handen, den fladdrar där innanför, sedan klämmer jag åt tills den slutar och öppnar handen och ser att fjärilen är död.

Sedan lysas grottan upp av ett starkt sken, och fram skrider min fångvaktare och svävande flickor i långa rader. Blommor och fjärilar i mängder fyller grottan och jag ser att det är hon, hon med det blonda håret och näckrosorna kring sin hals som kommer fram till mig och ber mig så ett frö i henne. Jag säger att jag inte tror att jag orkar, jag orkar inget mer nu, kan jag inte bara få komma härifrån, men hon tystar mig med en kall kyss och lägger sig sedan över mig. Av någon anledning orkar min kropp det den ombetts att göra, själv ligger jag bara trött och utmattad och betraktar ljusspelet och de flygande flickorna som är kvällens vittnen. Det är över på en stilla sekund och ljusskenet ebbar ut och en kyla har spritt sig i mitt underliv.

”Vi vill bara ha det vi inte kan få”, hör jag rösterna sjunga, sedan klingar det av och snart ligger jag ensam igen, ett mörker sänker sig över mig och jag försvinner.

19. Margareta

Minsta lilla ljud, minsta knakning i huset gör mig beredd, beredd att ta hand om dem, försvara mitt liv och dölja mina hemligheter. De kan inte ana hur mycket som kan raseras om de får veta, och jag vågar inte tänka på det, vågar inte följa tankarna ett steg längre. Stopp! säger jag till mina surrande orostankar, stopp, våga inte närma er slutet av er resa, stanna upp på vägen och stå stilla. Men ibland tar tankarna genvägar och bilder dyker upp, otäcka bilder av fångelser i olika varianter, överkliga bilder men tillräckligt verkliga för att de ska skrämma mig. En av bilderna har börjat leta sig fram mer än de andra. Jag ser mig själv instängd, instängd på samma sätt som han brukar säga att han känner sig, men värre, jag är instängd i något de kallar ett svart hål. Jag finns men ändå inte, jag har smärta, ser människor men de ser inte mig. Jag vet inte var bilden kommer ifrån och för varje gång den dyker upp blir den allt starkare och mer klaustrofobisk. Annars är fångelsebilderna de vanligaste, ett trångt utrymme, mat på bestämda tider, ensamhet, skam. Ensamheten skrämmer mig dock minst av allt, jag kan inte bli mer ensam än jag för tillfället är. Skammen är nog den värsta. Det ska aldrig få hända, aldrig ska min hemlighet läcka ut.

Jag ser på mitt armbandsur med jämna mellanrum. Armen darrar lätt och nervositeten surrar i mig. Nu är klockan halv sju och inget har hänt. Tänk om de kommer inatt, när jag är oförberedd, nyvaken och försvarslös? Inklätrandes på mitt territorium, knackandes på rutor eller sjungandes i trädgården. Kanske slår de sönder en ruta bara för att kunna överraska mig när jag ligger i mitt sovrum. Kanske tar de en rundtur i huset, snokar, letar. Kanske hör de hans andetag från källaren, kanske dunkar han i väggen. Jag ser Desirées tomma, idiotiska ögon framför mig när hon står i mitt sovrum och undrar vem som är inlåst i källaren, med Sofia bredvid sig med förskrämd blick. Hur de anklagar mig, frågar ut mig, ringer polisen. De kanske inte ens behöver höra honom, ibland kan man känna att det är en annan människa i närheten, man kan känna dess existens i rummet eller huset och veta. Desirée är dessutom homeopat och därför säkert synsk också. Nej, det här går inte för sig. Det är bäst att jag håller mig vaken tills de dyker upp. Man har ju hört talas om jubilarer som blir väckta mitt i nätterna och ”överraskade” av så kallade vänner. Som om en överraskning är positiv i det läget. Jag förstår förresten inte hur Desirée kunde veta, kanske har hon sett det i mina papper och då har hon alltså snokat. En ström av ilska börjar flöda i mitt bröst och magen hugger till. Jävla Desirée, jävla skvallerkärning, jävla nyfikna Desirée.

Det är ingen idé att ligga här och vändas. Hon har ingen rätt att plåga mig på det här viset.

Hon svarar nästan på en gång, med en grötig, äcklig röst.

”Ni håller er borta från mig och mitt hus, hör du det! Du och Sofia, ni håller er borta! Jag förstår inte hur du har snokat fram mina födelseuppgifter, men det ska du sluta med och håll dig på din kant, ni båda två!” Ilskan sprutar ut som galla ur min mun och det känns bra, renande. Hon svarar först inte, det är alldeles tyst i luren och jag börjar undra om hon inte hört. Sedan kommer den slemmiga rösten igen:

”Herregud, vi ville ju bara gratulera dig, vi hade tänkt göra det på jobbet, men nu struntar vi i det.” Hon har brutit av linjen och jag lägger på. Skönt, då kommer de inte hit. Men tänk om de anar att jag döljer något? Tänk om de kommer hit i alla fall av ren nyfikenhet? Mannen får hållas i schack ett tag till, tills jag är säker på att ingen kommer.

Irritationen är glödhet inuti mig. Tänk vad lugnt allt har varit de senaste åren. I början var det farligare, innan jag hade fått in rutiner, lärt mig hur jag skulle hantera frågor, frågor om sonen och min man. Vi hade vänner på den tiden, men aldrig några djupare vänskaper, mest ytliga middagar som bestod av svekfulla, klatschiga leenden. Inlåsningsen var en bra orsak till att bryta kontakten, jag sade mig vara förkrossad som förlorat både man och barn och att jag helst vill lämnas ifred i min grymma sorg. De godtog det, någonstans tror jag att de var besvärade av situationen och mina ord kom som en lättnad för dem.

För mig hade min son slutat existera och min man var endast en rest som skulle tas om hand. Viktigt var det att han inte fick komma ut och få reda på saker som han inte skulle ha reda på. Bättre då att låta honom leva kvar i ovissheten i vårt stängda hus.

Jag hör fåglarnas skriande utanför fönstret, det kommer från de sabla skatorna och de vill knäcka mitt psyke med sin elaka sång. Jag tror att de ser mig och min värld och de gottar sig åt det, men det finns inget de kan göra förutom att skratta. Deras skratt förföljer mig dock varje dag och jag ser hur deras små svarta ögon betraktar mig, hånfullt och skadeglatt. De kanske kommunicerar med min man, kanske tar de sig genom något litet hål i huset och sitter där nere i källaren och talar med honom. Vässar sina näbbar, putsar sin svarthet. Äter sig blanka och feta. Är det därför de håller sig kring vårt hus? Tidigare kom de bara under dagtid, nu ser jag dem även på kvällarna, hur de fäller ut sin illvilja och skrattar åt den. Kanske är fåglarna Desirées spanare, dem hon skickar ut när hon vill veta saker om mig, skratta åt mig bakom min rygg tillsammans med Sofia. Kanske är det fåglarna som har tagit reda på att jag har fyllt år. Tankarna drar mig iväg och någonstans känner jag att det är orealistiskt det jag tänker, men samtidigt inte. Det måste finnas ett svar någonstans och jag vet att naturen gömmer mer än vad vi kan tro på. Det lärde jag mig för länge sedan, då jag tog hjälp av skogen.

Vissa dagar funderar jag på att ha ihjäl min man, ingen har saknat honom på tio år, det är ingen som skulle märka om han försvann. Han är ju redan död i den bemärkelsen. Mitt största problem är bara var jag skulle göra av kroppen. Dumpar jag honom någonstans kommer någon att hitta honom. Kanske skulle jag kunna dela upp honom i bitar och göra mig av med delarna på olika ställen. Men jag är alldeles för blödig för att kunna skära i en död kropp, jag fasar för människors kroppar och undviker dem i möjligaste mån. De är orena, äckliga. Jag ser framför mig hans klena kropp med de smala lederna och hur jag hugger i dem och det får mig nästan att kräkas. Ögonen som tittar dött på mig, med bleka hinnor, luft som trycks ur den döda kroppen, lukten som sprids av förruttnelsen. Att kroppar ska vara så otäcka, även när de är döda. Jag minns min mors döda kropp, den stank som fanns i rummet där hon låg på bårhuset, de hade tvättat henne men hon luktade ändå, en blandning av sött och surt och med den kliniska lukten i lokalen som sammanblandades med hennes. Den kalla huden, lika kall som rummet, och samtidigt den lättnad över att se henne död, att aldrig mer behöva höra på hennes elaka röst. En död röst, slocknade stämband, obrukbar tunga, en hjärna utan ord. Det triumfatoriska av att vända henne ryggen, lämna arbetet med att ta reda på henne till andra. Nej, att ta hand om en död människa är ingenting jag skulle klara av.

Släppa ut honom kan jag heller inte göra, då kommer min hemlighet att komma fram och han kommer att ange mig för att ha hållit honom inspärrad. Vissa dagar går tankarna längre, tänk om han dör av sig själv där nere? Vad gör jag då? Ringer polisen och låtsas som om han aldrig varit inlåst? Så jag fortsätter bara som vanligt och det funkar ju så länge ens arbetskamrater inte fläker ut sin nyfikenhet. Kanske ska jag sluta på kliniken? Sälja den och starta upp en ny? Börja jobba med något helt annat. Sjukskriva mig? Jag önskar att jag kunde ha ett jobb där jag inte hade några arbetskamrater, ett ensamarbete där jag kunde få vara ifred, helst inte ha kontakt med några kunder heller, men jag vet inte var jag skulle kunna hitta ett sådant jobb. Förr hade jag mottagningen hemma i källaren, då innan sonen försvann och maken fick källaren som rum. Det var billigare så, men jag tyckte aldrig om att ta in främmande personer i mitt hem. De var i vägen, jag ville släcka deras ögon när de tittade sig omkring. De var alltid tvungna att passera övervåningen, alltid tvungna att ringa på ytterdörren, gå genom hallen, förbi köket och sedan nerför trappan. Det kändes alltid så intimt när de tog av sig skorna och gick med sina lortiga strumpor över mitt rena golv. Jag skaffade blå skoskydd som de fick ta på sig vid ingången, men deras ögon kunde jag aldrig hindra från att se. Mottagningen var bättre, där var det inte mitt personliga hem som betraktades, utan en lokal.

Det har varit ett riktigt tjtat i tidningarna den senaste tiden. De försvunna pojarna, oj, oj, oj. Inte bara Lindas son utan även två andra unga killar är borta. Som om det är första gången det har hänt, det har väl försvunnit folk i alla tider, det är inget märkvärdigt med det.

Han där nere har börjat bli pratsugen på grund av de ”mystiska” försvinnandena, han har hört om det på sin gamla TV och nu tycks det vara det enda han tänker på. Han säger att det påminner om när vår son försvann men jag vill inte höra på det. Jag stänger av mina öron och går därifrån. Jag klarar inte av hans gnagande stämman när sonen kommer på tal, det är som det är brukar jag säga, men han verkar inte kunna komma över det.

”Sörjer du aldrig?” sa han förvånad en gång när han för hundrade gången ville snacka om det. Jag blev så förvånad över frågan, för han har aldrig pratat på det sättet, så jag hann inte stålsätta mig. Känslan som kom över mig var så sorgsen att jag inte förstod mig på den, hade inte känt den på många år.

”Jo,” svarade jag bara, ”jag sörjer, någonstans sörjer jag.” Sedan tryckte jag undan känslan, tryckte bort den och låste om den, den tillsammans med skammen som kom, det dåliga samvetet som slängde sig på mig. Trycka bort, stänga av, låsa om. Titta åt ett annat håll.

Jag har upptäckt en förändring i honom sedan det började talas om de försvunna, en glans i ögonen som tidigare inte funnits där, en klang i rösten som letat sig fram. Jag tycker inte om den, det är oroväckande och jag funderar på att ta bort hans TV, göra av med den någonstans så att han inte får för sig någonting. Jag har hela tiden trott att TV:n är oskyldig och ofarlig, men nu vet jag inte längre. Den är kanske min fiende. En apparat som innehåller levande människor, talande människor, befallande människor. Kanske kan de även se tillbaka, prata med dem på andra sidan, vad vet jag? Det är så mycket som känns överkligt att det säkert är många saker som vi tror är överkliga fast de inte är det. Inte när man får reda på sanningen.

Jag har sett från mitt köksfönster att Miranda allt oftare besöker Linda. Ser henne trippa fram till dörren och bli insläppt, ser dem krama om varandra på trappan, som om de var ett kärlekspar. Det ser oanständigt ut.

Det känns som om de konspirerar mot mig, ja det känns faktiskt som om de är i maskopi med både TV:n och min man och att de fyra enheterna närmar sig varandra, sakta, sakta och drar en osynlig snara runt mig. Linda hälsar inte längre och Miranda har sagt upp sina tider hos mig. Skyller på att hon inte har tid. Det skulle inte förvåna mig om någon av dem har ihop det med min man, de kanske kommunicerar med honom via TV:n. Någonting lurigt är det.

Den senaste tiden har jag överlag fått färre kunder än vanligt. Jag vet inte om det beror på att det har varit varmt en längre tid, men det brukar inte påverka ruljansen. Jag har även märkt något konstigt med Sofia och Desirée. De pratar aldrig om sina konstiga kunder längre, åtminstone får jag inte ta del av berättelserna. Det smärta till i magen och gör ont, ont en lång stund och jag måste sätta mig. Jag dimper ner i fåtöljen och det hugger till i ryggen. Hur jag än vänder och vrider mig så gör det ont. Är det mitt straff?

”Vi lovade dig aldrig någonting, vi höll fingrarna i kors bakom ryggen, vi ville bara ha det vi inte kunde få.” Rösterna ekar i mitt huvud, konstigt, jag har inte tänkt på dem på så många år, de där orden som förstörde så för mig. Nej, jag vill inte tänka på det nu. Det hugger för mycket i min kropp.

Jag blir sittandes i fåtöljen resten av dagen, jag förmår mig inte till någonting. Stressen flåsar mig i nacken, *ju mer du sitter still, desto dammigare och skitigare blir det, desto dammigare och skitigare blir du*, väser den åt mig och när hungern börjar dansa i magen orkar jag inte resa mig och göra i ordning något att äta. Hur ska jag då orka forsla ut en TV från källaren och ut ur huset? Var ska jag göra av den sedan?

Jag hör dunkanden från källaren, han är antagligen hungrig. Eller så vill han prata om det han sett på TV, usch, jag vill ha ut den där TV:n nu, jag står inte ut längre!

Sakta reser jag mig, magsmärta är borta, men ryggen gör ont. Jag går ut i köket och värmer några hemgjorda köttbullar i pannan. Potatis orkar jag inte laga. När köttbullarna är tillräckligt varma äter jag dem som de är med gaffel, ståendes vid spisen. Det är verkligen inte likt mig och jag skäms över mitt uppträdande, måtte ingen se mig. De smakar nästan pölsa, jag vet inte när jag egentligen gjorde dem, men de är smuliga och har ingen styrka i sig.

Genom köksfönstret får jag syn på Linda som står i trädgården och pratar i sin mobiltelefon. Kanske meddelas hon något nytt från polisen, kanske pratar hon med en vän eller en älskare. Hon står och klämmer på äpplena i äppelträdet som är vildvuxet och har fått göra som det vill så länge Linda har bott här. Ja, ja, bara det inte inkräktar på min trädgård så får det väl hållas, tänker jag och hoppas att hon inte ska få syn på mig där jag står och äter mina egenrullade, uppvärmda köttbullar. Just då vänder hon blicken mot mitt hus och med skam i bröstet kan jag svära på att hon ser mig. Hon tittar rakt på mig och jag vänder henne snabbt ryggen, sväljer den sista biten och går med beslutsamma steg ut ur köket och ner för källartrappan.

”Sluta banka!” säger jag irriterat när jag låst upp dörren och gått in till honom.

”Jag är hungrig!”, gnäller han och jag ser vår son framför mig när han var liten, han bara gnällde och var sur hela tiden, ingenting dög, jag var en käring och han skulle minsann rymma hemifrån så fort han fick chansen. Ända sedan vi kom hem från sjukhuset när han var nyfödd hade han gnällt, först med ett ilande småbarnsskrik, sedan med trotsålderns sura stämman, till lågstadiets irriterande tjat och pubertetens buttra uppsyn. Han var aldrig nöjd och tillfreds, åtminstone inte så länge jag var i närheten.

Nu ser jag min man på samma sätt, en gnällig unge som vill ha uppmärksamhet.

”Det blir ingen mat idag. Ingen mat och ingen TV. Jag har bestämt att den ska bort, den behövs inte längre.”

Nu reser sig min slöe make halvt upp i sängen och hans kinder är bleka och hans hud narig. Som en tonårings, tänker jag för mig själv.

”Nej, ta inte TV:n”, vädjar han, men jag låter mig inte luras.

”Du och TV:n och de där två hororna mittemot, ni planerar någonting, men det ska jag sätta stopp för.” Han ser förvånat upp, sedan börjar han skratta.

”Vad pratar du om? Jag vet inte ens vilka du pratar om.”

”Linda såklart, och Miranda, de har ju också tappat bort sina ungar.”

”Tappat bort sina ungar, är det det du säger att vi också gjort? ’Var är er son?’ ’Jo, vi tappade bort honom’”, säger han upprört.

”I alla fall så ska TV:n ut, det är inte bra för dig att glo på den dagarna i ända, du kan få fyrkantiga ögon. Kom nu här och hjälp till!”

”Och hur ska du få upp den för trappan utan min hjälp?”

Jag tvekar ett ögonblick. Ja, hur ska det gå till? Vill jag ha ut TV:n från huset måste den bäras upp för trappan. Den kan inte stå kvar i hans rum och står den utanför hittar han säkert ett sätt att kommunicera genom den ändå. TV:n är ond och TV:n ska bort.

För att inte förlora mitt övertag som jag haft i tio år måste jag förklara för honom noga vad som kommer att hända om han smiter när vi bär upp TV:n. Jag måste förklara att han är beroende av mig, att om han vill leva får han se till att stanna kvar, för därute kommer han inte att klara sig. Samhället har förändrats och han kommer att vara vilse, som en utomjording i sin egen stad. Han kommer inte att ha några pengar och ingenstans att bo. Och avslöjar han att han har varit instängd får han aldrig mer komma tillbaka. För varje ord som jag strör över honom ser han mer och mer modfärd ut, det verkar som om jag har lyckats. Han vet vad som gäller och det är jag som bestämmer, det är jag som bär makten i mina händer, trots att jag bara är en gammal tjock käring.

Han reser sig sakta från sängen och jag ser att hans muskler är tunna på armarna, lika tunna som mina är tjocka. Jag hoppas att TV:n inte är särskilt tung.

TV:n har rullande ben, så den är inte svår att flytta genom rummet. Jag ryser till när jag ser dammet som samlats på baksidan i den, i de små, små springorna som man aldrig kommer åt. Det gör mig än mer övertygad om att den måste ut ur huset, kanske kan jag sälja den till någon av mina kunder. Hans min är svår att avläsa, ansiktet är som gjort av sten. Det enda som är annorlunda är att hans öron är röda, det brukar de vara när han är nervös över någonting, då samlas hans blod där i öronens snibbar och lyser av skräck. Är han rädd för mig? Bra.

Vi rullar TV:n med gemensamma krafter över golvet tills den stöter till tröskeln. Då vickar vi den över och drar sedan fram den till trappan. Han ser trött ut, men det är mina flämtningar som hörs. Så här långt ut har han inte varit på tio år, men han ger inte ifrån sig någon min som avslöjar vad han tänker.

”Nu lyfter vi!” säger jag, men samtidigt som jag tar i så känner jag hur det smäller till i min kropp, någonting stelnar och vägrar vara följsamt. Ryggen har låst sig i ett framåtböjt läge och jag kan inte röra mig, det gör för ont.

”Aj!” skriker jag, ”aj, aj, aj!” Han står där mittemot mig, handfallen till en början.

”Gör något då!” krystar jag fram men istället för att komma fram och hjälpa mig backar han, han backar uppför trappan, upp mot förbjudet område och jag kan inget göra.

”Nej! Kom ihåg vad jag har sagt, du klarar dig inte därute! Du måste hjälpa mig nu! Jag förbjuder dig att lämna huset!” Men vad jag än säger hjälper det inte, jag hör förtvivlat hur han öppnar ytterdörren och hur den slår igen. Han har rymt, min man har rymt.

20. Sören

Friheten möter mitt ansikte med sitt, när jag öppnar ytterdörren. Det är ett vackert ansikte, vackrare än jag kommer ihåg, större än jag någonsin kunnat föreställa mig och så underbart att jag får gåshud. Så annorlunda allt ser ut. Träden på tomten är större, grannens trädgård är nästan helt igenväxt, den friska luften, jag hade glömt hur den smakade i min mun.

Ett ögonblick står jag bara och andas och njuter. Det är varmt i luften, solen lyser bortom skuggorna och det är fortfarande sommar. Jag hör ljud, ljud som jag inte hört på flera år, susande löv, fåglar, gräsmattor som klipps, lukterna är starka, lukten av asfalt, grönska, värme. Jag vill kupa mina händer om känslorna som rusar i mig och bevara dem därinne, djupt inne i mig och konservera dem. Allt detta hinner jag förnimma under den korta stund jag står där på trappan till huset, sedan vänder jag blicken mot granntädgården, jag ser en kvinna där, det var länge sedan jag såg en levande människa, förutom min fru och länge sedan jag såg en trädgård. Bilden framför mig är så otroligt vacker att jag blir överväldigad. Att naturen kan te sig så underbar! Jag känner inte igen kvinnan, sist jag såg grannarna var det ett äldre par som bodde där. Hon står och pratar i en mobiltelefon och skrattar. Det var länge sedan jag hörde ett riktigt skratt, förutom de burkiga på TV:n eller Margaretas hänskratt. Ibland har jag hört barn genom källarväggen, fnittrande barn utanför huset, men jag har aldrig vetat om de har varit verkliga eller en produkt av min fantasi, mina nattliga drömmar.

Jag närmar mig staketet som skiljer våra tomter åt, det var ett tag sedan någon målade det, färgen har börjat flagna på sina ställen.

”Hej!” säger jag till kvinnan, som förskräckt rycker till.

”Oj! Jag trodde det var någon annan. Hej, hej! Är du en vän till Margareta?” Kvinnan är klädd i ett par mörkgröna snickarbyxor och håret är rufsigt och tjockt och slarvigt uppsatt på huvudet. Hon stänger av mobilen, en liten manick lik dem jag sett på reklamen på TV och jag slås av att jag pratar med en människa, en riktigt människa för första gången på tio år. Tanken svindlar.

”Jag är hennes man”, säger jag, för det är fortfarande sant, om inte så länge till. Kvinnan tittar förvånat på mig.

”Hon är inte hemma nu”, skyndar jag mig att säga ”och jag har låst mig ute. Kanske kan jag ringa från ditt hus?”

Innan hon har svarat börjar det susa omkring mig, världen är för mycket att ta in, allt har skett så snabbt. Dessutom har jag knappt ätit idag. Sakta, sakta suddas ljus och bild bort och jag faller. Faller, utan att kunna stanna.

Jag vaknar upp i ett rum. Först tror jag att jag befinner mig i mitt källarrum, i mörkret och i häxans grepp igen, men sedan ser jag att rummet är ljust och varmt, stökigt och pojktigt. Är jag tillbaka i mitt gamla pojkrum, har jag rest i tiden? Men det är okända kläder som ligger på golvet, okända lukter och främmande färger. Det är så tydligt att någon bor härinne men finns någon annan stans och att rummet bara väntar på att han ska komma tillbaka. Det är inte jag som ska bo här, det är någon annan. Rummet vill inte godkänna mig som ägare, jag är bara en ovälkommen gäst. Lakanet luktar som om det inte blivit bytt på flera veckor och när jag ser på täcket har det en fettrand högst upp, även kudden har en stor, gul fläck på sig. Den som bäddar den här sängen är inte lika noggrann som Margareta, det står i alla fall klart.

På väggarna hänger stora svartvita fotografier, de föreställer skogsmotiv med skogssjöar, gläntor, klippor. Jag slänger en hastig blick på den, sedan börjar jag banka, jag tar tag i en bok och ställer mig upp i sängen och slår den mot taket. Sedan minns jag, jag är fri. Det finns ingen att banka åt.

TV:n blev droppen, utan TV skulle min blick mot omvärlden vara avstängd, dödad, borta. Beslutet togs i samma stund som hon sa orden, de andra orden skrämde mig visserligen, pratet om att jag inte skulle klara mig själv, men samtidigt slog mig insikten att jag ändå var på väg mot min egen död där i källaren.

Aldrig mer ska jag sätta mina fötter på de välskurade golven, aldrig mer ska jag bo i ett rum med betongväggar, aldrig mer ska jag låta mig luras av en kvinna, en käring, en häxa. Jag ska bara gå och aldrig ska jag vända mig om. Och Margareta? Ja, hon får klara sig själv bäst hon kan, hon får gärna tyna bort där i källaren med sin onda själ. Allt är så klart för mig nu, det är som om någon befriat mig och jag ser saker för vad de är, jag ser vad verkligheten och sanningen har för ansiktsdrag. Men jag är levande i alla fall, vad hon än har gjort med mig så finns jag fortfarande, jag andas, kan röra mig och se.

Men var befinner jag mig egentligen?

Det värker i huvudet, ett glas vatten är framställt på det överbelamrade nattduksbordet. Det hade varit gott med vatten nu, men att dricka ur något som någon annan ställt fram fyller mig med motvilja. Därför ignorerar jag glaset och ställer mig på golvet med skakiga ben. Jag vänder blicken mot en tavla som står mitt i rummet och jag känner igen henne, men vad gör hon här? Och var kattsingen är jag någonstans?

Rådsvill står jag mitt i rummet och vinglar av trötthet, hunger och förvirring när dörren öppnas och en kvinna jag halvt om halvt känner igen, men inte riktigt kan placera, kommer in i rummet.

”Vill du ha käk?” undrar hon, som det mest självklara i världen och jag hummar och följer med henne nerför trappan. Huset liknar vårt, det har samma planlösning, men andra tapeter, dessutom är det spegelvänt. Då minns jag, jag är hos grannen. Jag måste ha svimmat i trädgården och hon har hjälpt mig in. Som en liten pojke känner jag mig där jag går bakom henne i trappen, trots att jag säkert är lika gammal som hennes far. Jag minns mer, minns att jag sa att jag är Margaretas man, men inget om att jag varit inlåst. Vad ska hon tro om mig?

Köket är trångt och rörigt, och trots att det har samma planlösning som mitt och Margaretas, är det så olikt det kan bli. Möblerna böljar på något vis, färgerna är skarpare och mer livfulla. Detta kök är ett levande kök.

På bordet står en kastrull med ris och i en stekpanna ligger det någon form av köttgryta. Det doftar vitlök och någon krydda jag inte kan namnet på och vi är tydligen fler, för bordet är dukat för tre personer.

”Miranda, en kompis, hon sover, hon har jobbat natt. Hon får äta senare”, säger kvinnan förklarande, utan att jag har frågat. Miranda, det namnet låter bekant. Miranda och Stefan? Jo, Margareta brukar prata om dem, det minns jag och jag har väl träffat dem någon gång i tiden, men det var länge sedan. De fick visst en dotter för tio år sedan.

”Jag heter Linda och jag bor här tillsammans med... eller ja... han är inte här nu, men min son... det är hans rum du fick sova i.”

”Hur fick du upp mig för trappen?” frågan studsar impulsivt ur mig, jag ser på hennes armar och undrar.

”Jag är stark, tränar både boxning och lyfter vikter. Och du var inte speciellt tung.” Jag ser bilden framför mig; hur hon bär mig som ett barn eller på samma sätt som en brudgum lyfter sin brud över tröskeln. Hon ler: ”Okej, Miranda hjälpte mig. Jag tänkte att du behövde lugn och ro och Miranda sover i mitt sovrum. Herregud, jag har folk sovande i hela mitt hus mitt på dagen!” säger hon och skrattar smått hysteriskt. Ögonen är uppspärade och ringarna under dem visar på att hon inte har sovit så mycket. Jag undrar för mig själv hur jag ser ut, plötsligt blir jag medveten om att en främmande människa synar mig.

Hon bjuder mig att ta av maten och det smakar underbart. Det har en helt annan smak och konsistens än Margaretas hårdstekta mat, den är mjuk och kryddig och jag hade nästan glömt att mat kunde vara så god. Linda har tagit en liten portion, men verkar inte särskilt intresserad av maten. Hon spetsar fast en köttbit med gaffeln, men för den inte till munnen utan rör den i några varv på tallriken, som om den ska suga upp såsen eller som om hon tvekar om hon verkligen vill ha maten. Som ett barn, tänker jag, ett barn som matvägrar.

Jag äter under tystnad, men jag ser att hon undrar. Det tar dock en stund innan hon lyckas formulera en fråga. När den kommer är den osäker.

”Vad... jag menar, du är hennes man alltså? Jaha... har du varit bortrest? För jag har bott här i flera år men jag har aldrig sett dig förut.” Jag visste att frågan skulle komma, ändå är jag inte beredd. Är osäker på om hon kommer att tro mig eller inte, men jag har inget val.

”Jag har varit inlåst”, säger jag, ”i källaren. Antagligen en likadan källare som du har, fast spegelvänd. I tio år. Har jag varit inlåst alltså. Av henne, hä... Margareta.” Det är en befrielse att yttra orden, att säga dem högt till någon annan, att det hemska i orden får sitt utlopp någonstans, får en mottagare.

”Är det sant?!” Linda stannar tvärt upp i sitt snurrande med gaffeln och i hennes ansikte finns tvivlande stråk. Allting tycks stanna upp, klockan, vinden utanför, världen. ”Men Gud så hemskt! Jag vet inte vad jag ska säga. Varför?”

”Ja, säg det. Det hände när vår son försvann, jag tror att hon var rädd att jag också skulle försvinna så då tog hon det säkra före det osäkra och burade in mig.”

”Har din son... försvunnit?” frågar hon med ett visst intresse i rösten och nu drar jag mig till minnes att Margareta pratat om någon Linda, Linda och Miranda, som tappat bort sina barn.

”Ja, för tio år sedan.”

”Min son, Donnie är också försvunnen.”

”Jo, Margareta sa det. Hon pratade om att ni hade ’tappat bort era barn’. Tappat bort, att bara använda de orden om barn vittnar om vilken sorts person hon är.”

Jag äter fort, med en hungrande kropp och ett svältande sinne. Måste ta in allt på en gång, smaken, doften, känslan av att vara fri och sitta i någons kök och äta middag. Det känns som om jag ser på allt för första gången, en ung kvinnas händer som ömt håller i glaset när hon dricker, fönstret med sommarljuset utanför, doften av vitlök i näsan, den friska luften, mest av allt märker jag den friska luften.

”Hur kom du undan?” frågar hon, men jag svarar inte, tänker inte låta någon få ur mig var Margareta är och i vilket skick hon är i, hon får skylla sig själv nu. Samtidigt pumpar ett dåligt samvete i huvudet, men jag trycker irriterat bort det. Hon har aldrig haft dåligt samvete under alla år hon höll mig fången. Orden, bara orden ”höll mig fången” får mig att rysa och inse att det faktiskt är det jag har varit, även om jag förnekat det.

”Visst var det en flicka som försvann också?” undrar jag för att leda in samtalet på något annat.

”Ja, men hon kom tillbaka, Mirandas dotter, Moa.”

”Moa? Det var vad Margareta ville kalla vårt barn om det hade blivit en flicka. Det är ett fint namn.”

”Men hon är inte riktigt sig själv”, fortsätter Linda som om hon inte lyssnat på vad jag sagt, ”hon har förändrats på något vis under tiden i skogen. Miranda...” hon tystnar ett ögonblick och fortsätter sedan: ”förresten vet jag inte hur mycket jag får berätta, Miranda får göra det själv om hon vill.” Linda reser sig och börjar plocka bort tallrikarna. Jag sitter kvar och låter det ske. Hon har lämnat det mesta kvar på tallriken och jag känner igen mig, vet själv hur det var att inte kunna äta av oro.

”Men hon kom tillbaka i alla fall. Och din son?” frågar jag sedan och känner hur samhörigheten knyter ihop våra tankar, flätar dem om varandra ovanför våra huvuden. Skillnaden är bara att hon fortfarande hoppas, medan jag för länge sedan har gett upp.

”Han försvann för tre dygn sedan, polisen hittar inga spår. Jag vet att han på något sätt finns här, vare sig han är död eller levande, hans energi har visat sig för mig och den vill något. Men jag vet inte, jag kanske bara inbillar mig.”

”Så var det för mig också. Jag vet inte hur det varit för Margareta, jag vet inte ens om hon verkligen har sört Jonas. Jag har aldrig begripit mig på henne. Det är ett märkligt sammanträffande, för tio år sedan var det också tre pojkar som försvann, som nu.”

”Var det?” Linda ser på mig med stora ögon. Hennes hjärna och hjärta tycks jobba med informationen som hon fått. ”Vilket datum var det din son försvann?”

”Jag minns inte riktigt, den perioden gick dagarna in i varandra. Men det var augusti, som nu.”

”Och ni fick aldrig reda på någonting, vad som hände?”

”Nej, ingenting över huvud taget, han var spårlöst borta som de andra pojkarna. Jag är ledsen.” Ett dåligt samvete kommer krypande, den här kvinnan hoppas fortfarande och jag är den som är först att utdela dödliga slag på hennes hopp.

”Det är ju inte ditt fel”, mumlar hon och sedan bryter hennes ansikte ihop, trycks ihop i en smärtsam grimas och jag vet inte vad jag ska göra. Hon gråter framför mig, ljudligt och desperat och sedan reser hon sig och försvinner in i husets gömmor.

Jag sitter handfallen vid den sörjande kvinnans köksbord och vet inte hur jag ska bära mig åt. Ska jag gå nu, men vart ska jag gå? Jag har inget hem längre.

Jag är inte van vid gråtande kvinnor, Margareta har jag aldrig sett gråta. Det är som om hon bara haft ett urval av känslor, ilska, irritation, kyla eller så har hon sört på ett annat sätt.

Jag reser mig från bordet, drar med handen över diskbänkskanten, ser mig runt. Det enda jag ser är oreda, men oreda på ett bra sätt, ett personligt sätt. I vårt hus fanns inget personligt, inte ens vårt bröllopsfotografi eller bilder på sonen fanns där, de tog hon bort efter bara några år. Sa att vi inte var oss lika på fotona längre, att bröllopet var överspelat för länge sedan.

Detta kök andas, vårt hus var kvävt.

Jag går lite trevande mot hallen, ser stora svartvita fotografier av en ung man som måste vara hennes son. Han har blicken vänd mot något man inte ser, dröjer med blicken vid något till synes skrämmande. Det är ett vackert foto och jag blir sorgsen. Över min son, hennes son, över att livet blivit som det blivit.

”Linda?” säger jag försiktigt, jag vet inte var hon tog vägen och jag undrar vad jag förväntas göra, vad som är brukligt i sådana här situationer. Det var så länge sedan jag träffade riktiga människor att jag nästan har glömt det mänskliga spelet. Inte för att jag har varit särskilt bra på det innan heller.

Jag hör ett lås öppnas någonstans i hallen och det får mig att associera, associera till stängda rum, låsta rum, instängd luft. Ljudet ger mig huvudvärk. Sedan kommer hon ut, ögonen är lika skrämnda som hennes sons på tavlan och jag ser likheten dem emellan. Munnen är vit.

”Jag mår inte riktigt bra, men du får stanna här om du vill, jag antar att du inte vill gå tillbaka till huset.” Erbjudandet ger mig skuld-känslor, jag vill inte inkräkta på någons liv, i någons hem och det säger jag till henne. Men hon är bestämd, mer bestämd än jag och säger att vi får tänka ut något imorgon, att hon inte orkar just nu. Det säger hon flera gånger om, att hon inte orkar, och så försvinner hon i mörkret igen.

Jag går upp till hennes sons rum, det rum som han inte vet att han lånar ut till mig. Sömmen slår mig till ro och jag somnar, utmattad.

Snabba vindar far förbi mig i en överklig fart, drömmarna har blivit argare med tiden, mer krävande och uppblåsta, starkare och pockande. Varelserna har blivit mer hotfulla, platserna mer förförande.

Det räcker med att blunda för att framkalla bilderna från natten, då blandades varelserna med sonens fotografiflickor, de dök upp där tillsammans hand i hand. I de stridiga vindarna klev de ut ur skuggorna, ut i det vita solljuset, med knotiga armar höll de fast flickorna i händerna, flickorna som var vackra, så vackra att jag häpnade. Men de var inte glada, de såg skräckslagna ut där de stod bredvid varelserna, med uppspärade ögon och håliga munnar. De andades knappt, såg ut som vita stenar i huden och jag såg att de var ägda av varelserna, ägda och instängda, som jag.

Ur mörkret framträdde plötsligt min son, eller någon som försökte se ut som honom, också han med en flicka bredvid sig, en glad flicka, en strålande skogstjärna med röda kinder och smultronfläckar på sina läppar.

Han vinkade till mig i drömmen, men varelserna vände då sig om och med elaka blickar skickade de osynliga meddelanden till honom som fick honom att försvinna, han suddades ut tillsammans med flickan och var borta. Synkroniserat vändes varelsernas blickar åter till mig, men inte flickornas, deras ögon sände sina syner ner, mot marken. Sedan sträckte varelserna ut sina händer mot mig, uppoffrande och krävande.

Sedan en annan värld:

Mumlande röster under golvbrädor, kvävda skrik och borttappade själar. Jag hör dem, men kan inte hjälpa dem, nu är det inte jag som är fångslad, utan de och jag måste rädda dem, jag vet det men jag vet inte hur.

Mina händer famlar efter sprickor och hål, ingångar till deras verklighet, men ingen hand trycks i min, de är utom räckhåll. Varför kan jag inte hjälpa dem när jag är den enda i världen som vet att de finns, vad är det för mening med att jag känner till dem när jag ingenting kan göra? Sorgset ylar deras röster, sorgset sjunger de sina sånger, de vädjar om att få komma till ytan, de vill ut ur min mardröm och in i människornas verkliga värld. De nöjer sig inte och för varje svett-droppe som tränger fram i min panna, desto girigare blir de, sorgen övergår i klagan, klagan i begär. Nu kräver de att få finnas, nu bultar de på min panna och vill ut, men jag hinner vakna innan de är ute och huvudet värker mer än någonsin och kroppen är alldeles svettblöt. Jag har svettats som i feber, trots att min panna är sval.

En lång stund efteråt dunkar det som av hammarslag i huvudet och jag ligger och stirrar i taket för att undvika att somna igen. Vill inte drömma, vill inte känna.

En tanke som är på flykt går till Margareta och hennes ryggskott. Tog hon sig upp för trappan eller ligger hon kvar där nere, fångad i sin egen fälla? Jag borde ha hört något, hon borde ha ringt på hos Linda och frågat efter mig, speciellt eftersom hon trodde att vi hade någonting ihop. Vilken befängd tanke, en befängd tanke i en kvinna som blivit vansinnig. Vad var det tillståndet kallades, paranoia? Eller spelade hon bara, låtsades hon vara rädd för TV:n för att ha en ursäkt att ta ifrån mig den enda lilla frihet jag hade?

Tanken vill inte lämna mig. *Ska du lämna henne att dö där nere? Hon har ju ändå tagit hand om dig och gett dig mat varje dag.* Tyst, säger jag till samvetet, tyst, jag orkar inte. Det här är min hämnd, hon får skylla sig själv. Förresten hade hon säkert lämnat mig att dö om hon hade kunnat. Men hon kunde inte, för då hade hon avslöjat sig.

Frihetens första behag börjar lägga sig, nu börjar andra tankar tränga sig fram, tankar på hur det hade kunnat vara, mitt liv, om detta aldrig hade hänt, om sonen aldrig försvunnit. Jag var för bekväm för att skilja mig i tid, jag borde ha gjort det långt innan han försvann, men sorgen var så stor efter förlusten och rädslan enorm. Därför kändes det någonstans tryggt att finnas kvar där i huset, även om jag var instängd. Jag skulle ha lämnat Margareta, tagit Jonas med mig och börjat om på nytt, träffa en ny kvinna, en snäll och god kvinna utan problem. Eller så kunde jag ha levt ensam, sett Jonas växa upp och hjälpt honom komma igång med sitt eget liv.

Innan jag somnar in igen hör jag Margaretas röst. ”Jag förbjuder dig att låta mig dö här, jag förbjuder dig!” I mitt omtöcknade tillstånd har jag svårt att avgöra om orden skapas i min hjärna eller om de kommer från grannhusets källare.

21. Moa

Jag är en annan nu, det känner jag djupt nere i mig, jag är en av dem nu för jag vet om sanningen. Det är bittra minnen som har kommit upp i mitt svalg, trängt sig upp, hårt och obarmhärtigt. Minnen av hårda händer, oförsiktiga klämmanden av armar, ett stenigt ansikte, spetsiga ord, mörka tankevrår. En kvinna ser jag framför mig, en kvinna som vill att jag kallar henne vid namn, det är extra viktigt säger hon, för hennes namn är det enda hon är för mig, inte det där andra som folk i vår närhet säger att hon är. Det där mamma-ordet, mor-ordet, det tål hon inte.

Det är mina minnen, samtidigt är de någon annans. De kommer samtidigt, illvilliga minnen och jag måste ta emot dem.

Jag är lång, längre än jag, min kropp känns liksom uttänjd och för stor, men ändå inte klumpig. Jag har något mellan benen som är i vägen och det dröjer en stund innan jag inser att jag inte är en flicka. Minnena är inte en flickas minnen, men de finns i mig och min lilla kropp. Jag är en blandning av flicka och pojke, barn och ungdom, liten och stor. I minnena är jag honom, i verkligheten är jag båda två.

En vit veranda, en bländande sol, en värkande hals, en osäker fråga.

”Du älskar inte farsan va?” för jag har sett det i hennes ögon, i hennes ord, i hennes rörelser.

”Älskar?” hon låter förvånad, ”älskar?”, som om det är ett ord som det var längesedan hon hörde, som att det inte existerar i hennes värld längre. ”Jag älskar inte någon, allra minst dig, du har alltid varit i vägen, en börda ända sedan du föddes. Men jag är beroende av honom, av någon anledning är jag beroende av honom, trots att det är jag som föder den här familjen och sätter mat på bordet. Vi behöver varandra.” De hårda orden tar inte längre, de har för länge sedan slutat ha någon verkan för han som är jag i minnet har för länge sedan slutat älska sin mor, har för länge slutat se henne som en mor. Halsen gör mer ont än de kärlekslösa orden. Halsen sticker, men orden kan inte nå mig, ändå har minnena nu plockat fram dem så någonstans har de ändå gjort skada.

Sedan: tummar mot halsen, ett kvävt skrik, stirriga ögon. En smäll på kinden. ”Du har inte med det att göra, din finniga jävel, hur vågar du ställa en sådan fråga? Men jag vet något som du inte vet.” En triumf i rösten, en nypning i kinden.

”Jag ska flytta hemifrån. Jag ska flytta så långt bort jag kan ifrån dig, din käringjävel!”

”Ha! Och hur ska det gå till, hur ska du ha råd med en egen lägenhet? Och jobb? Det är ingen som vill anställa dig förstår du väl! Ingen vill väl ha en gnällmåns som inte är torr bakom öronen!”

”Farsan säger...”

”Du ska inte lyssna på din far, han kan ingenting om den här världen.” Kraftiga pilar i blicken men minnena vet att hon ska få igen. I sinnet är det bestämt vad som ska bli hennes öde, men något i historien har gått snett, det har blivit tvärtom och nu är det min uppgift att se till att det som var fel åtgärdas.

Jag har nya minnen i mig nu, nya men samtidigt gamla. Jag vet mer, kan mer, kan se igenom mer. Jag vet att det är samma minnen som en annan människa bar, jag har bara ärvt dem. Det gör mig ingenting. Begagnade minnen är bättre än inga minnen alls. De kommer att hjälpa mig i min stora uppgift, all den kunskap jag nu har i min hjärna gör mig starkare och smartare, utan att det syns.

Jag har kvar min flickkropp och det gör dem förvirrade. Det är bra.

Det första uppdraget är utfört, det var så enkelt och gav mig den styrka jag nu har. Han bara följde med mig, gick bakom mig som ett snällt får därute i skogen, klättrade över nedfallna träd och halkade på stenar. Men hans blick var blank, som om han inte riktigt visste vad han gjorde. Han litade på mig, litade på att jag skulle ta honom till rätt ställe, till rätt plats i universum. Han ställde inga frågor, undrade inte ens vem jag var, såg aldrig förvånad ut, men han mumlade ett namn om och om igen, ett namn som om han letade efter någon, sökte efter någon i sitt minne eller ute bland träden, ett namn jag inte kände till och aldrig har gjort.

Sedan överlämnade jag honom till skogen, lade honom i dess famn och gick därifrån. Tittade mig inte bakåt för att se vad som hände, för det hade inte med mig att göra.

Det finns ett till uppdrag, det finns någon jag ska döda, för minnena vill hämnas. Men det är inte Miranda, nej henne vill jag bara skrämma. Det är roligt att se hennes rädda blick och darriga läppar, hon är så svag Miranda, så otroligt svag och mesig. Jag är glad att jag inte är hennes riktiga dotter för i så fall hade jag varit lika svag som hon. Det räcker med ett ord, ja, det räcker till och med att bara säga hennes namn så kommer den där darrningen fram. Då ler jag för mig själv och känner att jag har makt.

Jag sitter på mitt rum och ritar. Miranda är inte hemma, hon är rädd för mig så hon gömmer sig någonstans där ute, ute i den värld som hon ännu inte fruktar. Stefan är hemma och passar mig idag, han verkar mer oberörd av mina ord och inte särskilt bekymrad. Han är inte lika rädd som Miranda, men jag kan nog få honom att bli det, det gäller bara att anstränga sig lite, hitta på ett sätt. Orden skrämmer honom inte, men kanske gör en handling det. Jag ska göra något, något han inte är beredd på. Men just nu är det bra att han inte är så rädd, då stör han mig inte.

Jag ritar Mirandas blonda page på papperet, hennes rädda ansikte och hon får en kropp med armar och ben. Stefan är svårare att rita så att det blir likt, så för säkerhets skull får han sitt namn inskrivet på tröjan med stora bokstäver. Sedan klipper jag noggrant ut dem till små bokmärken, små klippdockor.

”Nu bestämmer jag över era liv!” berättar jag för de urklippta pappdockorna och tittar på dem en och en. De ser bleka ut, kanske behöver de lite färg. Jag tar fram mina tuschpennor, som visst har börjat blekna, men som fortfarande går att använda och jag målar dem rosa i ansiktet, röda på munnen, Miranda får en lila tröja, det är hennes favoritröja och Stefan får svarta jeans. Sedan sätter jag två röda prickar på Stefans kinder, för jag har sett dem och jag vet vad de står för.

”Var inte oroliga, så länge ni sköter er och är snälla så händer ingenting”, säger jag till dem.

Ända sedan jag kom tillbaka har jag tyckt att mitt rum varit alldeles för barnsligt. Harry Potter-planscher på väggarna, fula mjukisdjur med alldeles för glada leenden och förebrående ögon, jo jag har lärt mig många nya ord nu, jag kan använda dem och vet vad de betyder.

Det enda jag gillar med mitt rum är att väggarna är gröna, mörkt gröna utan utsmyckning. Sänghimlen har jag rivit ner, den ligger i en hög under sängen, Miranda har inte vågat fråga. Under sängen ligger också min hemliga gåva, jag har väntat på rätt tillfälle och nu känner jag att det har kommit.

Jag plockar upp det lilla skrinet, det är gjort av något slags trä, men det har inga spikar i sig, på något sätt håller det ihop i alla fall, botten, de fyra väggarna och locket. På locket finns två bokstäver inristade: J.K. Jag öppnar skrinet och tar fram det som ligger i det: ett halsband gjort av svarta träpärlor och vassa tänder från något djur, uppträtt på en skintråd, varannan pärla, varannan tand. Halsbandet är något nött på sina håll, men det gör ingenting. Jag undrar vad det är för ett djur som har fått offra sig för halsbandet, kanske en varg eller en haj? Nej, en haj har nog större tänder. Någon gång ska jag fråga, kanske har tänderna en inneboende kraft i sig, en kraft från det djur de har suttit i, en kraft som överförs på den som bär på det.

Jag knyter upp knuten och lägger det sedan om min hals. Det är lite för stort för mig, tänderna hänger långt ner på bröstkorgen. Jag knyter det och lägger det till rätta. Det känns tungt mot min kropp, men på samma gång lätt. Skrinet stänger jag och lägger tillbaka det under min säng. Sedan går jag fram till spegeln. Jag hälsar på mig själv och i ögonen ser jag minnena spegla sig, jag ser den person som minnena suttit i, hans ansikte framträder i spegelns glas och han bär halsbandet som jag bär. Det är första gången jag ser honom och nu förstår jag varför halsbandet blivit mitt. Hans ögon är svarta, det är det enda som är onormalt, annars ser han ut som en ung kille, något smal i kroppen och med smala, långa fingrar.

”Hej”, säger jag men han svarar inte. Jag fascineras av bilden i spegeln, går fram och smeker på glaset och ser hur han gör likadant, samma rörelser som jag, samma min i ansiktet. Jag skrattar till och ser hur hans mun öppnas, men inget ljud kommer ur den. Ett tyst skratt i spegellandet. Jag undrar om han känner Guden och Gudinnan, dem har jag inte tänkt på, på länge, men de känns inte så viktiga just nu. Jag är mitt uppe i äventyret och behöver dem inte.

Jag går ut ur mitt rum, stänger dörren och sätter mig högst upp i trappen. Det har varit mitt utkiksställe i flera år, högst upp i trappen är det ingen som ser mig, ingen som hör mig. De tittar aldrig uppåt, deras blickar rör sig bara framåt, åt sidorna och bakåt. Jag sätter mig bekvämt till rätta på den bruna heltäckande mattan som finns på trappstegen. Sedan lyssnar jag.

”Nej, jag kan inte idag, jag är barnvakt.” Stefan pratar med någon i telefon och jag kommer snart att ha listat ut vem det är, jag är bra på sådant.

”Miranda vill inte det... ja, i och för sig då. Jo, det vet du att jag också vill, jag ska höra efter med Jennifer... Ja, jag vet, du kan inte fråga henne, men jag ringer henne på mobilen. Är hon hemma? Puss, ja puss på dig också...”

Det var inte svårt att lista ut, Stefans älskarinna. Men det är något som är konstigt med orden, det låter som om älskarinnan känner Jennifer, ”är hon hemma?” Är Jennifer hennes dotter? Det ger mig ett övertag.

Jag hör hur han slår in ett annat nummer och väntar. Jo, Jennifer kan komma över, det kan hon. Själv överväger jag vad som ska bli mest intressant, träffa Jennifer eller följa med Stefan. Jag väljer både och.

Jag trippar tillbaka till mitt rum, jag har två ytterligare figurer att måla och jag måste vara ganska snabb. Men det är viktigt att vara noggrann, så att linjerna blir bra och dockorna trovärdiga. En del nya ord känns ovana i mitt huvud, de krånglar när de ska fram, jag vet vad de betyder, men min hjärna har aldrig tänkt orden tidigare. Huvudet blir trött snabbare, det är som om det är för litet för allt som den fått veta, som om den tvingats växa i rekordfart för att kunna inrymma all information. Minnena påminner mig om filmen Matrix, och mitt barnjag förstår inte, men mitt vuxenjag gör det. Det är något om att programmera hjärnan med en massa information, som en dator.

Jag ritar ett stort, svart hår på Jennifer och jag ritar små, små bilder gömda i håret, bilder av händelser som har varit eller kommer att ske. Tidigare kände jag inte till vilka hemligheterna var, men nu kan jag se dem framför mig. Varelserna har gett mig information, information som jag inte tidigare hade och som jag aldrig skulle kunna få på något annat sätt. Jag tror jag vet mer än Jennifer själv.

Älskarinnan är svårare att rita, för jag vet inte hur hon ser ut, det är en kunskap varken Moa eller mitt vuxna jag har. Älskarinnan får en lång kropp, med svarta fingrar och olikfärgade ögon, ett blått och ett svart. Hennes hår är bortslitet från huvudet, som om Stefan dragit av det i en av deras passionerade stunder, ögonbrynen är bortskalade, istället syns röda märken, hud som dragits bort tillsammans med brynen, illröda märken som smärtar och är onda. Men det är inte älskarinnan som ska dö, nej hon ska bara förvandlas, gå tillbaka till sitt ursprung. Hon ska tillbaka och sedan plågas av tankarna på hur det kunde ha varit. Hon kommer att ställa frågan igen, frågan de alla ställer, de som saknar ett. ”Får jag ditt liv?”

Jag målar klart dem, klipper ut dem och lägger dem bredvid varandra. Nu har jag fem klippdockor. Miranda, Stefan, Stefans älskarinna, Jennifer och så hon som ska dö. Den min själ ska hämnas, den som ska dö på samma sätt som jag, fast mer vedervärdigt, mer dramatiskt, mer plågsamt. Döden kan bestå av så många lager, så många stadier.

Skogen ropar på mig, högre nu, högre än någonsin. Men den kallar inte på mig, vill inte ha mig dit, för en del av skogen är redan i mig. Nej, den ropar om mitt uppdrag, mitt andra uppdrag, vill skynda på processen, den viskar i vinden och ekar bland stenarna, att jag måste skynda mig, att det är bråttom. Då vänder jag mitt ansikte mot den och ber den ha tålamod, tillfället måste vara rätt.

Mina öron hör ett skarpt ljud av något som slår igen, och sekunden därefter hör jag Jennifers röst. Nu är det dags att låtsas en stund, låtsas tills Stefan har åkt. Om Miranda visste, om hon visste att Stefan fixar barnvakt så han kan knulla sin älskarinna. Jag ler för mig själv. Ja, stackars, stackars Miranda.

Jag ställer mig strategiskt i trappen och tittar ner på dem. Jennifer ser mig, hon ler och jag ser igenom hennes leende, ser att det är nedlåtande, ser att hon tänker att hon är less på att vara barnvakt, att det är andra saker som svävar i hennes livsrum. Jag backar bakåt och hon har en förvånad glans i ögonen, jag backar till mitt rum och plockar upp henne, den svarthåriga klippdockan med hemligheter i håret, och lägger henne i fickan, sedan går jag ner.

Jag håller mig tyst så länge Stefan är kvar, men när han stängt dörren efter sig låtsas jag. Jag vill leka Oboyleken, det är vad jag säger till henne, det är det jag lurar henne att tro.

Hon har håret uppsatt idag, det ser inte ut som på dockan och det stör mig. De tjocka hårkorvarna är sammanfogade med ett stort band i nacken och halsen är blottad. Jag ser misstänksamt på hårklumpen och ber henne släppa ut håret. Hon är undrande, frågande, förvirrad. Varför? Därför, svarar jag med ett tonläge som skulle kunna skära upp sår.

Jag cirklar runt henne och betraktar min barnvakt. Hon ser osäker ut, tvekande skjuter hon ut hakan, en rörelse som hon antagligen inte är medveten om, men som säger mig mer än hon tror.

”Jag är inget barn längre, det vet du va?” säger jag när Jennifer mäter upp Oboy och mjölk till mig i ett glas. Hon tittar på mig och jag ser att jag gjort intryck, utan att jag ännu sagt så mycket, men jag tror att hon kan se det på mig; att något är annorlunda.

”Vi har ju haft det där snacket tidigare”, säger hon, utan att någon övertygelse finns i hennes röst. Jag tar upp dockan ur fickan, håller den framför henne. Dockans svarta ögon möter Jennifers mörka blick och något syns där, ett igenkännande, ett minne.

”Jag är inte bara äldre i sinnet nu, jag kan bestämma över människor också, jag är en av dem nu.” Jennifer stirrar på pappersversionen av henne och när hon ser mig i ögonen ser jag vad som händer i hennes. Hon minns, minns mer från mötet i skogen, minns att det var nära att hon blev tagen, att hon var nära att inte komma undan. Ögonen växer, pupillerna växer, skräcken och vansinnet växer och ur hennes hår trillar en hemlighet ner på golvet, en hemlighet hon har burit på länge, så länge att hon aldrig trodde att den skulle uppdagas igen. Jag plockar upp hemligheten, vill veta mer, vill få henne att berätta för mig, men hon är tyst, det är som om någon har dragit igen hennes mun med ett blixtlås. Hon står där på golvet, förstenad och jag låter klippdockan singla ner på golvet framför henne.

”Du kan behålla den”, säger jag, för nu har jag inte så mycket mer att säga henne och dockan har spelat ut sin roll. Sedan plockar jag fram de ord som *de* har sagt att jag ska säga, jag viskar dem i Jennifers öra och jag känner lukten av skräck, blandat med en parfym som luktar sommar och jag känner hennes stora hårkorv mot min kind. Den kittlar mig medan jag pratar, när jag rör på munnen.

”Så nu vet du”, avslutar jag och lämnar henne vid bordet, lämnar henne ensam med vissheten om vad som hände och att jag nu har makt över henne. Jag lämnar henne med svidande minnen, kraftsande minnen, minnen som kan komma tillbaka i sin helhet och göra det de vill med henne, påverka henne till tystnad, till förvandling.

Jennifer var ingen match, det gick enklare än jag trodde, det är som om min förmåga gör att jag bara flyter med, jag säger rätt saker och gör som jag ska utan att behöva anstränga mig, utan att behöva tveka.

Blixtsnabbt tar jag mig ut ur huset och nu är jag på väg med en av de andra dockorna i fickan, nämligen den som föreställer Stefan. Hans pappersjag börjar kännas en aning fuktigt, fast jag är så liten svettas jag som en riktig man och jag känner att svettlukten kryper fram, söker sig till min näsa, men jag påverkas inte av den, tycker inte det luktar illa, snarare tvärtom. Lukten är en påminnelse om att jag finns och att jag är stark. Jag vet var Jennifer bor, alltså borde jag hitta Stefan och älskarinnan där. Jag undrar hur de har mötts, har de träffats genom Jennifer? Jag försöker minnas om jag sett hennes mamma hemma hos oss men Moas minnen är bleka och överkliga. Moa har inte tänkt på sådana saker.

Jag kliver in genom dörren, struntar i att ringa på den fäniga dörrklockan.

”Hej!” säger jag glatt där jag står i hallen i Stefans älskarinnas villa. Stefan vet inte hur jag har tagit mig hit, det övergår hans kunskaper och förstånd att ta till sig sådana saker.

De rycker till, hastigt och samtidigt och jag ser att nu har jag framkallat det där rädsla stänket även i Stefans ögon, det som jag bara sett i Mirandas tidigare. Det ser ut som om ögats färg tunnas ut och bleknar.

”Moa! Hur...?” Han får inte fram något mer och jag ser att de skäms båda två för att de står i köket och håller om varandra, för att de gör något de inte får göra. Det luktar konstigt, sött och rökigt från vardagsrummet och jag undrar vad de har haft för sig.

”Vet Miranda att du är här?” säger jag oskyldigt, jag bryr mig inte om att han är otrogen mot henne, men jag tycker om att göra honom osäker. ”Och vad är det som stinker? Har ni rökt på?” Jag skrattar till, ett skratt som gör ont i halsen, och så sniffar jag i luften som för att illustrera att det verkligen luktar märkligt.

”Moa, nu åker vi hem, vad är det här för dumheter, Jennifer skulle ju passa dig, lät hon dig bara smita?” Han har lösgjort sig från älskarinnan och kommer fram och tar mig i armen. Jag står kvar på golvet, vägrar att rubba mig och han märker hur stark jag är och att han inte har en chans. Det får honom att bli ännu räddare.

”Tror du att du är stark, va? Stefan? Jag är starkare än dig, starkare och smartare och jag kan saker som du inte har en aning om. Men man kan fråga sig vad Miranda ska säga, fast hon kanske redan vet? Hon kanske redan vet att ni knullat skiten ur varandra?” Stefan släpper mig snabbt som om jag bränt honom. Hans färg i ögonen är ännu mer utblandad, ännu mer fadd. Jag tar upp klippdockan ur fickan, den som det står Stefan på och säger:

”Du kan inte styra över mig längre, inte nu när jag river sönder dig”, och så delar jag Stefan mitt itu och slänger delarna på golvet. Nu är jag klar även med honom och det känns bra. Sedan vänder jag blicken mot älskarinnan.

Hon står som ett fån i köket i långt ljust och lockigt hår och jag tänker att hon passar väldigt bra i långt hår. Något i hennes ögon och näsa känns bekant och när hon ser mig i ögonen ser jag att hon tänker samma sak. På något vis är vi förbundna till varandra, men jag vet inte riktigt hur. Sekunden efteråt väcks en avsky i hennes ögon, som sprutar ut som pilar ur dem och sticker mig i huden.

”Ut härifrån!” skriker hon och Stefan rycker till av förvåning. ”Ta med din dotter och kom aldrig tillbaka hit!” väser hon till Stefan, som chockat betraktar oss.

”Kom nu Moa”, säger han sedan och mina fötter släpper taget om golvet och lydigt följer jag efter honom ut till bilen. Men jag låtsas bara, han har ingen makt över mig längre.

Skräcken och förvirringen svävar runt i bilen, runt, runt Stefan, till slut öppnar han rutan för att få luft, trots att luftkonditioneringen är på.

”Nu funkar ju inte AC:n om du gör sådär”, säger jag till honom men han svarar inte, tittar bara konstigt på mig.

När vi kommer hem sitter Jennifer i köket med ryggen vänd från oss. Jag vet att Stefan är arg på henne, men han är feg också och vågar inte riktigt visa sin ilska.

”Jennifer, märkte du inte att Moa smet iväg?” Jennifer sitter orörlig på stolen och stirrar på en punkt någonstans, en punkt vi inte kan se. Framför henne står ett glas med O’boy och mjölk, oboypaketet ligger vält på bordet och mjölkpaketet har trillat ner på golvet. En stor vit pöl breder ut sig som en liten sjö bredvid.

”Jennifer?” Stefan tar henne på axeln, men hon är som förstenad, hon rör sig inte och reagerar inte på hans ord.

”De har tagit henne”, stöter hon fram, sedan reser hon sig stelt och rörelserna är kantiga. Ryckigt går hon ut ur köket, utan att titta på mig, sedan ut i hallen och så stänger hon dörren efter sig.

Stefan ser mot dörren, sedan ser han på mig. Men egentligen ser han mig inte, det har han aldrig gjort, hans ögon registrerar inte att jag har något kring halsen, inte att jag inte har tvättat mig på länge eller att mitt hår är blankt och välkammat. Han är blind för sådant.

”Nu får du gå upp på ditt rum”, säger han surt, men jag lyder inte, utan tittar tillbaka på honom, utmanande.

”Det där gick väl inte som du hade väntat dig va? Du trodde att du skulle få vara själv med din äckliga väninna? Men nu vill hon aldrig mer se dig och det är min förtjänst. Det gör mig så glad, så glad.” Jag skrattar igen, men skrattet är mer som en sur uppstötning. Och du förstod visst inte vad jag sa där borta, jag sa att du inte bestämmer över mig längre, du har ingen makt kvar, varken du eller Miranda. Jag klarar mig själv nu, jag är en skogsvarsel och skogsvarsel lyder aldrig människor, aldrig någonsin. Men du ska vara glad att inget värre händer dig än så här, för jag har en otrolig makt, en makt som du aldrig har kommit i närheten av.” Det blir tyst, jag tror Stefan har gett upp. Han tittar inte på mig längre, har sjunkit ihop till en hög på golvet, en hög som inte förstår vad som händer i hans värld, den värld som han trodde han kunde och visste allt om.

Jag stänger dörren efter mig när jag går.

22. Miranda

Jag känner igen mannen som ligger i Lindas trädgård. Jag känner igen honom från länge sedan, en tid som förflutit, en människa som har upplösts i konturerna, jag har inte tänkt på honom på så många år, för han var aldrig en viktig person och hans litenhet, smalhet och bleka hud förstärker intrycket att han är en man utan betydelse, en man som man nästan inte ser. Han ligger där svag på marken och Linda säger att vi måste ta in honom i huset, se till att han vaknar till och får vatten och hon undrar om jag kan undersöka honom för att se om vi måste ringa en ambulans. Något i mig tar honom inte på allvar, något i mig ser honom mest som en irriterande händelse, något som stör och jag har viktigare saker att tänka på, större problem att lösa. Men vi bär in honom och lägger honom i Donnies säng och jag säger att det inte verkar vara någon fara med honom, en vanlig svimning bara och så lämnar vi honom ensam i rummet.

”Han är utelåst säger han, och att han är Margaretas man, jag visste inte att hon hade en man.” Linda ser trött ut, och jag vill läka hennes trötthet, ge henne energi, men jag har ingen till övers så jag kan inte hjälpa henne. Hennes ord förvånar mig.

”Hon hade en man, men jag trodde att han hade flyttat, det var det hon sa, jag trodde inte han fanns längre, att han hade upphört. Han kanske har kommit tillbaka?”

”Stackars karl, så smal och blek, som om han inte har sett solen på flera år.”

”Det kanske han inte har heller”, svarar jag och vet själv inte riktigt vad jag menar.

”Vad menar du?”

”Jag vet inte, känner mig förvirrad bara, allt som sker är så märkligt, så vridet, som om vi var med i en film av David Lynch, ibland kan jag undra hur denna värld är skapad och vad som ligger bakom allt vi ser.”

”Det *är* märkligt och konstigt alltihop, grannens man ligger i Donnies säng, Donnie är borta och Moa...” Linda tystnar och jag ser ner.

”Lägg dig och sov nu Miranda, jag ska fixa lite mat sen så kan vi äta allihop.” Jag får dåligt samvete av hennes ord.

”Men du då Linda, du behöver väl också vila? Du ser så trött ut.”

”Gör jag? Äh, jag kan ändå inte somna mitt på dagen, jag ska gå ut i trädgården och ta mig en cigg, det var så länge sedan. Och så ska jag tänka, jag behöver det nu, hitta någon strategi för att ta mig igenom det här. Jag hatar den här ovissheten, att inte ha en aning om vad som har hänt eller var han är. Inte ens veta om han lever eller inte.”

”Jag vet, det är det värsta.” Men inom mig tänker jag att det finns något som är värre, och det är att få tillbaka sitt barn förändrat. Det är värre än ovissheten. Men jag säger ingenting, vill inte förminska Lindas sorg.

”Är det säkert att jag får sova i ditt rum då?” säger jag försiktigt.

”Men självklart! Det har jag ju sagt!” Linda ler mot mig och lägger huvudet på sned. Hon ser så fruktansvärt söt ut. Jag får en impuls, går fram och pussar henne på munnen. Sedan drar jag mig förvånat bort.

”Vad var det där?” frågar hon, lika förvånat. Jag känner hur mina kinder blir varma, men jag viftar bort hennes fråga.

”Äh, jag tycker du är så snäll bara, men nu ska jag gå och lägga mig.” Jag vänder tvärt huvudet så att hon inte ska se mig mer, inte se den avslöjande färgen på mina kinder.

Jag har sovit nu, i hennes säng och i hennes lakan och det känns överkligt. Som att jag har kommit henne så nära, trots att hon inte har varit här. Sängen var nybäddad när jag lade mig och luktade syren. Jag smög upp och tog det begagnade örngottet från tvätthögen och lade bredvid mig och drog in doften av henne. Det kändes förbjudet, men det fanns ingen som kunde se mig, ingen som kunde skratta åt mig eller håna mig. Ingen som kunde avslöja mig.

Doften är svår att förklara, det luktar av någon parfym men det som är mest markant är en sötaktig doft som rymmer så många tankar och känslor, hennes egen doft. Jag blundar och föreställer mig Linda, vackra Linda i en sommarklänning med bruna armar och håret i ett virrvarr. Jag älskar hennes hår, det är så mycket vildare än mitt, mitt är stramt och prydligt, hennes är rörigt och flygande. Jag skulle vilja fläta hennes hår någon gång, känna de mjuka hårtestarna mot mina fingrar, känna värmen från hennes hårbotten mot min hud och dra in doften av nytvättat hår. Sedan vill jag kyssa hennes hals, kyssa henne på den där fula tatueringen som jag inte tycker om, den som föreställer en drake och som tar upp större delen av sidan av hennes hals och går bak i nacken. Jag vill kyssa bort tatueringen, rengöra henne från den, jag vill smaka på hennes hud och hennes mun, jag vill drunkna i hennes hår. Kyssen tidigare var så snabb, jag hann aldrig känna efter hur det egentligen smakade, hur det kändes. Men den var där, den fanns där och mina läppar har rört vid hennes, det är det viktigaste.

Jag suckar och kommer tillbaka till verkligheten.

Örngottet ligger kvar nu när jag vaknar, det ligger under min arm och jag tar upp det, insuper dess doft en sista gång, men det luktar inte lika mycket längre, hennes molekyler har blandats med mina och min egen lukt kan jag inte känna. Jag slänger tillbaka örngottet på högen av tvätt, vill inte att hon ska se att jag sovit med det.

Jag tittar på klockan och den står på fem, men jag är inte säker på att den går rätt. Gör den det måste den vara fem på eftermiddagen. Fem på eftermiddagen i det hus som just nu rymmer så mycket sorg och tankar och frågor. Jag kommer att tänka på Sören, Margaretas man. Är han kvar? Vart är det han har varit någonstans?

Jag är seg i hela kroppen och huvudet känns tungt. Kanske borde jag ringa hem till Stefan och fråga hur det går med Moa. Jag reser mig ur sängen och klär på mig de kläder jag kom i, blåjeans och en lila top. Jag tittar mig i väggspegeln och ser att sminket har kletat ut sig, jag glömde visst tvätta bort det så jag har svarta moln under ögonen. Håret är lite rufsigt, men det är lätt ordnat, med några tag med en kam som ligger slängd på golvet fixar jag till hårstråna. Sedan spottar jag lite saliv på fingrarna och gnuggar bort mascaran som hamnat fel.

Ute i köket är det tomt. Det står en stekpanna med rester på diskbänken, den verkar ha stått där ett tag för det har bildats en beläggning över maten och det ser inte särskilt aptitligt ut. Två använda tallrikar står bredvid och en tom tallrik med bestick och glas står orörda på köksbordet. Jag gissar att det är ämnade för mig.

Plötsligt känner jag mig skamsen när jag tänker på Linda, hon tar hand om mig trots att hon behöver mer tröst än jag. Vad själviskt jag har uppträtt! Vi måste hjälpas åt i det här, vi måste stötta varandra, inte ta den andra för självklart. Jag sätter mig skuldmedvetet till bords och äter maten kall, det smakar sådär, när den var nygjord var den säkert god. Nu känns såsen som klister i min mun och köttet är torrt. Jag får inte ner mycket, dricker några klunkar vatten och går sedan till den gräslöst fula diskbänken.

Jag börjar med att sortera och skölja av det som står där, muggar med stelnad, sur mjölk, tallrikar med intorkade rester och mögelsporer. Några glas med utblandad akvarellfärg, papperskartonger som innehållit fiskgratäng, såser, pizzor. Jag slänger och sköljer, skrubbar och putsar. Jag får kväljningar av den intorkade maten och hittar använda kastruller med möjlig, oidentifierbar mat. När jag nästan är klar hör jag steg bakom mig och sedan Lindas lena röst.

”Men, åh, har du diskat?” Hon kommer fram och kramar om mig bakifrån. Jag vet inte vad jag ska säga och jag blir stel i kroppen. Hennes kropp känns mjuk mot min rygg och det är en mycket behaglig känsla.

”Jag ville tacka dig för att du ställer upp så mycket”, säger jag och tar snabbt upp en handduk och börjar torka ett glas. ”Hur är det med Sören?”

”Sören?” säger Linda förvånad och jag skrattar till.

”Ja, gubben som ligger i Donnies rum, han heter Sören.”

”Jaha, typiskt mig att inte fråga vad han heter. Pinsamt. Jo, jag tror det är bra, han har varit nere och ätit, men sedan gick han upp till Donnies rum igen. Han säger att han har varit inlåst av den där Margareta i tio år!”

”Kan det vara sant?” säger jag misstroget.

”Han säger att hon låste in honom efter att deras son försvunnit och det var visst tio år sedan. Men kan du tänka dig, så sjukt! Visst, det har ju hänt förr, men ändå.”

”Till mig sa Margareta att han flyttade, att han inte stod ut med sonens försvinnande och drog. Bara sådär, och lämnade henne ensam.” Det låter så osannolikt alltihop. ”Men hur då inlåst, någon måste väl ha saknat honom, han borde ha försökt rymma, hur kan man hålla någon undangömd i tio år utan att det märks?”

”Det är ju inte första fallet som sagt, han den där i Österrike, han höll ju en hel familj gömd i sin källare.”

”Jag har aldrig gillat Margareta, men jag trodde inte att hon var så sjuk att hon skulle kunna göra något sådant! Ska ni inte ringa polisen?”

”Det borde vi väl göra, men jag vet inte hur han vill. Sa att vi kunde prata om det imorgon. Jag orkar inte ta tag i någonting idag, orkade inte ens ta reda på efter maten.” En skuldmedveten ton hörs i hennes röst, men jag protesterar mot det.

”Du lagade ju maten, självklart hjälps vi åt. Vi är båda i en kris och vi måste stötta varandra.” Linda tittar på mig och ser lättad ut. Sekunden efter dyker en fråga upp i hennes ansikte.

”Du kysste mig förut, varför gjorde du det?” Mina kinder vill bli varma igen, men jag hindrar dem.

”Kände för det bara. För att du är min vän.” Linda ser forskande på mig och jag slår ner blicken.

De sista solstrålarna glänser på Lindas glas i diskstället, de sista strålarna innan skogen slukar dem för kvällen. Visst ja, jag hade tänkt ringa hem. Någonting håller mig borta från telefonen, något i mig vill skjuta fram samtalet.

”Jag har tappat greppet”, säger jag, för att byta samtalsämne. ”Allt glider ur mina händer, min dotter, mitt äktenskap. Har jag berättat att han varit otrogen?” Linda tittar bekymrat på mig och skakar på huvudet. ”Det gör i och för sig inte så mycket”, säger jag sedan, ”det finns inte mycket kvar mellan oss, men...”

”Är han fortfarande otrogen?”

”Jag tror det, men det gör mig inte så mycket, det är bara lite sorgligt att vi inte är någon riktig familj längre.”

”Ni borde flytta isär”, säger Linda klokt och tar tag i min axel, ömt och försiktigt. Den bränner på min axel och jag känner hur spänd min kropp är jämfört med hennes mjuka. Har jag avslöjat mig med mina känslor, och i så fall, spelar det någon roll? Spelar det någon roll i allt det här andra som händer?

”Jo, vi borde göra det, men det har varit så enkelt att bo kvar.” Jag tittar bort och vänder mig mot det oundvikliga. ”Jag måste ringa Stefan nu och fråga hur det har gått. Han har inte hört av sig?”

”Nej, han har inte ringt.” Linda släpper min axel och jag går ut i hallen för att ringa.

Stefan svarar efter fyra signaler och han låter trött på rösten, trött och mörk. Jag anar att det är något som inte är som det ska.

”Hej, det är jag. Hur är det med Moa?” Min röst låter konstig när jag uttalar hennes namn, som om den bär en motvilja att uttala bokstäverna.

”Hon är ute och leker någonstans, jag vet inte var, men jag klarar inte av henne längre. Hon lyssnar inte på vad jag säger och idag när...” det blir tyst i luren ett tag, det låter som om han vill ta tillbaka det han just sagt. ”Äh, det kvittar, hon betar sig underligt. Hon skrämde slag på Jennifer idag.” Det var inte det jag ville att han skulle säga, jag ville höra att allt gått bra, att en dag förflutit på ett normalt sätt. Hans ord skapar frågor i mig.

”Har Jennifer varit där? Hemma hos oss?”

”Ja, jag var tvungen att fixa en grej så Jennifer kom en liten stund.”

”Jaha, men vad hände då?” Det oroar mig att hon var där, att Stefan lämnat Jennifer ensam med Moa.

”Jag vet inte, hon var livrädd när hon gick härifrån, som om hon var i chock.” Det isar i mig när han uttalar orden och det budskap de för med sig. Moa har skrämt Jennifer i chock, vad har hon gjort?

”Jag förstår inte hur en liten flicka, vår dotter, kan skrämma en så mycket.” Tanken fladdrar iväg när han säger ”vår dotter”, tanken vill påminna mig om varifrån hon kommer, min hjärna vill avsvära sig ansvaret för henne, samtidigt som jag saknar och längtar efter den gamla Moa.

”Vi måste reda upp det här, Stefan, du, jag och Moa. Linda tycker att vi behöver hjälp utifrån, nåt fosterhem och så, fast det tar emot.” Jag orkar inte ta tag i det andra, det som viskar om att vi borde gå skilda vägar, jag orkar helt enkelt inte med det nu. Stefan håller med om det jag säger.

”Klarar du av kvällen och natten så kommer jag hem imorgon bitti och tar med mig Moa till jobbet?” Stefan suckar, men går med på det. ”Vi pratar mer imorgon kväll.”

”Har du samma tröja på dig som igår Miranda?”

Vi sitter i bilen på väg till mitt jobb, klockan är halv sju och när jag gick upp för att väcka Moa var hon redan vaken och satt på sin säng, fullt påklädd. Något bad verkade hon inte ha tagit, men håret såg lent och nytvättat ut. Kanske hade Stefan fått henne lite ren i alla fall, jag hoppades det.

Hennes fråga är märklig, och det vittnar om att hon är väldigt observant, det är faktiskt andra dagen jag har på mig samma tröja, min lila tröja med hårigt garn. Jag känner hur svetten letar sig fram från alla veck när jag hör hennes röst. Sedan betraktar jag henne och hon har något konstigt kring halsen.

”Vad är det för halsband du har på dig?” frågar jag henne. Jag har aldrig sett det förut och det ser groteskt ut, stora gula tänder och kolsvarta pärlor. Som ett skrythalsband efter en nedläggning av ett byte. ”Var är halsbandet du fick i födelsedagspresent av mig och pappa? Det i silver?” Jag såg aldrig att hon öppnade paketet och efter allt som hänt hade jag nästan glömt bort det. Men det nya halsbandet påminner mig.

”Det har jag gett bort, jag bytte det mot det här. Det har minnen i sig, det hade inte det andra.”

”Minnen, vadå för sorts minnen?” Jag förstår inte hennes svar, men kanske kan jag få reda på vad som hänt henne om jag ställer frågor.

”Minnen bara, om vem som ska dö och vilka som ska få leva.” Hennes röst är ljus och tunn och det stämmer inte överens med vad hon säger.

”Moa”, säger jag med spänt stämband, ”vem är det som ska dö?” Moa tittar på mig som om jag inte fattar någonting och så säger hon: ”Farmor ska dö.”

”Farmor? Men hon lever ju inte längre, hon dog ju när du var liten”, svarar jag och ser Stefans bleka mamma framför mig, där hon låg döende på sjukhuset.

”Farmor ska dö”, säger hon säkert och tittar ut genom fönstret. ”Vad är det du inte förstår, *Miranda*?” Jag ryser till, trots att det är varmt i bilen.

”Din farmor, Stefans mamma, hon dog för fem år sedan i cancer.” Mina ord kommer hårt och hetsigt, samtidigt försöker jag behålla ett lugn för att inte bli hysterisk.

”Det finns andra”, svarar hon och fortsätter stirra på landskapet utanför. Jag förstår fortfarande inte vad hon menar och hur hon kan veta, vara så säker. Har Stefan sagt något?

”Har du och Stefan pratat om något speciellt?” undrar jag och blir arg på honom om det är så. Han borde ha pratat med mig först.

”Nej, vadå? Bara att han borde tänka sig för innan han fortsätter träffa sin älskarinna. Den horan är det något fel på.” Orden är ljusa, men samtidigt så mörka. Plötsligt blir jag arg, arg på Moa som är oförsämd och arg för att hon vet saker hon inte ska veta.

”Du tar inte sådana där ord i din mun, hör du det? Jag vet att Stefan är otrogen, men jag struntar faktiskt i det.” Moa tittar på mig med ett pillimariskt leende.

”Hora, hora, hora”, sjunger hon glatt, som om det var någonting att skratta åt.

”Idag måste du vara snäll Moa. Egentligen får man inte ha med sig barn på jobbet och du vet att jag jobbar på ett sjukhus och där måste man ta det lugnt och vara snäll mot patienterna och inte prata för mycket.” Jag vet inte om Moa lyssnar på vad jag säger, hon sitter och fingrar på sitt otäcka halsband och tittar sig i spegeln i solskyddet. Men hon håller sig lugn och tyst resten av bilresan.

Dagen börjar med ett morgonmöte, nattsköterskorna ska rapportera vad som hänt under natten så att vi vet var vi ska ta vid.

”Igår kom det in en kvinna med magsmärter till akuten, det visade sig att hon haft en mindre hjärtattack, så nu ligger hon här hos oss. Margareta Johansson heter hon och läget är stabilt nu, men hon har även ett ryggskott så ni måste ta det försiktigt med henne och hon kan behöva smärtstillande. Hon hade inga anhöriga så hon, så det är ingen vi ska kontakta. Bertil, på 3:an...”

Margareta, tänker jag, Margareta ligger inne. Och hennes anhörige man är hemma hos Linda. Men mina tankar är mina och ska inte delas med de andra, så jag anlägger en oberörd min och låtsas som ingenting. Moa sitter sockersöt och lugn bredvid mig under hela rapporteringen och jag börjar äntligen kunna slappna av.

Idag är det jag, Monica och Gerd som jobbar som sjuksköterskor och så en ny undersköterska, en ung kvinna som jag aldrig lär mig namnet på. Hon ser blyg och malplacerad ut, som om hon inte vet vad hon gör här och mina moderliga instinkter väcks på en gång, jag ska få henne att känna sig hemmastadd. För ett ögonblick känner jag nästan mer ömhet för henne än för min egen dotter. Jag skrämmer tanken på flykt, självklart är det inte så. Hur ska Moa bli när hon blir tonåring? Och vuxen? Tankarna kommer snabbt och snärtande. Om hon är så här när hon är liten, vad ska hon då komma att utvecklas till? Och allt detta prat om döden, att någon ska dö, vad är det hon har varit med om egentligen? Jag erkänner för mig själv att jag är rädd för min egen dotter, men rädslan känns mindre nu när jag sitter här i min vardagliga miljö med mina kolleger och pratar patienter. Den förminskas av det vanliga i situationen och det verkar som om det har en positiv inverkan även på Moa, eftersom hon håller sig så pass lugn.

Efter morgonrapporten är det fika. Nattsköterskorna traskar hem, vi tar en kopp kaffe innan arbetsdagen börjar. Vi sitter alltid på samma platser vid det fyrkantiga bordet, Monica längst in mot väggen, Gerd mittemot, jag bredvid Monica och så en plats över, en plats där den nya kvinnan sätter sig. Moa får sitta bredvid mig i soffan. Hon ser så söt ut men en kall pust slår från hennes lilla kropp då och då, en pust som även innehåller svettluft och lort. Håret faller dock fint över hennes axlar, perfekt kammat och det glänser så som det aldrig har glänst förut.

”Jaha, lilla Moa, så du får följa med mamma på jobbet idag”, säger Gerd och tittar på Moa.

”Nej”, svarar Moa bestämt och drar undan sin blick.

”Nehej?” säger Gerd förvånad och skrattar ett rökigt skratt, det låter hest och raspigt. Monica tittar på Moa med höjda ögonbryn, som om hon tänker att Moa är ouppfostrad. Om det ändå hade varit så enkelt.

”Miranda är inte min mamma.” Orden kommer snabbt, men den chock jag tror ska komma dyker inte upp. Gerd skrattar bara igen och säger:

”Jag var också osams med min mamma när jag var liten.” Jag drar en suck av lättnad över att det inte blev någon större affär av det hela, men just som jag slappnar av igen möter jag Monicas blick och den har en undran i sig, en tyst undran över hur det egentligen står till hemma hos oss. Jag skakar av mig hennes bekymrade ögon och övergår till att få med undersköterskan i samtalet. Det är dock lite svårt eftersom jag inte minns vad hon heter.

”Trivs du bra här?” frågar jag henne, men hon tittar ner i sin vita sjukhusmugg, så hon uppfattar inte att jag pratar med henne. ”Trivs du bra här?” upprepar jag och nu tittar hon upp och ler lite osäkert.

”Jaha, pratar du med mig? Jodå, jag trivs bra, det är en bra arbetsplats.” Hennes blick sjunker återigen ner i muggen när hon ser Gerds och Monicas granskande blickar. Hennes hand rör sig nervöst upp mot örat där hon stryker bort lite av håret, för att sedan ångra sig och dra tillbaka det över örat igen, som om det ska dölja henne. Jag vet vad de tänker, de vill inte släppa in den nya tjejen, för det första är hon undersköterska, för det andra är hon yngre och mindre erfaren och för det tredje är hon osäker på sig själv. Dessutom sitter hon på en plats som Mona normalt sitter på, och hur kan man ta Monas plats utan att skämmas? De njuter av att känna sig överlägsna.

Jag vet inte vad jag ska säga mer, undersköterskan utan namn har jag tappat ögonkontakt med och Gerd och Monica gör allt för att prata om saker som hon inte känner till. Bredvid mig sitter Moa och betraktar det mänskliga spelet och hon verkar ta in varje ord, varje antydning i rösten, varje skiftning i rörelsemönstret hos de inblandade. Men hon säger ingenting, hon tittar bara, registrerar.

”Minns ni patienten som hade paranoia? Som trodde att hjärtat slog för att det satt någon någonstans och slog på en trumma, en person som bestämde slagen?” Gerd är vänd mot Monica och mig, undersköterskan ignorerar hon. Sedan skrattar hon sitt rökiga skratt och jag känner hur hon stinker tobak. ”Kommer ni ihåg vad han hette? Undrar just vad som hände med honom.” Sedan sänker hon rösten. ”Vi har visst fått in ett till paranoiafall, det sa i alla fall Gun-Britt. Undrar om det är vanligt med hjärtattacker hos paranoidea?” Hon tittar lystet på oss och dricker en klunk av sitt svarta kaffe.

”Vi kanske ska öppna en psykklinik här på avdelningen”, skrattar Monica alldeles för högt. Jag ler lite försiktigt, trots att jag inte tycker det är roligt. ”Vem är det?” vill Monica veta.

”Kvinnan som kom inatt, minns inte vad hon heter. Gun-Britt sa något om att hon var rädd för sin TV, att den konspirerade med hennes man, har du hört så dumt, tänk vad folk kan hitta på när de har tråkigt!” Gerd och Monica skrattar skadeglatt åt Margareta och hennes TV.

”Margareta”, säger jag, ”Margareta heter hon.” De tittar förvånat på mig.

”Känner du henne?”

”Jag brukar gå på fotmassage hos henne. Men jag känner henne inte särskilt bra.” Gerd lyser upp. ”Har du märkt något konstigt med henne?”

”Va? Nej, inte direkt. Men hon har alltid varit lite speciell. Hennes son försvann för tio år sedan och jag tror inte hon har hämtat sig riktigt än.”

”Oj, försvunnit sa du? Som de där pojkarna nu? Det är för hemskt.” Gerds lystnad är borta. Hon skakar på huvudet och suckar. ”I vår hembygd, att sådant ska få hända, det är inte klokt.”

Monica harklar sig. ”Ska vi ta en rök innan vi börjar?” Frågan är riktad till Gerd och de två reser sig från bordet. Kvar sitter jag med den tysta undersköterskan och den ovanligt tysta Moa. Jag vill säga något till undersköterskan, något om att jag är ledsen för att de andra behandlar henne som luft, någon sorts ursäkt, men jag vet inte vad jag ska säga och hon tittar besvärat ner på bordet och min luft tar slut. Sedan sitter vi så, tysta runt bordet ända tills vi ska börja jobba. Tystnaden är besvärlig och tung och pinsam. Jag ser på klockan lite för tidigt, reser mig och säger till Moa att jag bara ska gå på toaletten och att hon får hålla sig lugn. Hon nickar bara, men möter inte min blick.

Jag börjar med att titta till Margareta. Jag vet ännu inte vad jag ska säga till henne, i vanliga fall är det jag som är patient hos henne när mina fötter är mörbultade efter allt springande i jobbet, men nu är det ombytta roller och det känns lite obehagligt, lite fel.

Jag säger åt Moa att vänta utanför, hon får gärna gå och sätta sig i väntrummet och läsa en bok eller så, men hon får inte komma in till patienterna. Hon nickar igen och det känns alldeles för bra för att vara sant, så här medgörlig var hon aldrig förut när hon följde med mig på jobbet, innan hon blev förändrad. Kanske håller hon på att bli normal igen? Hon tar upp en bok som ligger i väntrummet och öppnar den och vänder ner blicken. Jag andas ut, men det jag inte ser är att när jag vänder bort blicken ser hon på mig och hennes ögon är glödande röda, de genomborrar allt i sin väg och bränner ett hål i boken hon läser.

Jag öppnar dörren till Margaretas rum, hon delar det med en äldre kvinna som haft en allvarlig hjärtattack. Margareta ligger på rygg men huvudet är vänt mot fönstret, så jag ser inte om hon sover eller ej. Kroppen är stor och oformlig under den bruna sjukhusfilten, håret är fett och ligger kletigt mot kudden.

”Margareta?” jag är försiktigare i rösten än vad jag brukar. Hon vänder sakta på huvudet och ser på mig där jag står vid fotändan. Hon ser uppgiven ut och jag undrar vad hon tänker om sin man, mannen som just nu finns hos Linda.

”Miranda? Är det du? Det var då själva fan.” Rösten är lugn och resignerad.

”Hur mår du? Hur är det med ryggen?”

”Åt helvete.”

”Jag ser att du fått Voltaren för ryggen, har det hjälpt?”

”Nej, det enda som hände var att jag spydde, sa de ingenting om det?”

”Nej, det står bara att du inte mådde så bra.”

”Inte så bra? Ja, det var ju en underdrift. Så du jobbar här? Och det är du som ska ta hand om mig, hjälpa mig på badrummet och styra över min medicin?” Motvilligt svarar jag, egentligen har jag ingen lust, egentligen vill jag bara lämna henne här och lämna över ansvaret åt någon annan, men det kan jag inte göra.

”Ja, jag ska hjälpa dig”, svarar jag bara och går fram till hennes säng. ”Har du ont i ryggen?”

”Vad tror du?”

Innan jag hinner svara står hon där, lilla Moa, hon har omärkligt letat sig in i rummet och står nu bredvid Margaretas säng. Hur det har gått till har jag ingen aning om. Men vad värre är, ur hennes inre kommer ett högt, makabert hånskratt, hon tittar på Margareta och skrattar, ett skratt som inte låter som Moas och jag stirrar på henne, sedan på Margareta som har bleknat i sin säng och med stora ögon ser hon på den lilla skrattande flickan och något händer i luften. Något som inte går att ta på. Det är som om rummet har slitits ut från sitt sammanhang, slungats ut i rymden eller i en annan värld, där det är isolerat från allt annat, med oss som huvudpersoner, jag, Moa, Margareta. Skrattet hoppar runt i utrymmet, väser och väsnas, klöser och stör. Moas mun tycks växa och bli stor, att en sådan liten kropp kan uppbåda så högt ljud, och dessutom med den styrkan och klangen. Det är inget flickskratt, det kanske finns någon rest av det under det andra, men det som dominerar är ett basskratt, en mörk stämma, ett mullrande dån. Och skrattet hånar, pekar ut, skrämmer Margareta, skrämmer den otympliga kroppen och jag står oförstående och tittar på, jag ser vad som händer, men det är utom räckhåll för mig och jag undrar om jag är med i en mardröm. Jag känner igen skrattet, det är samma skratt som mullrade fram under sängen när vi trodde att Moa var borta.

*

”Vad hände, Jennifer?” Jag sitter hemma hos dem, huset är välstädat, lite för välstädat, Jennifer är stel och Pernilla ser rädlös ut. När jag kom var det en tanke som kändes i luften, en tanke som nästan gick att ta på och i Pernillas rörelser låg något jag har svårt att definiera. Förställdhet, någon slags falsk inställsamhet.

De verkar långt ifrån varandra, Jennifer och Pernilla, kanske en underliggande konflikt, ett långdraget tonårsuppror. Med Moa har Jennifer varit jättebra, i övrigt vet jag inte om jag skulle lita på henne.

Jag möter Jennifers blick över bordet och den är förändrad. En skugga har lagt sig över hennes ögon och de ser svartare ut än vanligt. En smärta strålar ut från dem, en svart smärta, ett otäckt skrik skjuts ur dem. Pernillas stöd är obefintligt, det finns inget i hennes röst eller rörelsemönster som försöker lindra Jennifers rädsla och jag känner att jag vill ta hand om Jennifer, trösta och skydda henne.

”Vad hände, Jennifer, orkar du berätta?” frågar jag igen. Rymden andas och väntar, tiden drar ihop sig omkring oss.

”Hon såg ut som en av *dem*, pratade om *dem*, sa till mig att de inte hade glömt mig, att de ska komma för att hämta mig, att jag inte ska tro att jag ska kunna komma undan. Så fort jag minns dem igen, minns dem på riktigt ska de ta mig.” Orden faller obegripliga mot golvet. Skapar Jennifer scenerna i sin egen fantasi och galenskap eller är det ord som Moa har sagt? Det verkar så osannolikt, samtidigt kan jag höra hennes lilla röst som väste: ”Vi säger, att du ska dö.”

”Vilka är *dem*, vilka pratar du om?”

”Jag kommer bara ihåg att de finns, men jag kommer inte ihåg vad som hände och jag vill inte komma ihåg, det är för otäckt att tänka på. Jag vet att Moa har haft kontakt med dem, jag vet det för hon har snackat om dem, och jag vet att det är samma som jag har mött. Jag vill inte komma ihåg, för då kanske det blir som Moa säger.”

Pernilla har suttit tyst bredvid men jag ser hur en ilska byggs upp inom henne.

”Vad är det ni två pratar om egentligen? Det låter som ett dumt påhitt, ursäkta att jag säger det, men Miranda, du borde väl genomskåda deras dumma sagor? De har kokat ihop någonting. Jennifer, vad tror du och Moa att ni ska få ut av det här egentligen?”

”Du fattar ju ingenting! Du har ju inte ens träffat Moa, du vet inte hur läskig hon är!” Orden kommer snabbt och det ser ut som om hon ångrar sig direkt. ”Förlåt Miranda”, och visst smärtar det att hon tycker att min dotter är otäck, men innerst inne tycker jag samma sak, även om jag har svårt att erkänna det. Pernilla tittar argt på oss.

”Jo, jag har träffat henne och jag märkte inget konstigt. Det är inbillning alltihop, inbillning och sagor.” Det kommer en doft av lögn från hennes mun och jag känner att det är något som inte stämmer. När har hon haft möjlighet att träffa Moa? Frågan lägger sig tillrätta i mig, som i ett litet fågelbo, men jag ställer den inte rakt ut, det har egentligen ingen betydelse.

”Inget konstigt? Hörde du inte vad jag nyss berättade? Miranda, berätta för morsan, nog måste väl du ha märkt någonting?” Jag vill tro på Pernilla, jag vill tro att det bara är en dum saga alltihop, vill hålla med henne och säga att Jennifer har fått för sig saker, men jag kan inte. Inte efter det som hände idag.

”Det är inget påhitt, Moa har förändrats. Hon mordhotade mig för bara några dagar sedan och idag skrämde hon slag på en patient. Hennes skratt...” jag tystnar för det går inte att beskriva, det är alldeles för överkligt. Jag tog hem henne efter incidenten, viskade till min chef att hon blivit sjuk och att jag skulle vara hemma för vård av sjukt barn, jag viskade för att inte Moa skulle höra och kunna protestera. Pernilla tittar misstroget på mig, men en rädsla döljer sig bakom fasaden och jag ser att hon vet något mer, att hon döljer något.

”Hur som helst är det väl ingen idé att Jennifer är barnvakt något mer åt Moa, det verkar ju inte fungera.”

”Jag protesterar inte!” säger Jennifer.

”Då så, då kanske vi kan stryka ett streck över det här?” Pernilla vill att jag ska gå, det är vad hon säger. Jag vänder mig till Jennifer.

”Om du behöver prata eller så, ja, du vet”, säger jag tafatt innan jag går därifrån.

23. Margareta

Ett steg i taget, jag måste bara fokusera på ett steg i taget. För varje steg blir det svårare att andas och nu kommer smärtan i magen tillbaka, den hugger och river och sliter mig i magen och ryggen vill inte räta på sig. Jag måste uthärda några steg till, bara några steg till.

Kallsvetten kommer och lägger sig som en blöt trasa över mig, från alla veck och skrymslen bryter den ut och huvudet känns kallt. Bara några steg till, bara några. Svetten blandar sig med tankar och undringar, var har min man tagit vägen och jag känner samtidigt en ilska över att han inte hjälpte mig, men jag vågar inte släppa ut all ilska ännu, den får vänta lite för först måste jag ta mig upp för trappan.

Ett steg, ett hugg, en svettdroppe. Jag vet inte hur länge jag kämpar där i trappan, men till sist är jag uppe och jag måste vila, nu måste jag vila en stund. Sedan hasar jag mig framåt, jag kan inte resa mig ordentligt, jag hasar fram till telefonen och kan antligen slå nödnumret. Först slår jag fel, 90 000 har hakat sig fast i mitt minne, men sedan minns jag att det är andra siffror som gäller nu.

De ska skicka en ambulans, säger de, jag ska bara hålla mig lugn och ligga kvar där jag ligger. Så blir det och tusen tankar hinner skvalpa runt i mitt huvud medan jag väntar på ambulansen. Hur ser jag ut, är jag tillräckligt ren, hur ser mitt hår ut, vad händer med huset om jag blir kvar på sjukhuset? Var är min man? Kommer han att avslöja mig? Vid dessa tankar måste jag stoppa mig själv, stopp, stopp, säger jag, inte nu. Kanske sen, men inte nu. Men frågorna brottar sig fram och gör att mitt hjärta bankar hårt och snabbt och bilderna kommer en efter en, flygande från rymden, bilden av mig i det trånga utrymme som består av en fängelsecell, bilden av mig i vakuumet, det svarta hålet, den obegränsade smärtan som slår på min kropp, skammen som forsar som en vårflood av blod i mitt inre, tar sig ut, vräker ut, spy ut sig ur min kropp. Svarta ögon som möter mina, svarta händer och svarta hårtussar, det är en ny bild och den skrämmer mig mer än de andra, mer än det svarta hålet, mer än smärtan. Vem är det som skickar sådana hemska bilder till mig, kommer de från TV:n, från TV:n och från min man? Deras sammankokade hjärnor, deras hämnd som de spottar ut.

Golvet är hårt mot min kropp, smärtan är hård och besinningslös, bilderna värre än några jag någonsin kunnat föreställa mig. TV:n, TV:n, TV:n, tänker jag, jag skulle aldrig ha låtit honom ha den kvar, den onda TV:n har gjort mig till ett kvidande paket.

Ambulanspersonalen är lugn och metodisk, de undersöker min mage, trycker på den så att det gör ont och sedan lägger de mig på en bår, försiktigt eftersom ryggen smärta.

Jag hör sirenerna som ylande vargar någonstans bortom och jag blundar och tänker att det vore ganska skönt att dö nu, försvinna ifrån all smärta och allt oljud. Gömma mig från den här världen och aldrig mer återvända. Ännu har de inte kommit ikapp mig, ännu har de inte hittat mig, de tankarna dyker upp och jag vet inte vad jag menar med dem. Sirenerna talar till mig, säger mig att de är ute efter mig och min själ, de vill ha mitt liv. Sirenerna berättar om de som lurar och ljuger, de som leker med våra liv. Det sjunger i mitt huvud, en vacker sång som sedan förvandlas, blir disharmonisk och skrämmande, den biter tag i mina trumhinnor, håller sig fast med vassa klor och skriker. Jag skriker tillbaka, står inte ut med det otäcka ljudet i mina öron. ”Stäng av TV:n”, skriker jag, ”stäng av den, den är ond! Den vill döda mig!” Ljudet försvinner inte trots att jag säger till och jag skriker för att överrösta dess styrka tills någon säger åt mig att vara tyst och att vi snart är framme. Framme till vad undrar jag? Rätt vad det är ligger jag på en tillfällig brits med elektroder på bröstet och blåa skynten som omfamnar mig på sidorna så att jag inte ska se de andra patienterna. Hur hamnade jag här? Svagt minns jag vad som hänt.

En läkare kommer och han trycker mig också på magen, gör det ont här? Gör det ont här? Ja, svarar jag vresigt, det gör ont, det har gjort ont hela tiden.

”Vi ska göra ett ultraljud”, säger han, ”för att se vad som har hänt.” Orden känns konstiga, har han tagit fel på person? Jag blir arg på hans okunskap och väser:

”Det ser du väl att jag inte är gravid, en gammal kvinna som jag? Var tog du din läkarexamen någonstans?”

”Ett ultraljud på ditt hjärta förstår du väl”, svarar han tonlöst och går och jag är ensam igen.

Skärmen visar mig något som pulserar och läkaren hummar lite för sig själv. När jag ser den märkliga bilden av mitt inre påminner det mig om ultraljudet jag gjorde när jag var med barn. De sa att det var en flicka därinne och jag svarade att det visste jag väl, jag skulle få en flicka som jag skulle vara så snäll emot, en flicka som skulle behandlas med största omsorg, hon skulle få så mycket kärlek, och dubbelt därtill, för all den förlorade kärlek jag ej fick som barn.

Jag skulle kompensera den med hjälp av henne, för hon var en del av mig, hon skulle bli en spegelbild av mig som liten och jag skulle ge henne allt som jag inte fick.

Jag minns de små rörelserna på skärmen som berättade att hon mådde bra där inuti mig och jag minns också, ännu starkare, chocken när hon kom och prinsessan jag väntat på var en pojke. En vanlig pojke. Jag kände mig så lurad, de hade ljugit för mig, de kunde inte vara kompetenta som hade sett fel, var de förresten säkra på att de inte tagit fel barn och lagt på mitt bröst? Men de svarade bara att det var en normal reaktion efter ett kejsarsnitt, så jag fick nöja mig med den förklaringen och åka hem med en pojke istället för den lilla prinsessa som jag varit så säker på skulle komma. Min man förstod aldrig min besvikelse, men jag fortsatte drömma om den lilla flickan som jag skulle ta hand om. Jag hade bilden av henne klar för mig från början, från första stund då mensen försvann och något sa mig att nu var det dags. Ett litet ansikte, långt, ljust hår, en liten kropp som skulle få så vackra kläder, kläder i rosa och lila, små mössor, kjolar, ministrumpor och skor. Efter att jag fått min graviditet bekräftad av barnmorskan gick jag raka vägen till affären och frossade bland barnkläder, köpte flera uppsättningar med små dressar till henne, kläder som hon skulle ha som nyfödd, som 1-åring, som 2-åring och som 3-åring. Mer än så räckte inte mina pengar och jag fick nöja mig och åka hem. Min man sa ingenting när jag kom hem med alla kassar, men han var glad över att vi skulle ha barn. Jag såg dock hans blick när han tittade på kläderna och det bekymrade stänk han hade i ögonen. Jag ville radera det där stänket, det störde mig och irriterade mig. Men du då, ville jag säga, är du så mycket bättre då?

”Du har haft en mindre hjärtattack”, säger läkaren sakligt, ”så du kommer att skickas till hjärtavdelningen för observation. Men det är ingen fara, det ser stabilt ut.” En hjärtattack? Men jag hade ju bara haft ont i magen? Det är ett vanligt symtom för kvinnor, förklarar läkaren. ”Det kommer en sköterska och tar hand om dig”, säger han och går ut. Kvar ligger jag med naket bröst och känner mig utlämnad. Det klibbar kallt efter krämen han smetat på.

Det hinner bli natt innan jag rullas in på salen där jag ska ligga. Ingen vet hur länge jag ska vara här och det stör mig att de inte kan berätta mer, jag vill veta men ansiktena är stela och deras ord intränade. Det finns en vithet kring dem som om de är spöken som svävar runt på avdelningen, tysta spöken med anonyma liv.

Det ligger tydligen en annan kvinna i mitt rum, för jag hör hur hon andas högt när hon sover. Det väser från hennes bröst och jag blir irriterad av ljudet, varför kan jag inte få bo i ett eget rum, borde inte det vara något som man fått välja?

”Är detta mitt straff?” frågar jag rätt ut i luften. ”Ska jag dö nu?” Men jag får inget svar, det är tyst i salen, förutom kvinnans sovande ljud. Men så upphör snarkningarna och först tror jag att kvinnan är död, men sedan hör jag hur hon säger någonting, men rösten tillhör inte en gammal utan en ung kvinnas.

”Vet du om att du har ett barnbarn?” Jag vrider på huvudet för att se närmare på henne, men persiennerna är neddragna och jag når inte lampan i liggande ställning, så jag kan inte se henne. Jag svarar inte, antagligen pratar hon i sömnen.

”Margareta, vill du veta sanningen? Om vad som hände med din son?” Skräcken griper tag i mig och jag blir orolig för mitt hjärta, jag får inte utsättas för skrämmande situationer. Hur kan hon veta?

”Vem är du? Och vad i hela fridens namn pratar du om?”

”Jag är den som vet”, svarar hon bara, vilket är ännu mer obegripligt. ”Vill du berätta för mig vad det var som hände när Jonas försvann?”

”Varför ska jag berätta för dig när du är den som vet?”

”Jag vill höra dig tala om det. Jag är inte en del av denna värld, jag är den som står utanför och betraktar och den som skriver ner. Det du berättar för mig kommer ingen i din värld att kunna höra eller få reda på.”

Jag vägrar att prata mer med denna otäcka kvinna, men min röst lyder mig inte, den börjar tala. Den avslöjar sanningar för henne, sanningar som jag aldrig har berättat för en enda människa, sanningar som får mig att tro att det är därför jag är sjuk, för att det som hänt har hänt och jag har stått bakom det.

”Jag tyckte aldrig om honom. Jag trodde att jag skulle lära mig det med tiden, men hans intressen var mer lika min mans och jag kände mig alltid utanför i min familj. Jonas var sur och gnällig och aldrig nöjd med någonting och varje dag önskade jag att vi skulle få en flicka. Då kunde min man och vår son vara tillsammans och jag och min dotter. Men vi fick inga fler barn och jag räknade dagarna tills Jonas skulle flytta hemifrån, så att jag fick slippa hans sura uppsyn och hans stök. För Herregud, vad han stökade till! Jag tjatade på honom att städa, men han lydde inte och städade han någon gång så blev det alltid halvdant gjort, han hade ingen känsla för noggrannhet.

När han var 17 fick jag ett erbjudande. Jag kan inte förklara hur det gick till, för det är så överkligt att jag har svårt att sätta ord på det, men det hela gick upp på ett byte. Min son mot en flicka. En liten flickbebis. Jag gick med på det, likt föräldrarna i Hans och Greta lurade jag ut min son i skogen och jag skulle bara behöva vänta ett litet tag, så skulle mitt nya barn levereras hos mig. Men det kom aldrig något barn, det kom aldrig någon liten flicka och jag förstod att jag ännu en gång hade blivit lurad.” Orden är vassa och skär mig på tungan, vad är det jag har sagt, har jag erkänt? Jag vill spola tillbaka, suga in bokstäverna i munnen igen, men det går inte, de är ute och svävar omkring i rummet. Kvinnan har fångat dem i sina öron och nu vet jag inte vad som kommer att ske.

”Det fanns en flicka”, säger kvinnan med allvarlig röst, ”din son fick en flicka tillsammans med den du lämnade din son till. Han är död men flickan lever. Hon är ditt barnbarn.”

Jag vill sätta mig upp i sängen, för det jag hör rister i min kropp, men det gör för ont så jag faller tillbaka mot kuddarna.

”Vad är det du säger?” Men jag får inget svar, istället hör jag hur den gamla kvinnan rosslar till i sömnen och den ljusa, unga tonen är borta. Det var aldrig kvinna som talade, det var någon annan.

Natten kommer till mig och lägger en svart filt över mitt huvud, men den barmhärtiga sömnen vill inte infinna sig. Jag blundar men då öppnas ögonen, jag försöker andas lugnt men då protesterar min kropp och trilskas. Andetagen går aldrig ner i bröstet utan stannar ovanför, är hårda och tvära. Det smärtar till någonstans i huvudet, som om något där spänns varje gång jag försöker dra ett djupt andetag. Inte tänka på andningen, säger jag till mig själv, men det har motsatt effekt. Jag har aldrig tänkt på min andning så som jag gör nu.

En ljusglimt börjar som ett smalt gult streck och växer sedan och blir större och större och jag hör tassande steg i rummet. Jag ser med vakna ögon på sköterskan som står bredvid min säng. Vad gör hon här mitt i natten?

"Mår du bra Margareta?" det var den dummaste frågan jag har hört i hela mitt liv.

"Bra? Jag ligger väl på sjukhus och har nyss haft en hjärtinfarkt, ja jag mår hur bra som helst!"

"Förlåt, men jag såg på EKG:et att du hade oregelbundna hjärtslag, men det kanske bara är oro?" Jag vill resa mig upp och slå den mesiga sjuksköterskan som har insyn i min kropp, det är min kropp, vill jag säga, den har du inte med att göra! Jag vill slå henne över den där osäkra munnen, sätta henne på plats. Skrämma henne.

"Det är inget fel på mig, gå och glo på TV du eller vad ni nu gör på nätterna och låt mig vara ifred. Förresten hjälpte de där sömntabletterna ingenting." Något rycker i sköterskans mun och till min förvåning väser hon: "Käring!" och går ut ur rummet. På något sätt gör det mig lugnare, jag har nog missbedömt sköterskan, hon är nog inte så mesig som hon verkar. Men trots lugnet vill min kropp inte sova. Muskelnerna är spända, nacken är som en stålsträng. Jag försöker massera den med högra handen, men den vill inte var medgörlig, den står emot mina försök och fortsätter att spännas. Min kropp känns obehaglig, det gör ont överallt och en oro finns i mig, en oro som sträcker sig från mina tår ända upp i huvudet. Om jag visste vilket helvete jag senare skulle utsättas för hade jag aldrig klagat nu, aldrig tänkt de tankarna jag nu tänker, då hade jag varit glad över den spända nacken, glad över den naturliga oron i magen. Men jag är fortfarande ovetande om min framtid, om det som ska drabba mig.

Andningsljud fyller rummet, tanten bredvid andas djupt och tungt. Jag känner mig observerad. Känslan kommer plötsligt och det är inte sköterskornas observation av mig som känns. Det är något som svävar i luften, tar sig in i porerna, något bevakande och ont. Någon har en plan för mig, någon vet vad jag har gjort.

Jag slängs tillbaka i tiden, min kropp och mitt sinne flyger genom tiderna, genom en lång resa av händelser, tillbaka till just den där dagen. Jag ser mig själv som yngre, jag är yngre men inte ung, jag irriterar mig på allt min man säger och gör, han är i vägen och han vet aldrig när han ska flytta på sig. På det viset är han omöjlig. Klumpig och tafatt. Sonen visar samma tecken på undfallenhet, han är som en irriterande blåsa i min mun. Det är dagen det ska ske och jag kan knappt bärga mig. Jag ser bara det andra framför mig, den lilla flickan som jag ska ta hand om och hur jag ska slippa ifrån det barn som har skänkts mig. Det barn som bara är min mans. Det är de två som hör ihop, jag är ställd utanför, satt på undantag.

När sonen säger att han ska ta en springtur vet jag att det är dags. Jag går efter honom ut i trädgården.

”Vill du hjälpa mig att plocka lite blåbär, jag tänkte jag skulle göra en blåbärstårta till din far, du vet att han skulle bli jätteglad om du också har plockat.”

”Men farsan fyllde ju igår, han fick ju en tårta?”

”Ja, som jag hade köpt ja. Men det är mer personligt med en blåbärstårta. Det kan du väl ställa upp på?” Jag håller tummarna bakom ryggen, håller tummarna hårt och krampaktigt och hoppas att han ska svälja mitt bete. Jag ser att han ger sig, hur axlarna sjunker, även om en undran syns i hans ögon.

”Okej då.” Hans rygg är avvisande där han går före mig i skogen men jag har honom med mig och det är huvudsaken. Genast vill han stanna, men jag övertalar honom.

”Jag vet ett bättre ställe, kanske kan vi hitta svamp också.” Han ser på mig med tvekan i sina vattniga tonårsögon.

”Vad ska vi plocka i då, du har ju ingenting med dig?” Jag finner mig snabbt, säger att jag har påsar i fickorna och att han ska sluta vara så misstänksam.

Vi går och går och jag vet inte om jag är på rätt spår och känner hur jag kallsvettas och sonen börjar undra om vi aldrig är framme. Men så ser jag klippmassivet framför mig och ett lugn smyger sig på. Nu är det snart över.

”Är det här vi ska plocka? Men här finns ju inga blåbär?” Rösten är sådär gnällig igen, men jag säger mig själv att det är sista gången jag hör den. Och så står hon där, kvinnan i vitt med böljande rörelser och fjärilar i sitt hår. Ögonfransarna sprakar i guld.

”Välkommen”, säger hon och tar min sons hand i ett fast grepp. Hans ögon brinner när han ser på henne, all tidigare tvekan och undran har slätats ut, nu härskar en kärlek i hans kropp, en kärlek som han sträcker mot kvinnan. Jag är bortglömd, precis som hon sagt att jag ska bli.

Hon vänder blicken mot mig och ler, men det är något i leendet som inte är som det ska, det gömmer sig något mörkt i hennes mun, något förrädiskt i hennes ögon.

”När kommer hon?” undrar jag, men kvinnan lägger bara ett finger på sina vita läppar och hyschar mig. Sedan tar hon min son under armen och de är försvunna, indragna i grottan.

När jag kommer hem säger jag till min man att jag varit ute i trädgården och rensat rabatten. Jag ser i hans ögon att han inte tvivlar en sekund på vad jag säger.

Efter några timmar blir min man orolig och jag spelar med i charaderna. Det som driver mig är längtan efter henne, den lilla flickan. Hon med guldblonda lockar och skinande ögon, hon jag ska ta hand om och köpa små kläder åt. Hur hon ska komma till mig förstår jag inte riktigt, men det lär visa sig. Jag tänker på besvikelsen när jag insåg att hon inte skulle komma, att jag blivit lurad. Lurad av någon som jag inte ens visste vem det var.

Nu ligger jag här och det är något oroväckande med hela situationen, inte bara att jag är sjuk och inlagd för hjärtinfarkt, nej det är den mindre farliga delen. Det är någonting mer i luften, något mer som andas, förutom kvinnan i rummet. Något som lurar och väntar, förbereder sina klor för min kropp och min hjärna. Jag känner det så tydligt, och jag vet inte var tankarna kommer ifrån, de kastas till mig från tak och väggar, rymd och luft. Steg hörs i korridoren utanför, hämnande steg, självsäkra rörelser, små men målmedvetna. De vet var jag är, de vet min livshistoria och mina lögner, de vet och de är nära.

Andetagen blir svårare, hjärtat slår snabbare, magen krampar. Vem är det? Vem är det som ska utdela hämnden, vem ska få mig att ångra de misstag jag har begått?

Jag blundar för att försvinna, blundar bort min smärta och mina kramper, stänger ögonen så hårt att det nästan gör ont, sätter fingrarna mot ögonlocken för att hindra dem från att öppnas och trycker på ögonen, hårt och desperat. Det är ett knep jag började med som liten, att när omgivningen blev alltför farlig, blunda och låtsas som ingenting, blunda och stäng för, stäng av. Blunda och låtsas. Stänga för skräcken, så att den inte kan ta sig in i mig. Så gjorde jag när slagen hängde i luften intill min far, så gjorde jag när karusellerna som skulle vara roliga blev en skräck. Jag blundade och något försvann, det otäcka minskade i styrka, far tog ner handen och jag såg inte hur högt från marken jag satt i karusellen.

Jag minns hårda fingrar mot ögongloberna, jag minns hudfärgen genom ögonlocken. De svarta cirklarna som syntes i utkanten då jag tryckte på ögat. Jag minns det lika starkt som jag ser och upplever det nu. Och ångesten som är densamma.

Det kommer fler minnen som jag inte vill låtsas om, elaka minnen som får min själ att frysa.

Tre år gammal var jag, det vet jag för jag har hört att det är då man börjar minnas och min mor hade lämnat mig, hon sa något om att min far snart skulle komma hem, och så stängde hon dörren, låste och var borta. Jag gick runt i lägenheten, jag minns så väl det kalla golvet mot mina fötter, den rutiga perstorpsplattan som jag brukade stryka händerna över, följa linjerna som gick i kors och tvärs med fingret. Tiden som bara gick, hungern som brände och sög i min mage. Jag nådde inte upp till maten, hittade inget jag kunde äta, förstod inte varför min far aldrig kom hem. Flera timmar vandrade jag runt i lägenheten, tills jag utmattad lade mig på mina föräldrars säng och tryckte fingrarna så hårt jag kunde och vågade mot ögonlocken. Jag somnade och när jag vaknade var världen ljus men jag var fortfarande ensam. Timmarna lades på varandra, blev fler och fler, hungern blev starkare. Till slut tog jag fram en stol, klev upp på den och undersökte kylskåpet. En nästan tom mjölkflaska, ett paket margarin och en mjuk gurka. Jag tog ett bett av den, men spottade genast ut det. Sedan lade jag mig på sängen och blundade igen, ville försvinna. Min mor kom hem igen och min far några timmar senare. De talade om ett missförstånd, ett misstag och att det aldrig skulle hända igen. Men de glömde mig fler gånger, tappade bort mig, de var så upptagna att de helt enkelt slarvade bort mig gång på gång.

Det är tyst i korridoren, kanske var stegen bara inbillning, kanske var det någon som ljög eller kanske inväntar den bara rätt tillfälle.

När morgonen kommer är det någon annan i rummet, en tredje person och kanske en fjärde. Jag känner igen rösten när hon talar till mig, det är den där svaga kvinnan, hon som har en otrogen man och en försvunnen dotter. Och som bara äter grönt. Jag visste inte att hon jobbade här, eller så har hon sagt det men jag har glömt bort det. Hon ställer dumma frågor och jag irriteras av hennes okunskap, hennes svaghet. Jag tycker inte om att hon ser mig så här, i vanliga fall är det hon som är min patient och jag som har makten över henne, åtminstone hennes fötter. Nu är det tvärtom och jag vill inte visa upp mig på det här sättet, inte för någon som vet vem jag är. De andra sköterskorna, spökena, bryr jag mig inte om, de känner mig inte, för dem är jag bara en människa som ska tas om hand. Men med Miranda är det annorlunda. Kanske kan jag skrämman bort henne om jag är otrevlig, kanske lämnar hon mig ifred då.

Men det är något mer, en kyla sprider sig i rummet och min blick möter plötsligt stora, gulnande tänder, som tillsammans med pärlorna bildar något jag känner igen, något som varit mig bekant men som jag har glömt för länge sedan. Jag minns när de gjorde halsbandet, Jonas och Sören, hur de rengjorde gäddtänderna noggrant och hur motbjudande jag tyckte det var, hur de skrattade åt mig och hur Jonas viftade med dem framför min näsa och retades. Han bar det, trots att jag inte samtyckte. Han gjorde det bara för att vara elak. Innan jag hinner räcka ut handen för att känna på halsbandet vrålar ett skratt ut ur den kropp som bär det, och det är Jonas skratt, men det är inte Jonas som står framför mig, det är en flicka. En flicka som bär Jonas ögon och Jonas mun. Mitt barnbarn.

24. Moa

Hennes ögon är röda och de tittar på mig genom spegelglaset.

”Du måste vara försiktig, det du gör får inte drabba de oskyldiga.”

”Men det är väl du som har gett mig starka armar och vassa tankar? Det är ju du som är Gudinnan?” Jag hånler, förstår inte vad hon menar.

”Du låter alltför lik en vuxen när du pratar, kom ihåg att du fortfarande är ett barn!” Hennes ögon glöder som av eld och gnistor sprakar genom glaset. Om jag inte visste bättre skulle jag tro att spegeln kunde börja brinna. Men det kan den inte och hon är på betryggande avstånd från mig, på det avstånd som gör att jag kan säga precis vad jag vill. Hon kan aldrig ta sig hit eller stoppa mig.

”Kom ihåg att det är du som har gjort mig så här.” Men det vill hon inte lyssna på, det tycks hon inte gå med på och jag undrar om hon verkligen är en Gudinna eller om hon bara är någon som låtsas.

”Vad ska du göra?” undrar hon och jag får känna hur det är att vara vuxen, att ha ett vuxet samtal. Det susar i mig av välbehag.

”Jag ska döda henne såklart.” Det verkar inte göra henne arg, hon ser snarare belåten ut, vilket gör mig förvånad.

”Det är bra, det är som det ska vara. Men Moa, inga fler sedan, du får inte låta blodtörsten inta ditt sinne, du får inte bli som dem vi inte ska prata om.”

”Vilka då?”

”De som Jennifer träffade när hon var liten, det var nära att de tog henne. Och Pernilla, hon känner också till dem, hon känner till mer än du vet. Hon såg det i dig, i ditt halva jag, hon såg att du påverkats av dem och hon är skräckslagen för dig.” Jag förstår inte vem hon pratar om.

”Vem är Pernilla?”

”Stefans älskarinna, minns du inte?” Jag ser framför mig skräcken i hennes ögon, inte över att jag avslöjat dem, nej, hon var rädd för mig, livrädd. Det var spännande.

”Jag visste inte vad hon hette.”

”Lek inte med dem.” I rösten finns en varning, en varning jag inte tar på allvar.

”Vad händer då?” undrar jag nyfiket.

”Då tar de dig, de onda.”

”De säger att jag är ond, jag hör det i deras röster och märker det på deras kroppsspråk.”

”De riktigt onda vill du aldrig ha att göra med, det lovar jag dig.”

”Och hur vet jag att du är Gudinnan och att du talar sanning? Hur vet jag att du inte är en av de onda, dem man inte ska prata om?”

”Det kan du aldrig få veta, för jag är varken människa eller varelse, jag är någonting annat och det finns ingen som kan berätta för dig hur det egentligen är, bara jag och jag vet heller inte allt.”

”Vad var det egentligen som hände med Jennifer när hon var liten?” Gudinnan möter mina gröna ögon med sina röda och det blixtrar till av mötet. Sedan mattas de av, blir blåa igen och hon berättar om Jennifer.

”Jennifer vet det inte ännu, men en dag ska det som hände henne som liten komma ikapp henne, bubbla upp till ytan och ge henne synen som är outhärdliga. Det är det bara jag som känner till, för jag vet allt om er och er värld. Det finns inget ni kan dölja för mig, inget som är hemligt för min blick. Ni är mina små dockor och jag vet allt om er.

När Jennifer var tio blev hon lurad. Den som lurade henne var en varelse, en varelse med stora svarta ögon och kantiga armar. Han visade sig för henne som en hjort, en vacker hjort med stor krona och kloka ögon. Den närmade sig henne när hon var ute och plockade svamp med sin pappa. Han passade på när hon var ensam och Jennifer blev förvånad över att hjorten inte verkade rädd för henne. Sedan började han tala och Jennifer blev så förtrollad av hela situationen att hon följde med honom, lyssnade till hans ord. Samtidigt förvandlades han, kronan försvann, hans huvud fick en kantig form med svarta hårtussar som växte ur hårbotten. Huden var sårig och full med svarta fläckar, ögonen blev stora och irisarna kolsvarta, munnen var ett enda stort grin med vassa tänder och kinderna lyste grönt. Han tog tag i hennes axel och sa: ’Får jag ditt liv?’ Jennifer blev så chockad av hans groteska uppenbarelse att hon skrek, högt och gällt och varelsen ryggade undan, Jennifers pappa kom rusande och varelsen tog sin tillflykt in i skuggorna igen.

Upplevelsen var så skrämmande för henne att hon glömde den på en gång, men den stannade kvar som en sticka i hennes kropp, redo att en dag vandra ut.”

Jag skrattar åt det hon säger:

”Jag är inte rädd för någon, jag vet att inget farligt kan hända mig, för jag är skyddad av *dem*, de hjälper mig på samma sätt som jag hjälper dem. Förresten, vad skulle de göra med Jennifer om de fick tag på henne? Det låter som du läser en saga för mig, typ Rödluvan och vargen. Jag är inte rädd för vargar eller något som ser ut som en varg eller en hjort eller vad som helst.”

”Det borde du vara, för om de bestämmer sig för att ta dig så finns det inget jag kan göra.”

”Men vad händer då, vad händer när de tar en?”

”Det är inget som jag ännu vet, kanske blir det bara ett tomrum, kanske händer det ingenting, men det som är säkert är att du och de som finns i din värld, kommer att stanna där. Det finns inga vägar ut, när ni väl är där inne finns ingen väg ut, inga nya upplevelser eller händelser, inga nya människor att lära känna i den här världen eller någon annan värld. Det som har skett dig har på ett sätt redan gjort dig förbrukad, du kommer att ha ett mycket kort liv och det finns det heller inget jag kan göra något åt.” Jag tror att Gudinnan vill skrämma mig men jag är inte rädd, har aldrig varit rädd och vad är det som säger att Gudinnan har rätt? ”Jag litar inte på en spegelfigur”, säger jag och tittar i hennes röda ögon. Nu är det Gudinnan som skrattar. ”En spegelfigur? Är det det enda du tror att jag är? Tänk om du bara visste. De här minnena du har fått har gjort dig så självsäker och oförsiktig med vad du säger och tänker. Du vet, det är inte alltid bra att ha minnen, att ha tankar som kanske inte gagnar en och framförallt är det farligt att uttala dem. Jag tyckte bra om dig förut, men inte nu, för mig är du ett otäckt barn som sprider skräck och en sådan tycker man inte om även om man skapat henne.”

”Det skiter väl jag i, om du tycker om mig eller inte, det har ingen betydelse för mig och inte för mina minnen heller.” Hon irriterar mig nu, sänder stickiga nålar i mitt nervsystem. Jag vill få tyst på henne så jag slår med all min kraft på spegeln så att den krossas. Hennes ögon skiftar snabbt färg, de blir röda igen och ansiktet är förvrängt i sprickorna. Jag lämnar badrummet med Gudinnans förvridna blick i min nacke.

Jag är inte riktigt säker på hur det tänkta ska göras. Jag har inte haft tid på mig att planera, att lägga upp en struktur. Dockan kan inte hjälpa mig, en liten pappersdocka gjord av ritpapper och målad med tusch är inte den som kan. Däremot kan jag rita punkter på dockan, röda punkter vid halsen, i magen, vid munnen, ögonen, öronen. Det är viktiga punkter, det vet jag och då har jag i alla fall något att rikta in mig på. Dockan är en tjock docka, så tjock som jag nu vet att hon är, tidigare visste jag inte, minnena säger att hon var smalare på den tiden, inte smal men smalare. Hennes hud är skrynklig och blek och jag vet att hon luktar illa. Det är svårt att måla en person som luktar illa, när lukten kommer inifrån människan och är något som inte syns. Minnena har berättat för mig hur hennes kläder brukade se ut. Säckiga manchesterbyxor, marinblå tröjor, alltid marinblå tröjor. Minnena säger att det är för att det är en färg utan känsla, en känslolös färg gjord för dem som är inte förmår att älska.

Jag skrattar åt dockans min, det ser ut som om hon tror att hon är trygg där i sin pappersvärld, att det inte finns något som kan skada henne. Tänk om hon visste hur enkelt jag bara kan plocka upp en sax och klippa i henne. Men det skulle inte hjälpa mig så långt, den riktiga är inte lika tunn som papperet. Minnena vill klippa men jag säger stopp. Vi ska göra det på riktigt.

Jag lämnar huset, jag lämnar det bakom mig för nu är jag klar med det och klar med mitt liv med Miranda och Stefan. De är lika papprika som dockorna är för mig så det finns ingen anledning att stanna kvar. Jag rör mig fritt numera, svävar fram över gatorna och behöver inga bilar eller cyklar eller andra transportmedel som människorna hittat på, jag är bättre än dem nu, jag är både starkare och smartare. Nu vet jag var hon är och det är dit jag är på väg.

Jag vet var hon finns, jag kan vägen, jag har min förmåga som jag aldrig har sett hos någon annan människa, förmågan att flyta fram, sväva fram över marken med fötter som lätta ballonger. Jag möter människor efter vägen men det är som om de inte lägger märke till mig, som om de är blinda för min förmåga.

Jag kramar klippdockan i fickan och föreställer mig dess feta ansikte med de fula läpparna, illvilliga ögonbrynen och skulden, den stora skulden som minnena nu ska hämnas.

Jag skrattar och skrattar när jag ser hennes förvånade ansikte när jag plötsligt står vid hennes säng, hennes dödsbädd. Vi är inte ensamma i rummet, det ligger en obetydlig kvinna i sängen bredvid, en biperson i käringens liv, i mitt liv. Vi är huvudpersoner, hon är bara någon i utkanten, en som råkar finnas till vid just denna tidpunkt, just denna händelse. Det hon ska till att bevittna kommer hon aldrig kunna berätta om för någon, orden kommer inte att kunna ta sig ut ur hennes mun, orden kommer frikopplas från hjärnan och upplösas långt innan de har fått fäste. Just nu existerar bara en vithet, ett vitt rum, vita människor, vita sängar, vita sorger, vita skulder. Det är någon mer i rummet, jag vet att det är Gudinnan, men minnena kallar henne för någonting annat, men för mig är hon Gudinnan. Jag hör henne andas och vänta, som om hon undrar vad som ska hända, trots att hon egentligen vet. Hon vet det lika mycket som jag vet att det är hennes andedräkt jag känner.

Lukten i rummet är den som föregår döden, det vet jag för det är minnena som berättar det för mig, minnena har känt lukten av död, de har smakat på döden och har man en gång känt dess lukt eller smak så försvinner den aldrig. När jag står framför hennes säng berättar minnena för mig hur jag ska göra, hur jag ska göra för att orsaka mest lidande. Det handlar inte bara om död, det handlar om något annat också, för döden är endast en befrielse, det är det som följer därpå som är det intressanta.

Minnena hinner berätta mycket för mig under den korta tid jag står där vid sängen med min klarröda klänning, mitt glänsande hår och mina osynliga verktyg. Hela tiden tittar jag på mitt offer som inte har en aning om vad som ska hända med henne. Hela tiden står jag där med öppna ögon och öron och tar till mig instruktionerna som minnena ger mig.

De är förvånade över hur hon ser ut just nu, i denna stund, och de är nöjda med den fula och motbjudande sammansättning som hon består av. Jag når inte så högt över sängkanten men det jag ser är tillräckligt. Ansiktet är svullet, men det ska bli än mer svullet säger minnena till mig, alla drag ska förstärkas, det äckliga ska bli äckligare, lukten ska förvandlas till en stank, defekterna ska bli mer groteska, fettet ska växa och flöda ut från kroppen, kroppsvätskorna ska flöda, blandas samman till en äcklig gröt i hennes kropp.

Ögonen ska alltid se, de ska aldrig upphöra att fungera, aldrig släckas ner, öronen ska alltid höra, men ljuden ska vara förstärkta, de ska ila i henne för alltid, smärtan, de olika smärtorna ska alltid existera, men i hundrafaldig styrka. Tungan ska alltid känna smak, otäcka smaker, de otäckaste smakerna man kan uppbringa.

Det ska alltid stinka hos henne, samma lukter som smakerna, de ska vara outhärdliga och fruktansvärda. Hennes kropp ska upphöra, men sinnena ska finnas kvar, det är minnenas plan och hon ska veta vem det är som utdelar straffet, det är bland det viktigaste.

”Hej *mamma*”, säger minnena genom min mun med en mörk röst, en äcklad röst, en triumferande röst. Hon svarar inte, blicken ser stint framåt, bortåt, blicken vill fly. ”Härifrån kan du inte smita, det här trodde du väl aldrig skulle hända, men nu har jag kommit tillbaka för att hämnas, din son som du lämnade i skogen, likt föräldrarna i Hans och Greta, du lämnade mig till varelserna för att du ville slippa mig, jag var din bortbyting. Men jag hittade ett sätt att ta mig tillbaka. Det barn som du lovades står nu framför dig, det är den här lilla flickan som du skulle få, men som du aldrig fick. Varelserna lurade dig, de narrades med dig, de lekte med ditt liv. Flickan kom till genom min och en varelses sammanblandning, men hon var aldrig ämnad för dig, hon gavs till ett annat par. Jag levde inte när hon kom till, då hade min kropp redan lämnat mig, för i skogen blir vi människor inte mätta, i skogsvärlden spelar det ingen roll hur mycket vi än äter och dricker, vi kan aldrig bli mätta eller otörstiga. Din girighet har straffat sig, det hoppas jag att du inser nu när du ligger här och inväntar din död.”

Jag skrattar igen, mitt ljusa skratt, det mörka hör rösten, orden till. Halsen vibrerar konstigt när den mörka rösten kommer, det gör nästan lite ont när den tar sig fram, som om det var en tjock våg som ska ta sig ut ur ett för trångt utrymme. Skrattet är lättare, det ljusa skrattet och jag ser rädslan i hennes ögon när de olika rösterna kommer ur min kropp, det är som om hon inte tror det hon ser framför sig.

Hennes feta läppar rycker då och då, som om hon försöker prata, men inte får fram något. Det ligger ett skrik bakom hennes gom, ett skrik som hon vill klämma ut, men som stoppas av en ännu större rädsla, och ett försvarssystem som minnena har byggt upp, det finns inget sätt för henne att ropa på hjälp, det har de sett till. Och vad skulle de upptäcka om de kom in? En liten söt flicka, ett barnbarn som står vid hennes säng och ser oskyldig ut. Minnena utnyttjar mig på ett sätt, de tar hjälp av mig för att jag inte ser farlig ut.

Sköterskorna är utom synhåll, de har frusit fast i sina positioner, tiden har stannat för dem, tiden finns bara i detta rum just nu. Min kropp samlar kraft, minnena mobiliserar sig, jag vet fortfarande inte hur det ska gå till, men minnena vet och minnena andas död.

25. Margareta

Det går ett isande skrik genom rummet och så står hon där framför mig igen och jag vet att jag ska komma att ångra mig. Jag förstår inte hur en liten unge ska kunna skada mig och det är det jag säger till mig själv trots att jag innerst inne vet. En liten unge med stinkande hud borde inte kunna göra mig något.

Men när skrattet kommer igång igen förfasas mitt sinne och jag vill tysta det där förbannade skrattet, vill slå henne över munnen eller i magen. Jag försöker lyfta min arm men den är fastlåst, förhindrad. Skrattet ekar i rummet, förflyttas mellan väggar, sängar och bord, stryker med sin elaka ton och slår, hårt och argt. Hoppas som stackato och fräser till då och då och jag försöker återigen intala mig själv att det bara är en liten människa, en ofärdig varelse som inte kan någonting om livet, hur ska denna lilla fåniga kropp kunna göra mig skada? Hon är späd som en sparris, men något tungt finns i hennes ögon, de där genomträngliga ögonen vet saker som hon inte borde veta. Hennes hår är ljusst och rent men hennes ansikte är smutsigt och en stank kommer från hennes ansikte när hon böjer sig över mig.

När hon börjar tala är det en röst jag känner igen, en arg, gnällig röst med mörka toner och målbrottsspår. Jag förstår inte hur det går till, men rösten som talar är min sons, han som jag för länge sedan har försökt förtränga och göra mig av med, han har tagit sig tillbaka in i mitt liv och nu är han här för att ge igen. Jag hade glömt hur hans röst lät, men när jag nu hör den minns jag den så väl och hur illa jag tyckte om den. Han låter vuxen nu, som om han upplevt saker i en annan värld. När rösten kommer tappar jag andan, sedan skriker jag men omvärlden har stannat. Ingen svarar mig och det finns ingen som tar emot mitt skrämde rop. Väsningar letar sig upp genom kroppen, jag väser åt henne som en arg katt men hon ryggas inte undan, står bara kvar och vräker ur sig meningar.

Barnet som spyr upp hans ord är det barn som var ämnat för mig, men som jag aldrig fick för att jag blev lurad. De djävlarne ljög och gav mig ett tomt liv. Är det någon som ska hämnas så är det väl jag? Väsandet tilltar i styrka när min ilska gräver sig upp i mig och jag vill slå men armarna lyder inte. Musklerne känns så svaga och de värker. Det känns som om någon håller nere mina kroppslemmar, som om de är fastbundna i den groteska sjukhussängen.

Hjärtat trummar och var är sköterskorna som ska hålla koll på mina hjärtslag? De ska väl komma nu och rädda mig från det onda barnet som innehåller både mitt bortlämnade barn och mitt önskebarn. Ingen kommer. Magen värker, öronen smärtar av rösten och skrattet, det ilar i mina trumhinnor och så smäller det till och jag vet att nu har de gått sönder, trots att jag aldrig varit med om det så vet jag att det är det som händer.

Efter smällen kommer vätskan, det rinner något tjockt och varmt ur mina öron ner på kudden och det luktar surt och sött på samma gång, en otäck stank som gör mig illamående. Samtidigt känner jag hur något brister i näsan och det börjar rinna, snabbare än i öronen, en varm, tunn vätska som letar sig ner till min mun där jag känner den tydliga blodsmaken.

Jag blundar för att komma undan detta ohyggliga som händer mig, men då ser jag bilder, jag ser mig själv ovanifrån med den onda flickan som lutar sig över mig, hon står bara där, men ändå vet jag att det är hon som orsakar mig all denna skada, hon skär med osynliga knivar på vitala ställen, hon utvidgar luften så att öronen sprängs. Jag ser min mage växa, jag ser hur min kropp växer och hur det kommer ut vätskor från alla kroppsöppningar. Jag ser det samtidigt som jag känner det, känner hur det flödar ut blod mellan benen, det rinner snabbt och det får mig att tänka på sonens förlossning. Det luktar blod, avföring, urin i rummet och jag öppnar ögonen igen för att slippa se det som händer i mig, men då möts jag av deras onda blick, den är svart, lika svart som mina händer börjar bli, de har dött och det svarta har börjat sprida sig till resten av kroppen, snart kommer jag att vara död och jag kan inte skrika, jag har försökt men det kommer inte fram, inte ens ett dödsångestskrik kan de unna mig, de djävlarne.

Tillståndet mellan de levande och de döda är smärta, vassa nålar trycker sig ner i min hud, tjocka sylvassa som gräver runt i illvilja och sedan lämnar syra efter sig i hålen. Sedan onda ögon, de skjuter eld ur ögonvitorna, vit eld med brännande kraft in i mina ögon och vidare in till hjärnan. Ögonen talar, säger ”Vår hämnd är så djup, vi har livnärt oss på den, den har växt sig starkare i oss, utplånat han som skapade den, kvar finns bara hämnden och den har växt med hundrafaldig styrka för var dag.” Jag kan inte tilltala dem, i tillståndet mellan de levande och de döda har jag ingen röst.

Det kommer någon annan, en gestalt med vita armar och blåa kinder.

”Hur kunde du göra det du gjorde? Din son, han som växt i dig och som var ditt ansvar, som bara var ett oskyldigt barn?” Jag vet att hon vill framkalla dåligt samvete, men vad har det för betydelse nu? Jag är redan förstörd. Inte heller henne kan jag svara och hennes oskyldiga ögon ser lidande på mig och det gör ont, mer ont än den andres vita eld.

”Din egen son”, orden uttalas om och om igen från hennes ljusa ögon och de slår mig som pisksnärtar inuti min kropp som inte längre existerar. Vad ska jag göra? vill jag fråga, för min själ känner ånger för första gången i min levnadstid. En pojke ser på mig med nya ögon och jag ser för första gången vad jag borde ha sett då; en vacker skapelse som var min, min att vårda men som jag lade all min besvikelse på för att han inte var den jag hade hoppats. För att jag aldrig fick en chans att ge en flicka kärlek, en flicka som egentligen var en förlängning av mig själv.

Det är svart. Jag finns i en svart värld och det är inte bara en färg, ett mörker, det är svart i det som varit min kropp. Kroppen är död men allt finns kvar. Ilande, isande smärtor i delar som inte längre är någonting, i de delar som förut var mina kroppsdelar. Det bränner, sticker, krampar, hugger, svider och dunkar men det finns inget att göra åt smärtorna, de har ingen hemvist. Jag plågas än mer nu när jag är död än då jag levde. Det finns ingen tid här, inga skrik, ingenstans att fly. Ibland öppnas hålet och visar scener som sker i min gamla värld, saker som hände innan jag dog och efter.

I en av scenerna visas vad som hände med min son.

Han är förtrollad av kvinnan som står framför honom, hennes vita armar sträcks mot hans, vackra, rena armar utan behåring, kalla armar men på en och samma gång varma och välvilliga, kanske luras han av hennes vithet, för är hon en god varelse? Han säger att han känner igen hennes släkte, att han fotograferat hennes systrar ute i skogen, att han har hundratals fotografier av dem, av skogsvarelser, vackra flickor. Men hon svarar att han har fel, de är inte av samma släkte för då hade de inte låtit honom fotografera dem, hamnar vi på kort så förintas vi, säger hon, och de hade aldrig låtit honom vara ifred, de hade krävt saker av honom om de hade varit av hennes släkte.

Han är lämnad ensam med den vita kvinnan och i hans bröst kan man skymta en sprakande eld, en orange och rödflammande eld som sträcker sina fingrar mot det vita. Du är min nu, säger kvinnan och tar emot hans eld och han dras med in i grottan och där tar hon det hon vill ha av honom, hon stjälar ett av de frön som bor i hans kropp. Hon binder honom till sig men han kan aldrig äta sig mätt hos henne, aldrig dricka sig otörstig. Och så blir det så, att han blir tunnare och tunnare, torrare och torrare inombords till en dag då han inte längre kan följa hennes steg, tills den dag hans kropp är död.

Bilderna visar sig för mig, svävar runt mig, jaget som inte längre finns, jag ser sekunden han dör, när torrheten i honom har vuxit sig så stor, när ögonen sprängs av törst och hunger, jag känner varje smärta i hans kropp, varje tanke i hans huvud och han förbannar mig, förbannar sin mor som tagit med honom hit, lurat honom. Lämnat honom att dö hos skogens varelser och jag ångrar mig så djupt, men det är försent, jag har flyttat till skräckens och smärtans boning och jag kommer aldrig mer komma härifrån.

26. Gudinnan

Jag dödar dig Donnie, jag dödar dig fast jag inte vill, jag dödar dig trots att jag tycker om dig, kanske allra mest av alla i din värld. Kanske är det därför som du får dö.

27. Miranda

Vi vakar vi tre som förlorat våra barn, Linda, jag och Sören. Vi vakar med våra ögon öppna, våra sårade sinnen uppfläkta, våra sorger blottade. Vi pratar, jag och Linda, pratar och pratar och Sören håller sig i bakgrunden, säger inte mycket men förstår. Jag vet att han känner med oss i allt som har hänt.

Frågorna kommer från hans mun, några, få men viktiga frågor:

”Vad hände med Moa ute i skogen egentligen? Hur försvann hon? Kände de varandra, hon och Donnie?” Frågorna kommer försiktigt och trevande, men de smärtar, som rappningar i öppna sår på ryggen. Orden upprepas för mig om och om igen, ”Vi säger, att du ska dö!” För bara en vecka sedan var hennes ord så vackra, så barnsliga, så sprungna ur ett barnhjärta. Nu kommer orden från något djupt och mörkt som tagit över hennes läppar och tunga. Jag vill vända på frågorna, ta upp saker som inte är lika smärtsamma längre. Därför frågar jag honom:

”Vad hände med din son?”

”Han försvann och kom inte tillbaka, han skulle bara ut på en springtur.” Det finns inget mer att säga, inget mer att förklara kring det och frågorna studsar återigen tillbaka till mig, även om ingen har uttalat dem.

”Min dotter skrämmer mig, hon var så fin och vän innan hon försvann och när hon kom tillbaka så var hon ett monster. Som om en demon intagit hennes kropp.” Min röst är lågmäld, nästan viskande, orden gör ont att uttala.

”Det är så överkligt alltsammans”, säger Linda, ”jag kan inte förstå det. Och varför kom bara Moa tillbaka, varför inte Donnie? Jag hade ändå föredragit att han kom hem, i vilken skepnad han än var.”

”Nej, det hade du inte”, säger jag hårt. Linda ser på mig, förvånad. ”Du kan åtminstone hoppas på att han kommer tillbaka, jag har inget hopp kvar, hon är förvandlad och det är svårt att minnas hennes fina sidor.” Jag ser ner när jag talar, jag måste säga orden men mitt inre skakar när jag gör det. Det blir tyst en stund, de andra andas, Linda mer häftigt.

”Jag har inte heller något hopp kvar”, säger hon, ”hur ska jag kunna hoppas på att han överlevt flera dygn i skogen, och att inte veta var han är, du vet i alla fall var Moa är!” Sören är tyst bakom oss, flyr samtalet. Lindas kropp orkar inte mer, hon slungas ut i en häftig gråt. Jag ser upp på henne, ser det idiotiska i att vi bråkar och jag reser mig från stolen och kramar henne, smeker henne över ryggen och får själv tröst i beröringen.

”Förlåt Linda, det här är ingen tävling om vem som har det värst, förlåt.” Hennes andning hindrar henne från att svara men hon ser på mig med förlåtelse i blicken och det räcker för mig. Sören drar sig sakta undan, försvinner in i huset någonstans.

Någonting ropar på mig när jag är sovande, det är en röst jag känner igen och i min dröm ser jag henne skymta fram bakom en sten, först ser jag bara några lockar, sedan de blå ögonen och jag vet att hon bär med sig sanningen till mig. Ögonen borrar hål rakt ner i min själ och hon säger att jag måste välja, jag måste ta tag i min situation.

”Moa kommer aldrig tillbaka till er, ni är fria från varandra nu, du är fri att lämna honom. Moa är tagen av skogen, hon var inte ämnad för er, skogen har lurat både er och Margareta. Det är hennes barnbarn, det visste du väl?” Jag har svårt att avgöra om orden kommer från min fantasi eller om de kommer från en plats utanför mig, från någon som vet. Därför har jag svårt att tro dem, att ta dem till mig.

I ett slag så är hon borta igen, utan att jag vet hur det har gått till så är hon återigen försvunnen, försvunnen till skogen, men den här gången känner jag ett visst mått av lättnad, den här gången ger jag mig inte ut och letar för jag tänker att jag vill inte ha tillbaka den person som hon har blivit, jag vill inte spendera resten av mitt liv med att vara livrädd för min egen dotter, jag vill inte leva under ett mordhot från någon som jag en gång älskat.

Stefan tänker likadant, vi ringer inte polisen, vi ger oss inte ut, vi håller oss inne och är lättade över att hon är borta.

Men sorgen slår oss i magen varje timme och varje dag, sorgen över Moa, den riktiga Moa, den lilla flickan som vi älskade och som höll ihop oss.

När höstfärgerna målas över landskapet minns vi den vackra bilden av henne, den ljusa rösten och det glittrande skrattet. Inte det hemska vrålskratt som letade sig ut från henne på sjukhuset, det kommer jag aldrig att glömma hur mycket jag än vill, men jag trycker bort minnet av ljudet, trycker bort det med hjälp av de andra ljuden, de fina, normala ljuden.

Jag tar fram bilder av henne, bilder från tiden innan det växte mossa på hennes fötter, bilder då hon fortfarande luktade gott, inte svett och smuts. Bilder då hennes hår fortfarande växte och var vid liv, bilder då Moa var Moa och ingen annan. Vi tittar på dem tillsammans jag och Stefan, vi tittar och gråter och undrar och frågar. Moa är död för oss, hon är borta och vi undrar var hon tog vägen, vad som egentligen hände därute i skogen. Ingen av oss vet och ingen har något svar.

Känslorna är ibland så överväldigande att vi måste ha kroppslig tröst från varandra, vi växer ihop igen, fast bara tillfälligt, vi har aldrig älskat med varandra så mycket på flera år som vi gör under denna tid då hon försvinner en andra gång. Men vi vet båda att det är ett avsked, det är en avskedsritual, vårt gemensamma liv ska sluta likadant som det började, förlusten av Moa ska sluta likadant som skapandet av henne skedde, med våra kroppar nära, nära. Sedan ska vi skiljas åt igen, separeras, glömma bort.

Jag vet inte vad som hände med Margareta där på sjukhuset, ingen av vårdpersonalen förstod. Visst, hon hade haft en hjärtinfarkt och hennes rygg var dålig, men det skick hon var i när vi hittade henne på morgonen gjorde oss alla skräckslagna. Hennes kropp hade svällt till dubbel storlek, som om någon hade blåst upp henne som en ballong. Huden var svart och läderartad som hos ett gammalt mosslik. Det var blod överallt, blod, slem, avföring, urin, det hade kommit ut var från alla håll, ur alla kroppsöppningar hade vätskor svämmat ut.

Ögonen var uppspärade och hade nästan tryckts ut ur sina hålor, blod hade forsats ut ur öronen, naglarna hade lossnat och sprätt iväg, tänderna likaså och de låg som krossat glas i hennes uppsvällda mun. Men det värsta av allt var livmodern. Den var urgröpt ur magen, ett svart hål gapade där den hade suttit och man hittade den uppnålad på väggen bakom henne. En blodig köttklump som en gång i tiden hade burit hennes son.

28. Sören

Det var något han sa om sina fotografiflickor, något jag lade på minnet men som jag aldrig förstod. Han sa att de inte var levande, att de aldrig åt mat, men att de klarade sig i alla fall. Jag minns så väl hur han uttryckte det för mig, när han visade korten och blev förtrolig.

”De behöver inte äta, de här flickorna, de är inte bland oss levande.” Kanske minns jag inte ordagrant, men det var andemeningen med det han sa och jag frågade vad han menade, men då ruskade han bara på huvudet som om han inte förstod själv.

”Vad var de ute efter?” frågar Linda, men jag kan inte svara henne för jag vet det inte. Linda ser på mig, sedan ber hon oss följa med upp till Donnies rum, rummet med tavlan jag känner igen. Det är hon, kvinnan från TV:n, hon som sa att jag kan avslöja dem. Kanske har hon ändrat sig för när jag ser in i hennes ögon är de slocknade, de har ingen kontakt med mig.

Linda tar fram målardukar och håller upp dem, halvnakna flickor med långt hår och intensiva ögon.

”Nej, jag känner inte igen dem, det är inte samma flickor som Jonas fotograferade, de såg annorlunda ut, deras hy var grönvit och deras ögon svarta. Bleka såg de ut, bleka med gammaldags kläder på sig.” Jag tänker på bilderna igen och de ögon som såg ut som skogstjärnar.

Jag lämnar Lindas hus och ger mig ut i den riktiga världen, något i mig drar mig till skogen, inte bara den saknad som funnits så länge över att andas skogsluft igen och känna kroppen vandra över knotiga stigar, utan även något annat, sonens ögon framför mig, flickorna med vita ansikten, kvinnan på TV:n som talat till mig, någon kraft tar mig med och jag kan inte hindra den, Något i mig måste veta, måste ha svar.

Jag upplever det som om något öppnat sig, något som är svagt i just detta ögonblick, oförberett, oberett. Och jag följer det, följer i dess spår, ligger ett steg bakom och inväntar.

Mina fötter trampar stig, mina kinder rispas av trädens fingrar, min ande vill framåt och den vet precis vart den ska, den vet precis var den vill att mina fötter ska ta mig.

Jag lämnade dem bakom mig, Linda och Miranda, de vet inte vart jag ska och de frågade inte. Det här är ingenting jag kan göra tillsammans med någon annan, jag kan inte färdas på denna bana med andra, för banan är bräcklig och kan försvinna om det är för många som går på den.

Mitt sinne är skarpt, tankarna fokuserade, kroppen har tystnat. Jag tillåter den inte att lämna ett enda ljud ifrån sig som kan avslöja att jag är på väg. Jag är på väg att upplösa Den gröna drömmen, jag vill knäcka den, slå den i småbitar och plocka fram dess kärna. Men det är mer, jag ska hitta min son, hitta hans död och vad som ligger bakom. Jag ska spränga händelsen i småbitar och dissekera dess inälvor. Jag ska söka, jag ska hitta, jag ska förstå. Men aldrig förlåta och aldrig glömma.

Jag rör mig stelt, mina leder är inte vana vid att vara ute och vandra, inte vana att möta den fläktande luften, mina fötter har mist sin styrka och kvickhet. När jag var ung var jag snabb i fötterna, alltid kvick på fotbollsplanen, basketplanen eller hockeyplanen, aldrig, aldrig långsam. Jag var liten, mager och snabb. Vore det inte för att jag faktiskt använt träningscykeln skulle jag inte ha några muskler kvar och mina leder skulle vara förtvinade. Jag känner tydligt hur mjuka mina fotsulor är i skorna, förhårdnaderna är länge sedan försvunna och det gör nästan ont att sätta ner fötterna på marken. Min hud känns tunn, nästan genomskinlig och en chock och förvåning föll över mig när jag såg mig i spegeln hemma hos Linda. En äldre version av mig själv tittade tillbaka på mig med nya linjer, blaskigare färg i ansiktet än jag minns. Ögonen tycktes ha mist en del av sin intensitet och påsar hängde under dem. Jag är en gammal man nu, men jag lever fortfarande och jag ska finna sanningen. Sanningen väntar på mig, flyter runt mig, det är bara att räcka ut armen och greppa den, fånga den i mitt medvetande.

Snart ser jag skådeplatsen resa sig framför mig. Det är en port, jag kan se den så tydligt, en port som var osynlig i Den gröna drömmen. Den måste ha funnits där då, bara det att jag inte fick den visad för mig. Det förvånar mig, alla dessa tankar som kommer, allt detta som jag plötsligt bara vet. Det är som om det sitter en person och berättar i min hjärna, som vill att jag ska veta, som vill att jag ska åtgärda något. Jag anar redan vad det är.

Sakta smyger jag fram med min stela, ovana kropp, långsamt sträcker jag ut mina sinnen mot grottan framför mig. Porten är en stenportal inne i grottan, dess vakter är inte på plats och nu ligger den blottad framför mig.

I Den gröna drömmen var det i grottan jag såg ögonen, det var där jag såg barnet, men nu i verkligheten finns det varken människor eller andra väsen där.

Jag håller andan, begränsar min kropps ljud ännu mer och tar ett kliv in i grottan. Portalen ser ut som ett hastverk, klumpiga stenar ligger sammanfogade och hotar att rasa när som helst. Jag vet inte vad som kommer att hända mig när jag träder in där men jag vet att jag måste gå in. Innanför portalen ser jag bara ett svart kompakt mörker, men när jag passerat igenom sprider sig en stark obehaglig lukt och möter mina näsborrar. Det luktar död och förruttnelse. Mörkret avtar allt mer, mina ögon börjar vänja sig och ett svagt, oidentifierbart grönt ljus lyser upp marken. Men den liknar ingen mark jag tidigare sett, det är en grå, matt, knölig yta med vita ben i små högar. Vad är det egentligen för ben? Jag anstränger mina ögon samtidigt som jag går närmare. Ett ansikte ser plötsligt tillbaka på mig, ett ansikte utan hud, utan blod, utan muskler. Ett ansikte avskrapat och rengjort från dess yttre lager, dess inre lager och kvar finns endast det hårda vita med sina stora tänder och hålen där ögonen suttit. En kniv skär i mig, en sorg slänger sig över mig och jag vänder mig om och ser fler prydliga högar. Jag går längre in och möter den lukt jag tidigare känt, fast nu ännu starkare. Jag kan inte andas lukten så jag stoppar den genom att återigen hålla andan. Framför mig ligger tre kroppar, nakna och blottade med döden som närmaste vän och jag känner vagt igen dem, pojkar jag sett på TV, det är här de befinner sig, det är här de har fallit offer för det onda. En insikt slår mig och även fast jag anat gör den så ont att jag inte uthärdar. Sonen är en av de döda skallar som jag såg när jag klev in. Jag har funnit min son och samtidigt ser jag hur det gått till. Margareta och Jonas dyker upp som i en bild i min blick, jag ser hur irritationen lyser i hennes ögon, hur hon vill skynda på hans steg, öka hans fart. Och sedan, hur hon lämnar honom till de onda utan ett enda tvivel i sin kropp och hur hon ler när hon går därifrån. Det är något jag aldrig hade kunnat föreställa mig, att en så stor ondska har bott i vårt hus.

”Vad gör du?” Rösten är skarp och elak och kommer så plötsligt att jag hoppar till och hjärtat börjar rusa. Jag kan inte se någon men rösten fortsätter:

”Vem är du som förstör vår värld, hur har du fått åtkomst? Du har hittat vårt ställe och nu måste vi lämna det. Vi måste fly denna plats, kan aldrig mer återvända, kan aldrig mer hämta kraft från er värld. Kan du förstå vad ont du gör oss?”

”Vem är det som talar?” vill jag veta och vänder mig tvärt om för att se källan till rösten. Under ett ögonblick blir jag rädd att det är de döda pojkarna som talar, men rösten är en kvinnas. Blodet börjar susa i mina öron och jag sätter mig ner på marken för nu är jag nära att svimma. Det bultar i huvudet och jag lägger mig ner, trots hotet från den osynliga kvinnan.

”Det spelar ingen roll vem jag är, men du, en människa, en gammal människa har ingenting att göra här. Vi vill bara ha unga män, män som har sina frön oförstörda, ej bortslösade på någon människa av kvinnosort. Du passar inte in här och nu har du röjt oss.” Susandet börjar avta och jag sätter mig upp, försöker urskilja ett ansikte i mörkret, men rösten tycks komma ovanifrån.

”Ni har tagit min son”, säger jag så skarpt jag vågar. ”Varför tog ni min son?”

”För att han var vacker”, svarar rösten, ”han var vacker och vi fick hjälp. Du förstår, vi behöver alltid hjälp av någon, en annan människa eller halvmänniska som kan ta hit dem för vi är för skygga för att närma oss dem annars. Därför behöver vi medhjälpare. Förr var det enklare, då männen var ute i skogen och arbetade, nu finns det nästan inga unga män så här djupt in i skogen. Vi förstår inte varför, varför jobbar de inte längre?” Jag inser det meningslösa i att besvara hennes fråga.

”Vad är du?” frågar jag och reser mig upp. Grottkylan har tagit sig igenom mina tunna kläder och det har dykt upp en ny kyla i min kropp som kommer från vetskapen om att kvinnan inte är mänsklig.

”Jag har inget namn, jag är inte som ni. Jag har ingen ålder, jag är inte som ni. Jag intar de skepnader jag vill, jag är inte som ni. Så vem är jag, vad är jag? Det går inte att säga. Det finns inget ord för att beskriva mig, ni har försökt men aldrig lyckats. För ert språk, som vi för länge sedan har lärt oss, är bara ett språk, bara påhittade ord, de säger ingenting om någonting, de är bara benämningar. Därför kan jag inte säga vem jag är.” Hennes ord gör mig förvirrad och nu vill jag bort härifrån.

”Så vad händer nu?” frågar jag för att avsluta diskussionen med hon som inget är.

”Vi måste fly, hitta ett nytt ställe, lämna denna plats som varit oss så kär. Och om jag kunde skulle jag ge dig ett straff men det är inget jag kan göra.”

”Kunde jag ge dig ett straff så skulle jag, efter vad du har gjort mot mitt barn.”

”Det har du redan gett mig, oss.” Hennes röst slutar vibrera i grottan och det är tyst omkring mig. Jag lämnar denna onda plats med sorg i mitt hjärta.

29. Pernilla

En fläkt i mitt öra, en isig hand på min panna, något som rör sig mot mitt inre, vill ta mig, haka fast mig med sin krok.

Han talar om liv, om att det är en gåva man kan ge bort och hans ögon har en speciell glans i sig som jag ser är farlig. Jag tror att han vill lura mig, han ser vänlig ut till en början men det är något som är fel.

Han håller upp vin i mitt glas, långsamt låter han de mörkröda dropparna porla ner och han säger att det här är ditt blod, ditt blod är en del av ditt liv, det finns till för att din kropp ska kunna fungera, utan blod, inget liv.

Jag ser upp i hans ögon när han säger det och jag ser hur de förändras. Samma röda droppar speglas i hans ögon, mörkröda pupiller och jag blir kall i magen. För att döva det kalla lyfter jag mitt vinglas med darrande händer, vinet skvalpar upp till kanten och jag spillar nästan ut det över mina händer. Smaken är en blandning av blod och något ruttet och jag spottar ut det, en kaskad med rött sprids över den vita duken och min blus färgas i ett illvilligt mönster.

'Du har nu gett mig ditt medgivande', säger han med en röst som är förändrad. 'När jag såg dig visste jag.'

'Jag förstår inte...' svarar jag och min röst drunknar i sig själv. Jag kan inte ta min blick ifrån hans, den har fastnat och det gör ont att försöka se åt ett annat håll.

Var kom han ifrån, hur hamnade jag här? Jag kan inte minnas det och nu tar han tag i min arm, klämmer åt hårt, hårt och andas sin kalla andedräkt i mitt ansikte.

'Jag nöjer mig inte med saker, jag nöjer mig inte med att roa mig med er kvinnor. Jag och mina likar har ett annat syfte, en annan längtan. Vi vill ta över ert liv, för vi har inget eget, du ser på mitt ansikte och tänker att jag ser vedervärdig ut, jag kan se det i dina ögon. Jag kan förvandla mig, ändra skepnad, men jag kommer alltid tillbaka till det här.' Han pekar på sitt svarta ansikte. Röda revor hit och dit över kinderna, mörkgröna fläckar och ögonen som tycks blänka av smärta.

”Vi värker, vi plågas, vi är på en plats med osynligt vatten och gränslösa domar, vi befinner oss mitt emellan, vi ägnar varje dag åt att söka efter er, men ni undkommer så ofta.” Jag får ett hopp när han säger så, när han uttalar orden ”undkommer ofta”. Något i mig slits loss, skräcken blir handlingskraftig och jag välter glaset med blodblandat vin, reser mig häftigt och jag springer, springer så fort som jag aldrig någonsin har gjort, med ansiktet och mina sinnen riktade framåt, med ryggen mot döden. Andningen hackande, öronen uppspärrade efter hans ljud, fötterna springande. Mitt sinne inställt på framtiden, på det liv jag bär i min kropp, det barn som ska skonas från hans grepp. Jag hör ord bakom mig, skriande ord uttalade med en kraft som börjar bli svag:

”Jag kommer tillbaka, när hon blivit större, då kommer jag tillbaka.” Han har läst mina tankar på avstånd och jag har avslöjat henne, röjt hennes gömställe.

”Jag ska alltid skydda dig”, säger jag och lägger händerna på magen.

30. Linda

Min kropp värjer sig, mina tankar vägrar att gå med på det jag hör. Det är Sören som säger det, han säger det inte på en gång, men jag hör hur han mumlar till personen på andra sidan luren, han mumlar något om kroppar i skogen, ben i en grotta. Jag vägrar ta emot informationen, jag låtsas att jag är med i en film och ser skådespelarna agera medan jag bara betraktar.

Jag går upp på hans rum, lägger mig i hans säng.

”Donnie?” frågar jag till luften. ”Donnie, var är du?” Men det är tyst runtomkring mig. Jag lägger hans täcke över mitt huvud, bygger ett bo därunder, viskar till täcket.

”Donnie? Hör du mig?” Men det är bara täcket som hör min fråga och det kan inte svara. Det är en röd och svart värld här under, luften är varm och jag är ensam, ifred, själv, lämnad... Någonstans långt borta hör jag någon ropa, det låter som det är mitt namn som ropas, men jag är inte säker och jag tänker att min rollfigur får svara, får ta hand om det som behöver göras. Jag måste sova. Rösten där borta är dock envis, den fortsätter ropa och jag förstår inte varför min rollfigur inte svarar. Var finns hon? Kan hon inte svara, varför kan hon inte svara?

Jag hör en dörr som knakar och gnisslar, sedan steg utanför mitt bo och en tvekan i rummet.

”Linda?” Svara då, så att jag får vara ifred! Sedan fler steg närmare och närmare och en tyngd på mitt huvud. ”Linda? Sover du? Hur är det med dig?” Jag känner bara vagt igen rösten, det är en kvinna som jag tycker om, fast inte just nu. Hon stör mig. ”Jag ska låta dig sova, förlåt”, säger hon och jag hör stegen gå bortåt och hur dörren stängs igen. Varför lade hon handen på mitt huvud, hur kunde hon hitta mig, hur kom hon ur TV:n, ur filmen?

Luften börjar bli dålig under täcket, så jag gläntar lite på det, släpper in ny luft. Då ser jag kvinnan framför mig och det är då jag förstår att det är hon som är fienden. Det blonda håret och de ljusa ögonen, blommorna och löftena i blicken. Hon är en som vill ha, en som tar och en som aldrig, aldrig nöjer sig. Hennes ögon säger det till mig, hon säger att hennes hud är så kall att den måste värmas upp, men inte av vem som helst, hon måste själv välja ut honom och få hjälp med att hitta honom, men sedan behöver hon inte vänta eller längta på ett tag, för när han har kommit tinar hennes kinder och den tomma kroppen blir fylld. Först då kan hon andas på riktigt och först då betyder hennes sånger något.

”Nej”, vill jag säga, ”nej, du är inte på riktigt, du finns bara på en tavla, du finns bara i Donnies fantasi, han har alltid drömt om sådana som er, men ni finns inte på riktigt, ni har aldrig funnits och ni kan inte ta er in i vår värld för den är slut.” Som om hon hört vad jag sagt svarar hon: ”Vi är många, av olika sorter och med olika längtan. Somliga av oss behöver era män, somliga vill ha era barn, en del era saker och andra era liv. Ni är också starka och kan stå emot, speciellt bra är ni på att stå emot dem som vill ha era liv, de är farligast men också lättast att fly ifrån. Men när det gäller era män är de så lätta att överlista, att manövrera, för de längtar efter oss på samma sätt som vi längtar efter dem. Det finns dock en sak som är sorglig och det är att vi aldrig lyckas hålla era män vid liv, tiden hos oss är så kort, för de behöver andra saker, andra saker än vi kan ge. Därför tonar de ut och försvinner. Han som var din klarade sig inte med den mat vi gav honom och därför är han nu borta. Och nu måste vi dra vidare, vi kan inte längre stanna kvar på denna plats, ni har jagat iväg oss genom att vara nyfikna och ni har snokat rätt på vår värld och nu är framtiden oviss.” Kvinnan på tavlan tystnar och hon har ändrat ansiktsuttryck. Innan såg hon vän, vacker och oskyldig ut, nu har hennes försonande drag upplösts, kvar finns ett par svarta, stirrande ögon med röda pupiller, en mun vriden i ilska och ett hår som fallit av och ligger utanför tavlans bild. Jag lägger täcket över mig men hennes blick genomborrar täcket, så jag kliver upp, tar tavlan och vänder den bak och fram. Sedan ser jag mig om, får syn på en palettkniv, tar den och hugger i tavlans baksida, om och om igen så den elaka blicken ska försvinna. Sedan kryper jag in under täcket igen och stänger världen ute.

31. Miranda

Den dagen hon kom till oss var en efterlängtd, och samtidigt sorglig dag. Ett litet barn, funnet i skogen, lämnat åt vargarna med skrik i sin kropp och rädsla i sina ögon.

Försöken hade nått sin kulmen för flera år sedan, i början trodde vi att det skulle vara lätt, att barnet skulle börja växa i mig på en gång, att våra kroppar skulle skapa det tillsammans, inte att våra kroppar inte var kompatibla; det fanns aldrig i vår föreställningsvärld. De första gångerna besvikelse, för att sedan utbytas i frustration och till slut i uppgivenhet. Min rädsla för att utsätta min kropp för experiment, jag ville att det skulle ske naturligt, annars var det inte meningen.

Den dagen hon kom till oss var det september. Stefan och jag pratade i bilen, det var under den perioden då vi fortfarande hade sparat saker att säga till varandra, sparat på historier från jobbet som bubblade fram när vi sågs igen, sparade tankar och känslor som vi ville lufta med varandra. Då fanns det fortfarande så många ord kvar. Vår upprymda gemensamma känsla studsade runt i bilen, men när vi såg henne blev vi också sorgsna över att någon bara lämnat henne, ett litet barn i röd klänning. De sa att det var den klänning hon burit när de fann henne och att det tydde på att de som lämnat flickan hade visat henne någon sorts kärlek trots allt. Klänningen var välsydd i starkt linnetyg med små vita blommor broderade i ett namn: MOA. Hon hade redan ett namn och vi tyckte att det passade så bra på henne, namnet klädde hennes ljusrosa läppar och kloka ögon.

Hon var så liten till växten när vi fick henne, som en liten prinsessa på ärten, hennes hud var så tunn, tunn som papper och hennes fingrar var som små dockfingrar. Ögonen bar på något hemligt, en känsla av att hon visste saker som inte vi gjorde fanns där till en början, men vi raderade ut den med tiden, det var för överkligt, för svårt att greppa.

Stefans händer var så ömma med henne och han såg något han hade önskat sig så länge och våra samtal kom att handla om vår nya dotter i allt högre grad. I början fanns i mig en sorg över att hon inte var min på riktigt, att någon annan fött henne, fått ha henne i sin kropp. Men det försvann med tiden, jag gladdes så mycket över att hon bodde hos oss att jag glömde hennes ursprung. Vi nämnde aldrig med ett ord om hur det egentligen var, inte ens när bara jag och Stefan kunde höra, vi började låtsas att hon var vår på riktigt och det blev till slut vår sanning.

”Linda, var finns du någonstans?” Jag sitter på Donnies säng med ena handen på en förhöjning under täcket som gömmer Lindas tankar. I två dagar har hon legat här och jag kan inte åka hem, hon klarar sig inte själv, jag ser till att hon får i sig vatten, men maten ratar hon.

”Linda, svara mig! Du måste prata med mig, jag blir så orolig för dig!” En lätt rörelse under täcket, och så en hand som sticker upp. Jag tar den och känner styrkan i Lindas muskler, hon pressar min hand hårt, hårt, så att det gör ont. Jag vet inte hur jag ska kunna berätta för henne att hon måste ta tag i Donnies begravning, hon måste ta en massa beslut själv för det är ingen annan som känner honom som hon gör.

Jag gläntar lite på täcket och smeker hennes hår med min lediga hand, stryker lugn i henne, försöker läka hennes sorg. Hennes hår behöver tvättas, det är fett intill hårbotten och det är rufsigt och snårigt.

”Ska vi tvätta ditt hår?” frågar jag, men hon svarar inte, jag får lirka med henne som ett barn. Jag drar försiktigt bort täcket och möts av hennes stela ansikte, ögonen tycks inte se och musklerna tycks inte röra sig. Hur ska hon kunna prata i detta tillstånd? Jag vill ruska om henne, men jag vågar inte, är rädd att hon ska upplösas. Jag lägger mig istället bredvid henne, kramar henne från sidan, smeker henne på kinden. Det värker i mig av hennes sorg.

”Linda, jag ska hjälpa dig med allt, jag ska ta hand om dig, vi får tänka att jag i alla fall har dig och du i alla fall har mig.”

I detta rum är vi avskärmade från allt som händer i den kalla världen, härinne kan vi skapa vår egen, dunkla värld, blundar vi så är det bara vi här och går vi inte ut ur rummet så är det bara vi som existerar. Vi kan låtsas att det som hänt inte finns, att skeendena är något utanför oss.

Jag lägger täcket över våra huvuden, känner Lindas svaga andning mot min kind och jag blundar, blundar och låtsas.

32. Gudinnan

Marken skakar och skogarna rister när de kommer. De skakar om världen med sina ord, sin makt. De påverkar människorna i den vanliga världen, får dem att ångra att de någonsin änat skogsvarselernas mark.

Ibland kommer de i grupper, ibland är de ensamma, men de har alla en sak gemensamt: de vill ha det som människorna har. De vill ha deras liv, deras barn, deras saker, vackra saker som de själva aldrig kan skapa, barn som de själva aldrig kan få. De vill ha glittrande saker, de vill ha unga män, de vill ha makt. De längtar och de kommer från Längtanslandet. Därifrån smider de sina förvridna planer, därifrån bygger de upp scener i skogen, scener med skogsrekvisita, där de själva kan plocka fram, flytta om, ta bort. De kan välja att ha vägarna öppna in till sin värld och de kan välja när de ska stänga till, stänga ute.

Så kom det sig att en stor sorg lade sig över de norrländska skogarna när man fann det som alla hade fruktat. En skog som tagit det den velat, utan några dubier kring om det var rätt mot människorna eller inte. En skog som inte vet att förlåta, som bara känner sin egen längtan och strävan, en skog blind för människans sorg och besvikelse, en skog som gör som den vill, en skog som håller fingrarna i kors bakom ryggen.

Från skogen ekar sångerna, melodierna i kraftig styrka, för dem som kan uppfatta dess ljud. ”Vi lurades, vi narrades, vi lekte med era liv”. En skog mäktigare än den svaga människan, en skog med väsen så lockande och farliga, en värld utanför människornas fattningsförmåga, en ljugande skog, som ljuger för att vinna, luras för att återfå det den saknat.

Man fann Donnie, man fann Kim, man fann Johan, man fann även Jonas och de andra två pojkarna som försvann samtidigt djupt inne i en grottförformation. Med tandkort fastställde man deras liv, deras personer och personligheter. Obduktionerna visade att de dött av svält där inne i grottan, men varför de låg där och varför man inte hittat dem tidigare kunde ingen svara på.

Man fann aldrig Moa igen, hon försvann med skogen, hon var en del av skogen, en del av varelserna, det var hon som lockade med sig de unga killarna och lämnade dem till varelserna, de vackra flickvarelserna.

Miranda och Stefan, som haft Moa som det enda kittet i sin relation, de begärde ut skilsmässa, de löstes från varandra och sålde sitt hus, huset som innehöll hemligheter och gömda barn.

Miranda och Linda försökte älska varandra, ända tills den dag då Linda försvann från jordens yta, hon klarade inte att leva med sorgen efter Donnie, hon gick samma väg som honom, fast självmant.

Sören sålde sitt fängelse och begav sig iväg, till vad är denna dag ännu okänt. Och Margaretas pinade själ förblir i det svarta hålet, för alltid.

Så kom det sig att sorgen lade sin hinna över den delen av Norrland där allt detta skedde, som ett täcke av barr och vassa stickor.

Epilog

”Får jag ditt liv?” Han håller hennes ögon i sina, och hon kan inte stå emot längre, hon är för svag och för lättlurad. Dallret omkring dem är vibrerande luft med vrede som krydda. Hennes ögon är så små när han trycker in sina tummar i dem, hämtar upp livskraften ur henne, suger upp den som en svamp, den flyter in i hans håliga tummar, transporteras in i honom, skapar hans muskler och ger honom blod. Den gröna vätskan rinner ur hans ögon, öron, näsa och mun, byts ut mot det röda som lämnar flickan tom. Kvar finns av hennes till slut bara ett vitt skinn som säckar ihop till en liten hög på marken. Hans hud glöder och gör ont av utbytet, det fanns så mycket i den här flickan och det var så levande.